

32000L0012

2000.5.26.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 126/1

**AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2000/12/EK IRÁNYELVE
(2000. március 20.)
a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésének első és harmadik mondatára,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére (1),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően (2),

mivel:

- (1) A bankok és egyéb pénzügyintézetek önálló vállalkozási tevékenységeivel kapcsolatos, letelepedési szabadságra és szolgáltatásnyújtási szabadságra vonatkozó korlátozások megszüntetéséről szóló, 1973. június 28-i 73/183/EGK tanácsi irányelvet (3), a hitelintézetek tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1977. december 12-i 77/780/EGK első tanácsi irányelvet (4), a hitelintézetek szavatolótőkéjéről szóló, 1989. április 17-i 89/299/EGK tanácsi irányelvet (5), a hitelintézetek létesítésére, üzleti tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 15-i 89/646/EGK második tanácsi irányelvet (6), a hitelintézetek szolvenciamutatójáról szóló,

1989. december 18-i 89/647/EGK irányelvet (7), a hitelintézetek összevont (konszolidált) alapon történő felügyeletéről szóló, 1992. április 6-i 92/30/EGK tanácsi irányelvet (8), és a hitelintézetek nagykockázatainak felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló 1992. december 21-i 92/121/EGK irányelvet (9) számos alkalommal és jelentős mértékben módosították. Az áttekinthetőség és az ésszerűség érdekében ezért az említett irányelveket egységes szerkezetbe kell foglalni.

- (2) A Szerződés értelmében a letelepedésre és a szolgáltatásnyújtásra vonatkozó minden olyan hátrányos megkülönböztetés tilos, amely vagy az állampolgárságon, vagy azon a tényen alapul, hogy a vállalkozás nem letelepedett abban a tagállamban, amelyben szolgáltatásait nyújtja.
- (3) A hitelintézeti tevékenység megkezdésének és folytatásának megkönnyítése érdekében elengedhetetlen a tagállamok hitelintézetekre vonatkozó jogszabályai között fennálló, legnagyobb akadályokat képező különbségek felszámolása.
- (4) Ez az irányelv nélkülözhetetlen eszközt képez a belső piac megvalósításának, amelynek folyamatát az Egységes Európai Okmány, ütemtervét a Bizottság Fehér könyve határozza meg, a hitelintézeti tevékenység területén mind a letelepedés, mind a pénzügyi szolgáltatások nyújtásának szabadsága szempontjából.
- (5) A hitelintézeti koordinációt szolgáló intézkedéseknek minden intézményre vonatkozniuk kell, mind a megtakarítások védelme, mind az ilyen intézmények közötti egyenlő versenyfeltételek megteremtése érdekében. Szükség szerint ugyanakkor megfelelően figyelembe kell venni azokat az objektív különbségeket, amelyek az intézmények alapszabályaiban és a nemzeti jogszabályok által megállapított sajátos céljaiban fennállnak.

(1) HL C 157., 1998.5.25., 13. o.

(2) Az Európai Parlament 2000. január 20-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem hirdették ki) és a Tanács 2000. március 13-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem hirdették ki).

(3) HL L 194., 1973.7.16., 1. o.

(4) HL L 322., 1977.12.17., 30. o. A legutóbb a 98/33/EK irányelvvel (HL L 204., 1998.7.21., 29. o.) módosított irányelv.

(5) HL L 124., 1989.5.5., 16. o. A legutóbb a 92/30/EGK irányelvvel (HL L 110., 1992.4.28., 52. o.) módosított irányelv.

(6) HL L 386., 1989.12.30., 1. o. A legutóbb a 95/26/EK irányelvvel (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.) módosított irányelv.

(7) HL L 386., 1989.12.30., 14. o. A legutóbb a 98/33/EK irányelvvel módosított irányelv.

(8) HL L 110., 1992.4.28., 52. o.

(9) HL L 29., 1993.2.5., 1. o. A legutóbb az 1994. évi csatlakozási okmánnyal módosított irányelv.

- (6) Az intézkedések hatályát ezért amennyire csak lehet, ki kell szélesíteni, hogy az kiterjedjen mindazokra az intézményekre, amelyek üzleti tevékenységük keretében betétek formájában vagy egyéb módon, úgymint kötvények és más hasonló értékpapírok folyamatos kibocsátása révén, visszafizetendő pénzeszközöket vesznek át a nagy nyilvánossághoz tartozó ügyfelektől, és amelyek saját számlájukra hiteleket nyújtanak. Kivételeket kell biztosítani egyes hitelintézetek esetében, amelyekre ez az irányelv nem alkalmazható. Az irányelv rendelkezései nem sérthetik az olyan különleges kiegészítő engedélyekről rendelkező nemzeti jogszabályok alkalmazását, amelyek alapján a hitelintézetek sajátos tevékenységeket folytathatnak, vagy bizonyos fajta műveleteket végezhetnek.
- (7) Az elfogadott megközelítési mód értelmében csak az elengedhetetlen mértékű harmonizáció megvalósítása a cél, amely szükséges és elégséges ahhoz, hogy biztosítsa az engedélyek és a prudenciális felügyeleti rendszerek kölcsönös elismerését, lehetővé téve egyetlen, a Közösség egész területén érvényes engedély kiadását, valamint a székhely szerinti tagállam prudenciális felügyelete elvének alkalmazását. Ennélfogva az üzleti terv kötelező elkészítését csupán olyan tényezőnek kell tekinteni, amely lehetővé teszi az illetékes hatóságok számára, hogy objektív kritériumok alkalmazásával, pontosabb ismeretek alapján döntsenek. Bizonyos fokú rugalmasságra mindazonáltal lehetőség van a hitelintézetek jogi formájával szemben támasztott követelményeket vagy a banknevek védelmét illetően.
- (8) Azonos jellegű pénzügyi követelményeket kell támasztani a hitelintézetekkel szemben a megtakarítók számára hasonló védelem, a hitelintézetek összehasonlítható csoportjai számára pedig tisztességes versenyfeltételek biztosítása érdekében. A további összehangolásig megfelelő strukturális arányszámokat kell kialakítani, amelyek a nemzeti hatóságok közötti együttműködés keretében lehetővé teszik a hasonló típusú hitelintézetek pozícióinak szokványos módszerekkel történő megfigyelését. Ennek az eljárásnak elő kell segítenie a tagállamok által létrehozott és alkalmazott mutatórendszerek fokozatos közelítését. Mindazonáltal különbséget kell tenni egyfelől az olyan mutatók között, amelyek a hitelintézetek megbízható irányítását hivatottak szolgálni, másfelől azokat, amelyeket gazdaság- és monetáris politikai célokból hoztak létre.
- (9) A kölcsönös elismerés elve és a székhely szerinti tagállam felügyeletének elve megköveteli, hogy tagállamok illetékes hatóságai ne adjanak engedélyt, illetve azt visszavonják, ha olyan tényezők, mint az üzleti tervek tartalma, a földrajzi megoszlás vagy a ténylegesen folytatott tevékenység egyértelműen jelzik, hogy a hitelintézet azért döntött egy tagállam jogrendszerére mellett, hogy megkerülje egy olyan másik tagállam szigorúbb követelményeit, amelynek területén tevékenysége nagyobb részét folytatja vagy folytatni szándékozik. A jogi személyiséggel rendelkező hitelintézetnek abban a tagállamban kell engedélyt kapnia, ahol az alapító okirat szerinti székhelye található. A jogi személyiséggel nem rendelkező hitelintézetnek abban a tagállamban kell központi irodáját működtetnie, ahol működési engedélyt kapott. Ezen túlmenően a tagállamoknak elő kell írniuk, hogy egy hitelintézet központi irodájának mindig a székhely szerinti tagállamban kell lennie, és működését is ténylegesen ott kell kifejtenie.
- (10) Az illetékes hatóságok nem adhatnak engedélyt, vagy nem engedélyezhetik tovább egy hitelintézet működését, ha felügyeleti feladataik hatékony gyakorlásában gátolhatják őket az intézmény és más természetes vagy jogi személyek között fennálló szoros kapcsolatok. E tekintetben a már engedélyezett hitelintézeteknek is meg kell felelniük az illetékes hatóságok elvárásainak. A „szoros kapcsolatok” kifejezésre ebben az irányelvben adott meghatározás a minimális jellegzetességeket állapítja meg. A tagállamokat ez nem köti meg abban, hogy azt a meghatározásban felvázoltakon kívül más helyzetekre is alkalmazzák. Kizárólag az a tény, hogy jelentős hányadát megszerezték egy társaság tőkéjének, még nem jelenti a „szoros kapcsolatok” értelmében vett részesedést, amennyiben ezt a tulajdoni hányadot kizárólag olyan átmeneti befektetésként szerezték meg, amely az intézmény szerkezete vagy pénzügyi politikája felett nem teszi lehetővé befolyás gyakorlását.
- (11) A felügyeleti szervek felügyeleti hatásköreinek hatékony gyakorlására történő utalás az összevont (konszolidált) alapon történő felügyeleti tevékenységre vonatkozik, amelyet olyan hitelintézet felett kell gyakorolni, amely esetében a közösségi jog rendelkezései így rendelkeznek. Ilyen esetekben az engedély iránti kérelemmel megkeresett hatóságoknak tudniuk kell azonosítani a szóban forgó hitelintézet feletti összevont (konszolidált) alapon történő felügyelet gyakorlására illetékes hatóságot.
- (12) A székhely szerinti tagállam az illetékes hatóságai által engedélyezett intézményre az 5. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében, (2) bekezdésében, valamint a 7., 16., 30., 51. és 65. cikkben előírtaknál szigorúbb szabályokat is megállapíthat.
- (13) A közösségi hitelintézetek fióktelepeire vonatkozó engedélyzési kötelezettség megszüntetése szükségessé teszi a dotációs tőke eltörlését is.
- (14) A kölcsönös elismerés alapján a választott megközelítési mód lehetővé teszi a székhely szerinti tagállamban engedélyezett hitelintézetek számára, hogy fióktelepek létesítése vagy szolgáltatásnyújtás útján a Közösség egész területén az I. mellékletben felsorolt tevékenységek bármelyikét vagy mindegyikét folytassák. Az említett mellékletben nem szereplő tevékenységek folytatására a Szerződésnek a letelepedés szabadságára és a szolgáltatásnyújtás szabadságára megállapított általános rendelkezései vonatkoznak.

- (15) Indokolt ugyanakkor kiterjeszteni a kölcsönös elismerést az I. mellékletben felsorolt tevékenységekre akkor is, ha azokat hitelintézetek leányvállalataként működő pénzügyi szervezetek végzik, feltéve hogy az ilyen leányvállalatokra kiterjed anyavállalkozásaik összevont (konszolidált) felügyelete, és megfelelnek bizonyos szigorú feltételeknek.
- (16) A letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlásával összefüggésben a fogadó tagállam megkövetelheti a székhely szerinti tagállamban nem hitelintézetként engedélyezett intézményektől, hogy megfeleljenek a saját nemzeti törvényei, illetve rendeletei egyedi rendelkezéseinek az I. mellékletben nem szereplő tevékenységek tekintetében, feltéve hogy egyrészt a szóban forgó rendelkezések összhangban állnak a közösségi joggal és a közjó védelmét hivatottak szolgálni, másrészt, hogy az ilyen intézményekre vagy az ilyen tevékenységekre nem vonatkoznak egyenértékű szabályok a székhely szerinti tagállam törvényei vagy rendeletei szerint.
- (17) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy semmi se gátolja azt, hogy a kölcsönös elismerésben részesülő tevékenységeket ugyanolyan módon lehessen végezni, mint a székhely szerinti tagállamban, mindaddig, amíg az nem ütközik a közjó védelmét szolgáló törvényi rendelkezésekbe a fogadó tagállamban.
- (18) Szükségszerű kapcsolat áll fenn ezen irányelv célja és az egyéb közösségi jogszabályok nyomán megvalósuló tőkemozgás-liberalizáció között. A banki szolgáltatások liberalizációjával kapcsolatos intézkedéseknek minden esetben összhangban kell lenniük a tőkemozgások liberalizációját célzó intézkedésekkel.
- (19) Valamennyi tagállamban azonos tartalmú szabályokat kell alkalmazni az olyan hitelintézetek fiókjaira, amelyek központi irodája a Közösségen kívül van. Jelenleg azt fontos biztosítani, hogy ezek a rendelkezések ne legyenek kedvezőbbek, mint azok, amelyek a tagállamokból származó intézmények fióktelepeire vonatkoznak. Le kell szögezni, hogy a Közösség köthet olyan megállapodást harmadik országokkal, amely az említett fióktelepeknek, a viszonyosság elvét is számításba véve, a Közösség egész területén azonos elbánást biztosító szabályok alkalmazását írja elő. A harmadik országban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei nem élhetnek a Szerződés 49. cikkének második bekezdése alapján a szolgáltatásnyújtás szabadságával, vagy a letelepedés szabadságával, azon a tagállamon kívül, ahol magukat a fióktelepeket létesítették. Mindazonáltal a harmadik országok joga által szabályozott társaságok által benyújtott, leányvállalat vagy részesedésszerzés engedélyezése iránti kérelmekre olyan eljárás vonatkozik, amely annak biztosítására szolgál, hogy a közösségi hitelintézetek kölcsönös elbánásban részesüljenek a szóban forgó harmadik országokban.
- (20) Ezen irányelv értelmében az illetékes nemzeti hatóságok által nyújtott hitelintézeti engedélyek területi hatálya már nem csupán a nemzeti területre, hanem az egész Közösség területére kiterjed. A jelenleg érvényben lévő viszonyossági klauzulák ennél fogva nem hatályosak. Ezért szükség van egy rugalmas eljárásra, amely lehetővé teszi a viszonyosság közösségi alapon történő megállapítását. Ennek az eljárásnak a célja nem az, hogy elzárja a Közösség pénzügyi piacait, hanem inkább az, hogy mivel a Közösség nyitva szándékozik tartani pénzügyi piacait a világ más részei előtt, elősegítse a globális pénzügyi piacok liberalizációját harmadik országokban. Ebből a célból az irányelv rendelkezik a harmadik országokkal folytatandó tárgyalásokra vonatkozó eljárásokról, és, végső esetre, az új engedélykérelmek felfüggesztésével vagy az új engedélyek korlátozásával járó intézkedések meghozatalának lehetőségéről.
- (21) Kívánatos, hogy megegyezés jöjjön létre viszonyosság alapon a Közösség és harmadik országok között avégett, hogy az összevont (konszolidált) felügyelet gyakorlati megvalósítása a lehető legtágabb földrajzi területre terjedhessen ki.
- (22) A hitelintézetek rendezett pénzügyi helyzetének, különösen fizetőképességüknek a felügyeletéért a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai felelősek. A fogadó tagállam illetékes hatóságai a likviditás és a pénzügyi politika felügyeletéért maradnak felelősek. A piaci kockázat felügyeletének a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságai közötti szoros együttműködés tárgyát kell képeznie.
- (23) A belső bankpiac zavartalan működése nemcsak jogi szabályozást tesz szükségessé, hanem szoros és rendszeres együttműködést is a tagállamok illetékes hatóságai között. Az egyes hitelintézeteket érintő problémák megfontolása céljából a bankfelügyeleti hatóságok között felállított „groupe de contact” (kapcsolattartó csoport) marad a legmegfelelőbb fórum. Ez a csoport alkalmas szerv a 28. cikkben előírt kölcsönös információcsere megvalósítására.
- (24) Ez a kölcsönös tájékoztatási eljárás semmi esetre sem pótolja a 28. cikkben megállapított kétoldalú együttműködést. A fogadó tagállam illetékes hatóságai, saját ellenőrzési jogkörük sérelme nélkül, szükséghelyzetben saját kezdeményezésükre, vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak kezdeményezését követően folytathatják annak vizsgálatát, hogy a területükön letelepedett hitelintézetek tevékenysége megfelel-e a rájuk vonatkozó jogszabályoknak, a megbízható ügyviteli és számviteli eljárások elveinek és a kielégítő belső ellenőrzés követelményeinek.
- (25) Ajánlatos megengedni az információcserét az illetékes hatóságok és az olyan hatóságok vagy szervezetek között,

- amelyek rendeltetésüknél fogva elősegítik a pénzügyi rendszer stabilitásának megerősítését. A megküldött tájékoztatás bizalmas jellegének megőrzése érdekében a címzettek körét szűk korlátok között kell tartani.
- (26) Bizonyos viselkedési formák, így a csalás és a bennfentes visszaélések, befolyásolhatják a pénzügyi rendszer stabilitását, beleértve annak integritását, még akkor is, ha azok hitelintézetektől eltérő intézményeket érintenek.
- (27) Meg kell határozni azokat a feltételeket, amelyek mellett az ilyen információcsere engedélyezett.
- (28) Amennyiben ki van kötve, hogy információ csak az illetékes hatóságok kifejezett egyetértésével továbbítható, adott esetben ezek a hatóságok szigorú feltételek betartásától tehetik függővé hozzájárulásukat.
- (29) Szintén engedélyezni kell az információcserét egyfelől az illetékes hatóságok, másfelől a központi bankok és más, monetáris hatósági minőségben hasonló feladatot ellátó szervek, valamint szükség szerint a fizetési rendszerek felett gyakorolt felügyeletért felelős más hatóságok között.
- (30) A hitelintézetek prudenciális felügyeletének és a hitelintézeti ügyfelek védelmének erősítése céljából elő kell írni, hogy a könyvvizsgáló kötelessége azonnal jelenteni az illetékes hatóságoknak, ha, amint arról ezen irányelv rendelkezik, munkájának végzése során olyan tények jutnak tudomására, amelyek jelentősen befolyásolhatják a hitelintézet pénzügyi helyzetét, illetve igazgatási és számviteli szervezetét. Erre a célra tekintettel kívánatos volna, hogy a tagállam előírja, hogy e kötelezettség minden körülmények között fennáll, amikor a könyvvizsgáló munkavégzése során ilyen tényeket tár fel olyan vállalkozásnál, amely szoros kapcsolatban áll egy hitelintézettel. A könyvvizsgálók kötelessége, amelynek értelmében az illetékes hatóságokkal szükség esetén közölniük kell a hitelintézettel kapcsolatos bizonyos tényeket, illetve döntéseket, amelyeket egy nem pénzügyi vállalatnál végzett munkájuk során tárnak fel, önmagában nem változtat a szóban forgó vállalkozásnál elvégzendő feladataik természetén, sem azon, ahogyan e feladatokat annál a vállalkozásnál el kell látniuk.
- (31) A hitelintézetek szavatolótőkéjére vonatkozó közös alapszabvány kulcsfontosságú tényezői az egységes belső bankpiac megvalósításának, mivel a hitelintézetek folyamatos működőképességének és a megtakarítások védelmének biztosítását szolgálják. Ez a harmonizáció erősíti a hitelintézetek felügyeletét és hozzájárul a bankszektort érintő további koordinációhoz.
- (32) Ezeket a normákat a Közösségben engedélyezett összes hitelintézetre alkalmazni kell.
- (33) A hitelintézetek szavatolótőkéje szolgálhat az olyan veszteségek fedezésére, amelyeket nem ellensúlyoz megfelelő mértékű nyereség. A szavatolótőke fontos mércéül szolgál az illetékes hatóságok számára is, különösen a hitelintézetek fizetőképességének felmérése során és egyéb prudenciális célok érvényesítésénél.
- (34) A hitelintézetek a belső banki piacon közvetlenül versenyeznek egymással, ennél fogva a szavatolótőkére vonatkozó meghatározásoknak és normáknak egyenértékűeknek kell lenniük. Ezért a szavatolótőke összetételének meghatározására szolgáló kritériumokat nem szabad kizárólagosan a tagállamokra bízni. A közös alapszabvány elfogadása a Közösség legjobb érdekeit szolgálja, amennyiben ilyen módon a verseny torzulása megakadályozható és a közösségi bankrendszer erősíthető.
- (35) A szavatolótőke ezen irányelvben megállapított meghatározása a tételek és a minősítő összegek maximális értékeit állapítja meg, az egyes tagállamok szabad belátására bízva, hogy ezeknek a tételeknek teljes körét vagy egy részét használják-e, illetve a minősítő összegekre vonatkozóan alacsonyabb küszöbértékeket fogadnak-e el.
- (36) Ez az irányelv meghatározza a szavatolótőke bizonyos elemeire vonatkozó minősítő kritériumokat, a tagállamok ugyanakkor szabadon alkalmazhatnak szigorúbb rendelkezéseket.
- (37) A kezdeti szakaszban a közös alapszabvány tágabban kerülnek meghatározásra abból a célból, hogy felöleljék minden olyan tételt, amely a különböző tagállamokban a szavatolótőke részét képezi.
- (38) A szavatolótőkét képező tételek jellegének függvényében ezen irányelv különbséget tesz az olyan tételek között, amelyek az eredeti szavatolótőkét alkotják, és azok között, amelyek a járulékos szavatolótőkét képezik.
- (39) Annak kifejezésre juttatása érdekében, hogy a járulékos szavatolótőkét képező tételek nem ugyanolyan természetűek, mint azok, amelyek az eredeti szavatolótőkét alkotják, a szavatolótőkében foglalt járulékos tőkeelemek összege nem haladhatja meg az eredeti szavatolótőkét. Ezen túlmenően, a járulékos szavatolótőke egyes bennfoglalt tételei összességükben nem haladhatják meg az eredeti szavatolótőke összegének felét.
- (40) A verseny torzulásának elkerülése érdekében az állami hitelintézetek nem szerepeltethetik szavatolótőkéjük között a tagállamok vagy a helyi hatóságok által nekik nyújtott garanciákat.

- (41) Ha a felügyelet során bármikor meg kell határozni egy hitelintézeti csoport összevont (konszolidált) szavatolótkéjének összegét, a számítást ezen irányelvnek megfelelően kell elvégezni.
- (42) A szavatolótké és a szolvenciamutató kiszámítására, valamint a kockázatok koncentrációjának felmérésére használandó pontos számviteli módszerek figyelembe kell venni a bankok és más pénzügyi intézmények éves és összevont (konszolidált) beszámolójáról szóló, 1986. december 8-i 86/635/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ rendelkezéseit, amely irányelv magában foglalja a Szerződés 44. cikke (2) bekezdésének g) pontja alapján az összevont (konszolidált) beszámolóról szóló, 1983. június 13-i 83/349/EGK tanácsi irányelv ⁽²⁾ rendelkezéseinek egyes kiigazításait.
- (43) A szavatolótkére vonatkozó rendelkezések annak a szélesebb nemzetközi erőfeszítésnek a részét képezik, amely a legjelentősebb országoknak a szavatolótké megfelelésére vonatkozó hatályban lévő szabályainak közelítésére irányul.
- (44) A Bizottság jelentést készít, és időszakonként a szigorítás szándékával megvizsgálja a szavatolótkére vonatkozó rendelkezéseket, hogy a szavatolótkére vonatkozó közös meghatározás nagyobb fokú hasonlóságát érje el. Ez a hasonlóság lehetővé teszi majd a közösségi hitelintézetek szavatolótkéinek kiegyenlítését.
- (45) A szolvenciamutatókra vonatkozó rendelkezések a bankügyi tanácsadó bizottság által végzett munka végeredményét képezik, amely bizottságnak az a feladata, hogy javaslatokat terjesszen a Bizottság elé a tagállamokban alkalmazott mutatók összehangolására.
- (46) Egy megfelelő szolvenciamutató létrehozása központi szerepet játszik a hitelintézetek felügyelete terén.
- (47) Egy olyan arányszám, amely az eszközöket és a mérlegen kívüli tételeket a hitelkockázat mértéke szerint súlyozza, különösen hasznos a mindenkori fizetőképesség mérésére.
- (48) Ennek megfelelően a hitelkockázatnak kitett eszközökkel és mérlegen kívüli tételekkel kapcsolatos, a szavatolótkére vonatkozó egységes normák kidolgozása lényeges elemét képezi a felügyeleti technikákkal kapcsolatos kölcsönös elismerés megvalósításának, és így a belső bankpiac teljessé tételéhez szükséges harmonizációnak.
- (49) E tekintetben a szolvenciamutatóra vonatkozó rendelkezéseket más, olyan sajátos jogi eszközökkel együtt kell figyelembe venni, amelyek szintén a hitelintézetekre vonatkozó alapvető felügyeleti technikák harmonizációját célozzák.
- (50) Egy egységes belső bankpiacon az intézményeknek közvetlenül versenyre kell kelniük egymással, és a minimális arányszámmal meghatározott, a fizetőképességre vonatkozó közös normák megakadályozzák a verseny torzulását és erősítik a Közösség bankrendszerét.
- (51) Ezen irányelv előírja, hogy a különböző pénzügyi vállalkozások által kibocsátott garanciákat különböző módon kell súlyozni. A Bizottság ennek megfelelően vállalja, hogy megvizsgálja, összességében ez az irányelv nem torzítja-e számottevően a hitelintézetek és a biztosítók közötti versenyt, és ennek a vizsgálatnak a fényében mérlegeli, hogy indokolt-e valamilyen helyreigazító intézkedést hozni.
- (52) A III. melléklet határozza meg, hogyan kell a mérlegen kívüli tételeket kezelni a hitelintézetek tőkekövetelményének kiszámításakor. A belső piac zavartalan működése és különösen az azonos mozgástér biztosítása érdekében a tagállamok kötelesek arra törekedni, hogy a szerződéses nettósítás megállapodásokat az illetékes hatóságok egységesen értékeljék. A III. melléklet figyelembe veszi a bankfelügyelők nemzetközi fórumának a kétoldalú nettósítás felügyeleti elismerésére irányuló munkáját, különösen egyes tranzakciók esetében a szavatolótkére vonatkozó követelmények nettó – és nem bruttó – összeg alapján történő kiszámításának lehetőségével kapcsolatban, feltéve hogy vannak olyan jogilag kötelező erejű megállapodások, amelyek biztosítják, hogy a hitelkockázat a nettó összegre korlátozódik. Számos harmadik ország nemzetközi tevékenységet folytató hitelintézete és hitelintézet-csoportja számára, amelyek közösségi hitelintézetekkel versenyeznek, a szélesebb nemzetközi szinten elfogadott szabályok a tőzsdén kívüli (OTC) származékos ügyletek kifinomultabb felügyeleti kezelését eredményezik. Ez a finomodás megfelelőbb tőkefedezeti kötelezettséghez vezet, amely figyelembe veszi a felügyeleti szinten elismert szerződéses nettósítási megállapodások kockázatsökkentő hatását a lehetséges jövőbeni hitelkockázatokra. Egyes tagállamokban az OTC származékos ügyleteknek a központi partnerként fellépő elszámolóházak által végzett elszámolása jelentős szerepet tölt be. A hitelkockázat prudenális kezelésekor helyénvaló elismerni az ilyen elszámolás előnyeit, amelyek a hitelkockázat és a kapcsolódó, a rendszerből eredő kockázat csökkentésében jelentkeznek. Szükség van arra, hogy az elszámolóházon keresztül lebonyolított OTC származékos szerződésekkel eredő jelenlegi és lehetséges jövőbeni kockázatvállalások biztosítékokkal

⁽¹⁾ HL L 372., 1986.12.31., 1. o.

⁽²⁾ HL L 193., 1983.7.18., 1. o. A legutóbb a 90/605/EGK irányelvvel (HL L 317., 1990.11.16., 60. o.) módosított irányelv.

teljes mértékben fedezve legyenek, és hogy azelszámolóház kockázatvállalásainak a bejegyzett biztosítékok piaci értékét meghaladó mértékű felhalmozódásának veszélye ki legyen zárva, annak érdekében, hogy az elszámolt OTC származékos ügyletek számára átmeneti időszakra ugyanolyan prudenciális kezelést biztosítsanak, mint a tőzsdei származékos ügyletek számára. Az illetékes hatóságok által kielégítő szintűnek ítélnék kell lennie a kezdeti letét és a változó letét előírt mértékének, valamint a bejegyzett biztosíték által nyújtott védelem minőségének és szintjének. A tagállamokban alapított hitelintézeteknek a III. melléklet hasonló lehetőséget nyújt a kétoldalú nettósítás illetékes hatóságok általi elismerésére, és így egyenlő versenyfeltételeket biztosít a hitelintézetek számára. A szabályozás egyaránt kiegyensúlyozott és alkalmas a prudenciális felügyeleti intézkedések hitelintézetekre való alkalmazásának további erősítésére. A tagállamok illetékes hatóságainak biztosítaniuk kell, hogy a hozzáadott összegek kiszámítása a tényleges – és nem a látszólagos – nemzeti összegekre épüljön.

(53) A mutató ezen irányelvben előírt minimális értéke megerősíti a közösségi hitelintézetek tőkehelyzetét. A 8 %-os szintet az 1988 elején hatályos tőkekövetelmények statisztikai felmérése nyomán állapították meg.

(54) A hitelintézetek nagykockázatainak felügyeleti ellenőrzésére vonatkozó alapvető szabályokat harmonizálni kell. A tagállamok számára ugyanakkor változatlanul lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelvben megfogalmazottaknál szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhassanak.

(55) A hitelintézetek kockázatvállalásainak nyomon követése és ellenőrzése a felügyelet szerves részét képezi. A kockázatvállalások túlzott összpontosulása egyetlen ügyfélre vagy egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportjára a veszteség kockázatának elfogadhatatlan mértékét eredményezheti. Az ilyen helyzet a hitelintézet fizetőképességére hátrányosnak tekinthető.

(56) A hitelintézetek a belső bankpiacon közvetlen versenyben állnak egymással, ennélfogva a megfigyelés követelményeinek a Közösség területén meg kell egyezniük. Ezért a kockázatvállalások koncentrációjának meghatározására alkalmazott ismerveket közösségi szintű, jogilag kötelező szabályokban kell rendezni, és azt nem lehet teljesen a tagállamok mérlegelési jogkörébe utalni. A Közösség érdekeit ennek megfelelően közös szabályok elfogadása szolgálja leginkább, mivel ez kiküszöböli a versenyfeltételek különbözőségét, egyúttal erősíti a közösségi bankrendszert.

(57) A hitelintézetek szolvenciamutatójára vonatkozó rendelkezések tartalmazzák azoknak a hitelkockázatoknak a felso-

rolását, amelyeket a hitelintézetek vállalhatnak. Ezért ezt a jegyzéket kell használni a nagykockázatok vállalásának behatárolása céljából a kockázatvállalások meghatározásához is. Ugyanakkor elviekben nem célszerű a szóban forgó rendelkezésekben megállapított kockázati súlyozásokra vagy fokokra hivatkozni. Ezek a kockázati súlyozások és fokok azzal a céllal lettek kialakítva, hogy a hitelintézetek által viselt hitelezési kockázatok fedezésére szolgáló általános fizetőképességi követelményt állítsanak fel. A nagykockázatok vállalásának szabályozásával összefüggésben az a cél, hogy korlátozva legyen a hitelintézet által egyetlen ügyfél vagy egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportja révén elszenvedhető legnagyobb veszteség. Ezért olyan körülmények között, prudens megközelítési módot célszerű elfogadni, amelyben általános szabályként a kockázatvállalások nominális értékét veszik figyelembe, de semmilyen kockázati súlyozásokat vagy fokozatokat nem alkalmaz-

(58) Amikor egy hitelintézet saját anyavállalatával, vagy az anyavállalat más leányvállalatával kapcsolatban vállalt kockázatot, különösen nagy elővigyázatosságra van szükség. A hitelintézetek által vállalt kockázatok kezelését teljesen önálló módon kell megoldani, a megbízható bankirányítás elveivel összhangban, tekintet nélkül az ezeken az elveken kívüli egyéb megfontolásokra. Ez az irányelv úgy rendelkezik, hogy ha a hitelintézetben közvetlenül vagy közvetve befolyásoló részesedéssel rendelkező személyek befolyásukat feltehetőleg az intézmény körülmények és megbízható irányításának rovására gyakorolják, az illetékes hatóságok megfelelő intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy véget vessenek ennek a helyzetnek. A nagykockázatok vállalásának területén egyedi szabályokat kell megállapítani a hitelintézet részéről saját csoportjával kapcsolatban vállalt kockázatok vonatkozásában is, ezekben az esetekben szigorúbb korlátozások meghatározása indokolt, mint egyéb kockázatvállalások esetén. Ugyanakkor nem szükséges a szigorúbb korlátozásokat alkalmazni, amennyiben az anyavállalat pénzügyi holdingtársaság, vagy hitelintézet, vagy ha a többi leányvállalat olyan hitel- vagy pénzügyi intézmény, illetve vállalkozás, mely kiegészítő banki szolgáltatásokat nyújt, feltéve hogy minden ilyen vállalkozásra kiterjed a hitelintézet összevont (konszolidált) alapú felügyelete. Ezekben az esetekben a csoport összevont (konszolidált) felügyelete megfelelő szintű felügyeletet tesz lehetővé, és nem válik szükségessé szigorúbb kockázatvállalási korlátok bevezetése. Ez a megközelítés a bankcsoportokat is ösztönözni fogja arra, hogy szervezeti felépítésüket úgy alakítsák ki, hogy lehetővé váljon az összevont (konszolidált) alapú felügyeleti ellenőrzés, ami azért is kívánatos, mivel így teljesebb körű, átfogóbb megfigyelésre nyílik lehetőség.

(59) Annak érdekében, hogy az összevont (konszolidált) alapú felügyelet hatékony legyen, azt minden bankcsoportra alkalmazni kell, beleértve azokat, amelyek anyavállalatai nem hitelintézetek. Az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell az ilyen felügyelet ellátásához szükséges jogi eszközökkel.

(60) A különböző tevékenységeket folytató olyan csoportok esetében, amelyek anyavállalatai legalább egy hitelinté-

zetnek minősülő leányvállalatot irányítanak, az illetékes hatóságoknak fel kell tudniuk mérni az ilyen csoporthoz tartozó hitelintézet pénzügyi helyzetét. Későbbi koordinációig a tagállamok az irányelv célkitűzéseinek megvalósítása érdekében megfelelő konszolidációs módszereket írhatnak elő. Az illetékes hatóságoknak legalább azokkal az eszközökkel rendelkezniük kell, amelyek révén az egy csoportba tartozó valamennyi vállalkozás vonatkozásában hozzáférnek a feladatuk ellátásához szükséges információkhoz. Többféle pénzügyi tevékenységet folytató vállalkozások csoportjai esetében meg kell teremteni a különböző pénzügyi ágazatok felügyeletéért felelős hatóságok közötti együttműködést.

- (61) A tagállamok ezenkívül megtagadhatják vagy visszavonhatják a banki engedélyt egyes csoportstruktúrák esetén, amelyeket nem tartanak alkalmasnak a banki tevékenységek folytatására, legfőképpen azért, mert e struktúrák felügyeleti ellenőrzését nem tudják eredményesen ellátni. E tekintetben az illetékes hatóságok ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében, a 7. cikkének (2) bekezdésében, a 14. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és a 16. cikkében említett jogkörökkel rendelkeznek, hogy biztosíthassák a hitelintézetek megbízható és körültekintő működését.
- (62) A tagállamok az olyan struktúrával rendelkező csoportokra, amelyekre ez az irányelv nem terjed ki, egyaránt alkalmazhatnak arra alkalmas felügyeleti technikákat. Amennyiben ezek a struktúrák általánossá válnak, az irányelvet ki kell terjeszteni erre a kategóriára is.
- (63) Az összevont (konszolidált) alapú felügyeletnek ki kell terjednie az I. mellékletben felsorolt összes tevékenységre. Ennélfogva minden olyan vállalkozást, amelynek fő tevékenysége a fentiekből áll, az összevont (konszolidált) alapú felügyelet alá kell vonni. Ennek következtében a pénzügyi vállalkozások meghatározását ki kell szélesíteni, hogy az felölelje ezeket a tevékenységeket is.
- (64) A 86/635/EGK irányelv, a 83/349/EGK irányelvvel együtt felállította a hitelintézetek által közzéteendő összevont (konszolidált) beszámolókra vonatkozó konszolidációs szabályokat. Ennélfogva pontosabban meg lehet határozni az összevont (konszolidált) alapon gyakorolt prudenciális felügyelet keretében alkalmazandó módszereket.
- (65) A hitelintézetek összevont (konszolidált) alapú ellenőrzésének legfőképpen arra kell irányulnia, hogy védje a szóban forgó intézmények betéteseinek érdekeit és biztosítsa a pénzügyi rendszer stabilitását.
- (66) Ezen irányelv, valamint a hitelintézetek tevékenységéről szóló többi irányelv által szabályozott területeken felme-

rülő kérdések vizsgálata szükségessé teszi az illetékes hatóságok és a Bizottság közötti együttműködést egy bankügyi tanácsadó bizottság keretében, különösen, ha az a szorosabb koordináció céljából folyik. A tagállamok illetékes hatóságainak bankügyi tanácsadó bizottsága nem zárja ki az együttműködés egyéb formáit a hitelintézeti tevékenység megkezdését és folytatását felügyelő hatóságok között, és különösen nem zárja ki a „groupe de contact” (kapcsolattartó csoport) keretében a bankfelügyeleti hatóságok között kialakított együttműködést.

- (67) Az ezen irányelvben megállapított részletes szabályok technikai módosítása időről időre szükségessé válhat, hogy a bankszektorban bekövetkezett új fejleményeket számításba vegyék. Ennek megfelelően a bankügyi tanácsadó bizottsággal történő konzultációt követően, a Szerződés által ráruházott végrehajtási jogkörök keretei között a Bizottság szükség szerint megvalósítja az ilyen módosításokat. Az irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskör gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal⁽¹⁾ összhangban kell elfogadni.
- (68) Az irányelv 36. cikkének (1) bekezdése alapján a hitelfelvevők egyetemleges kötelezettségvállalásai a szövetkezeti formában vagy alapként megszervezett hitelintézetek esetében, a 34. cikk (2) bekezdés 7. pontja értelmében szavatolótőkeként kezelhetők. A dán kormány kifejezte erős érdekelttségét abban, hogy a kisszámú, szövetkezetként vagy alapként működő dán jelzáloghitel-intézetet részvénytársasággá alakítsák át. Az átalakítás megkönnyítése, illetve lehetővé tétele érdekében olyan átmeneti eltérésre van szükség, amely lehetővé teszi, hogy egyetemleges kötelezettségeik egy részét bevonják a szavatolótőkébe. Ennek az átmeneti eltérésnek nem szabad torzítania a hitelintézetek közötti versenyt.
- (69) A 20 %-os súlyozás alkalmazása a jelzáloglevelek hitelintézeti állományaira zavarokat idézhet elő az olyan nemzeti pénzpiacra, amelyen az ilyen értékpapírok túlnyomó súllyal szerepelnek. Ebben az esetben ideiglenes intézkedések meghozatalával 10 %-os kockázati súlyozás kerül alkalmazásra. Az értékpapírosítás piaca gyorsan fejlődik. Kívánatos ezért, hogy a Bizottság a tagállamokkal együtt vizsgálja meg az eszközalapú értékpapírok prudenciális kezelését és 1999. június 22-ig terjesszen elő javaslatokat a jelenlegi jogszabályok kiigazítására, annak érdekében, hogy meghatározzák az eszközalapú értékpapírok megfelelő prudenciális kezelését. Az illetékes hatóságok 50 %-os súlyozást is engedélyezhetnek azokra az eszközökre, amelyeket irodákon vagy többcélú kereskedelmi helyiségeken alapított jelzálogjog biztosít 2006. december 31-ig. A jelzálogjog fedezetül szolgáló ingatlanra szigorú értékelési kritériumokat

⁽¹⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

- kell alkalmazni, valamint a kereskedelmi hasznosítású ingatlanok piacán bekövetkező fejlemények figyelembevételével azt rendszeresen újra kell értékelni. Az ingatlant vagy a tulajdonosnak kell birtokba vennie, vagy bérbe kell adnia. Az ingatlanfejlesztéshez nyújtott hitelek ki vannak zárva az 50 %-os súlyozás alól.
- (70) A nagy kockázatú vállalkozásokról szóló rendelkezések harmonikus alkalmazásának biztosítása érdekében a tagállamok számára meg kell engedni, hogy az új korlátok alkalmazásáról két lépcsőben rendelkezzenek. A kisebb hitelintézetek esetében, minthogy a 25 %-os szabály túlságosan gyors alkalmazása a hitelezési tevékenységet túl hirtelen csökkenthetné, hosszabb átmeneti időszakot lehet biztosítani.
- (71) Azonfelül a hitelintézetek átszervezésére és felszámolására vonatkozó feltételek harmonizációja szintén folytatódik.
- (72) A likviditási kockázatok felügyeletéhez szükséges rendelkezéseket a jövőben szintén harmonizálni kell.
- (73) Ez az irányelv nem befolyásolhatja a tagállamok kötelezettségeit az V. melléklet B. részében meghatározott végrehajtási határidőkkel kapcsolatban,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

TARTALOMJEGYZÉK

I. CÍM	FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY	283
1. cikk	Fogalommeghatározások	283
2. cikk	Hatály	285
3. cikk	A betétek vagy egyéb visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő gyűjtésére irányuló üzletszerű tevékenység tilalma a nem hitelintézeti vállalkozások számára	286
II. CÍM	A HITELINTÉZETI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSÉRE ÉS FOLYTATÁSÁRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK	287
4. cikk	Engedélyezés	287
5. cikk	Indulótőke	287
6. cikk	A hitelintézetek vezetősége és központi irodája	287
7. cikk	Részvényesek és tagok	288
8. cikk	Üzleti terv és szervezeti felépítés	288
9. cikk	Gazdasági szükségletek	288
10. cikk	Az engedély megtagadása	288
11. cikk	A Bizottság értesítése az engedély kiadásáról	288
12. cikk	Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival	288
13. cikk	Másik tagállamban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei	289
14. cikk	Az engedély visszavonása	289
15. cikk	Elnevezés	289
16. cikk	Befolyásoló részesedés hitelintézetben	289
17. cikk	Eljárások és belső ellenőrzési mechanizmusok	290
III. CÍM	A LETELEPEDÉS SZABADSÁGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK	290
18. cikk	Hitelintézetek	290
19. cikk	Pénzügyi szervezetek	290
20. cikk	A letelepedés jogának gyakorlása	291
21. cikk	A szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlása	292
22. cikk	A fogadó tagállam illetékes hatóságainak hatásköre	292
IV. CÍM	KAPCSOLATOK HARMADIK ORSZÁGOKKAL	293
23. cikk	Harmadik országbeli vállalkozások leányvállalatainak bejelentése és az ezen országok piacaira való bejutás feltételei	293
24. cikk	A Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek fióktelepei	294
25. cikk	Együttműködés harmadik országok illetékes hatóságaival az összevont (konszolidált) alapú felügyelet területén	294
V. CÍM	A PRUDENCIÁLIS FELÜGYELET ELVEI ÉS GYAKORLATI ESZKÖZEI	295
1. fejezet	A prudenciális felügyelet elvei	295
26. cikk	A székhely szerinti tagállam ellenőrzési hatásköre.....	295
27. cikk	A fogadó tagállam hatásköre	295
28. cikk	Felügyeleti együttműködés	295

29. cikk	Másik tagállamban létesített fióktelepek helyszíni ellenőrzése	295
30. cikk	Információcsere és hivatali titoktartás	295
31. cikk	Az éves és összevont (konszolidált) beszámolók törvényességi ellenőrzéséért felelős személyek kötelezettségei	297
32. cikk	Az illetékes hatóságok szankcionálási jogköre	298
33. cikk	A bírósághoz fordulás joga	298
2. fejezet	A prudenciális felügyelet gyakorlati eszközei	298
1. szakasz	dtftSzavatolótőke	298
34. cikk	Általános elvek	298
35. cikk	Egyéb tőkeelemek	299
36. cikk	A szavatolótőkére vonatkozó egyéb rendelkezések	300
37. cikk	A szavatolótőke összevont (konszolidált) alapon történő kiszámítása	300
38. cikk	Levonások és határértékek	301
39. cikk	Bizonyítás az illetékes hatóságok előtt	301
2. szakasz	Szolvenciamutató	301
40. cikk	Általános elvek	301
41. cikk	A számláló: szavatolótőke	301
42. cikk	A nevező: a kockázattal korrigált eszközök és mérlegen kívüli tételek	301
43. cikk	Kockázati súlyozás	302
44. cikk	A követelések súlyozása a tagállamok regionális önkormányzataival vagy helyi hatóságaival szemben fennálló követelésekre	304
45. cikk	Egyéb súlyozás	304
46. cikk	Adminisztratív testületek és nem üzleti jellegű vállalkozások	304
47. cikk	A szolvenciamutató értéke	304
3. szakasz	Nagykockázatok vállalása	305
48. cikk	A nagykockázatok vállalásának jelentése	305
49. cikk	A nagykockázatok vállalásának korlátai	305
50. cikk	Nagykockázatok vállalásának összevont (konszolidált) vagy nem összevont alapú ...felügyelete	307
4. szakasz	Befolyásoló részesedések a pénzügyi ágazaton kívül	307
51. cikk	A nem pénzügyi befolyásoló részesedésekre vonatkozó korlátok	307
3. fejezet	Összevont (konszolidált) alapú felügyelet.....	308
52. cikk	Hitelintézetek összevont (konszolidált) alapú felügyelete	308
53. cikk	Az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságok	309
54. cikk	Az összevonás (konszolidáció) formája és mértéke	310
55. cikk	A vegyes tevékenységű holdingtársaságok és leányvállalataik által szolgáltatandó információk	310
56. cikk	Az összevont alapú felügyeletet elősegítő intézkedések	311
VI. CÍM	BANKÜGYI TANÁCSADÓ BIZOTTSÁG	312
57. cikk	A bankügyi tanácsadó bizottság összetétele és feladatai	312
58. cikk	Engedélyezési követelmények vizsgálata	312
59. cikk	Megfigyelési mutatók	312

VII. CÍM	VÉGREHAJTÁSI HATÁSKÖRÖK	313
60. cikk	Technikai kiigazítások	313
VIII. CÍM	ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK	313
1. fejezet	Átmeneti rendelkezések	313
61. cikk	Átmeneti rendelkezések a 36. cikkel kapcsolatban	313
62. cikk	Átmeneti rendelkezések a 43. cikkel kapcsolatban	314
63. cikk	Átmeneti rendelkezések a 47. cikkel kapcsolatban	315
64. cikk	Átmeneti rendelkezések a 49. cikkel kapcsolatban	315
65. cikk	Átmeneti rendelkezések az 51. cikkel kapcsolatban	316
2. fejezet	Záró rendelkezések	316
66. cikk	A Bizottság tájékoztatása	316
67. cikk	Hatályon kívül helyezett irányelvek.....	316
68. cikk	Végrehajtás	316
69. cikk	Címzettek	316
I. MELLÉKLET	A kölcsönös elismerés alá tartozó tevékenységek listája	317
II. MELLÉKLET	A mérlegen kívüli tételek osztályozása	318
III. MELLÉKLET	A mérlegen kívüli tételek kezelése	319
IV. MELLÉKLET	Mérlegen kívüli tételek fajtái	323
V. MELLÉKLET A. rész	Hatályon kívül helyezett irányelvek, egymást követő módosításaikkal (a 67. cikkben említettek szerint)	324
V. MELLÉKLET B. rész	Végrehajtási határidők (a 67. cikkben említettek szerint)	325
VI. MELLÉKLET	Korrelációs táblázat	326

I. CÍM

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY

1. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. a „hitelintézet” olyan vállalkozás, amelynek üzletszerű tevékenysége abból áll, hogy a nyilvánosságtól betéteket vagy egyéb visszafizetendő pénzeszközöket vesz át, valamint saját számlára hiteleket nyújt.

Az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlása céljából hitelintézetnek tekintendő az első bekezdés értelmezésének megfelelő hitelintézet és minden olyan magán- vagy állami vállalkozás, amely megfelel az első bekezdésben foglalt meghatározásnak, és amelyet egy harmadik országban engedélyeztek.

A nagykockázatok vállalásának felügyelete és ellenőrzése céljából hitelintézetnek minősül az első bekezdés értelmezésének megfelelő hitelintézet, beleértve a hitelintézet harmadik országban lévő fióktelepeit, és minden olyan magán- vagy állami vállalkozás, beleértve annak fióktelepeit, amely megfelel az első bekezdésben foglalt meghatározásnak, és amelyet egy harmadik országban engedélyeztek;

2. az „engedély” olyan, a hatóságok által bármilyen formában kibocsátott okirat, amely jogot biztosít hitelintézeti tevékenység folytatására;
3. a „fióktelep” olyan üzletviteli hely, amely jogilag nem önálló részét képezi egy hitelintézetnek, és amely közvetlenül bonyolítja a hitelintézeti tevékenység szerves részét képező ügyleteket vagy az ügyletek egy részét; egyetlen fióktelepnek tekintendő valamennyi üzletviteli hely, amelyet ugyanabban a tagállamban létesített egy olyan hitelintézet, amelynek székhelye egy másik tagállamban van;
4. az „illetékes hatóságok” a hitelintézetek felügyeletére törvény vagy rendelet által felhatalmazott nemzeti hatóságok;
5. a „pénzügyi intézmény” olyan vállalkozás, amely nem hitelintézet, és amelynek fő tevékenysége tulajdoni részesedések megszerzése, vagy az I. melléklet 2–12. pontjában felsorolt tevékenységek közül egynek vagy többnek a folytatása;

6. a „székhely szerinti tagállam” az a tagállam, amelyben a hitelintézet működését a 4–11. cikknek megfelelően engedélyezték;

7. a „fogadó tagállam” az a tagállam, amelyben a hitelintézet fiókteleppel rendelkezik, vagy amelyben szolgáltatásokat nyújt;

8. az „ellenőrzés” az anyavállalat és leányvállalat közötti kapcsolat, amint az a 83/349/EGK irányelv 1. cikkében meghatározásra került, vagy egy ehhez hasonló viszony egy természetes vagy jogi személy és egy vállalkozás között;

9. a „részesedés” az összevont (konszolidált) alapú felügyelet céljából egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének 20 %-os vagy annál nagyobb, közvetett vagy közvetlen tulajdonlása;

10. a „befolyásoló részesedés” olyan közvetlen vagy közvetett részesedés egy vállalkozásban, amely a tőke vagy a szavazati jogok legalább 10 %-át képviseli, illetve amely lehetővé teszi számottevő befolyás gyakorlását azon vállalkozás vezetése felett, amelyben ez a részesedés fennáll;

11. az „induló tőke” a 34. cikk (2) bekezdésének 1. és 2. pontjában meghatározott tőke;

12. az „anyavállalat” a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott anyavállalat.

Az anyavállalat az összevont (konszolidált) alapú felügyelet, illetve a nagykockázatok vállalásának ellenőrzése céljából a 83/349/EGK irányelv 1. cikke (1) bekezdésének megfelelő anyavállalat, valamint minden olyan vállalkozás, amely az illetékes hatóságok megítélése szerint ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol egy másik vállalkozásra;

13. a „leányvállalat” a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott leányvállalat.

A leányvállalat az összevont (konszolidált) alapú felügyelet, illetve a nagykockázatok vállalásának ellenőrzése céljából a 83/349/EGK irányelv 1. cikke (1) bekezdésének megfelelő leányvállalat, valamint minden olyan vállalkozás, amelyre az illetékes hatóságok megítélése szerint ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol egy anyavállalat.

- A leányvállalatok valamennyi leányvállalata azon vállalkozás leányvállalatának is tekintendő, amely az előbbieket eredeti anyavállalata;
14. az „A zóna” magában foglalja az összes tagállamot és minden más országot, amely teljes jogú tagja a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezetnek (OECD), valamint azokat az országokat, amelyek különleges kölcsönnyújtási megállapodásokat kötöttek a Nemzetközi Valutaalappal (IMF) az Alap általános kölcsönfelvételi egyezményével (GAB) összefüggésben. Bármely olyan ország azonban, amely átütmezi külső államadóságát, öt éves időtartamra kizáratik az A zónából;
15. a „B zóna” magában foglalja az összes olyan országot, amely nem tartozik az A zónába;
16. „A zónabeli hitelintézetek” alatt a tagállamokban a 4. cikknek megfelelően engedélyezett hitelintézeteket kell érteni, beleértve a harmadik országbeli fióktelepeiket is, valamint minden olyan magán- és állami vállalkozást, amely az 1. pont első albekezdésének meghatározása alá vonható, és amelyet, beleértve fióktelepeit is, más A zónabeli országban engedélyeztek;
17. „B zónabeli hitelintézet” alatt az összes olyan A zónán kívül engedélyezett magán- vagy állami vállalkozást kell érteni, amely megfelel az 1. pont első albekezdésében szereplő meghatározásnak, beleértve a Közösség területén működő fióktelepeit is;
18. „nem banki szektor” a 16. és 17. pontban meghatározott hitelintézetek kivételével az összes többi hitelfelvevő, központi kormány és központi bank, regionális önkormányzat és helyi hatóság, az Európai Közösségek, az Európai Beruházási Bank (EBB) és a 19. pontban meghatározott multilaterális fejlesztési bank;
19. „multilaterális fejlesztési bank” a Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank, a Nemzetközi Pénzügyi Társaság, az Amerika-közi Fejlesztési Bank, az Ázsiai Fejlesztési Bank, az Afrikai Fejlesztési Bank, az Európa Tanács Letelepedési Alapja, az Északi Beruházási Bank, a Karibi Fejlesztési Bank, az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank, az Európai Beruházási Alap és az Amerika-közi Beruházási Társaság;
20. a „maximális kockázatú», »közepes kockázatú», »közepes/alacsony kockázatú» és »alacsony kockázatú» mérlegén kívüli tételek” a 43. cikk (2) bekezdésében meghatározott és a II. mellékletben felsorolt tételek;
21. a „pénzügyi holdingtársaság” olyan pénzügyi vállalkozás, amelynek leányvállalatai kizárólag, vagy nagy részben hitelintézetek vagy pénzügyi intézmények, és a leányvállalatok közül legalább egy hitelintézet;
22. a „vegyes tevékenységű holdingtársaság” olyan anyavállalatot jelent, amely nem pénzügyi holdingtársaság és nem hitelintézet, amelynek leányvállalatai közül legalább egy hitelintézet;
23. a „kiegészítő banki szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás” olyan vállalkozás, amelynek a fő tevékenysége ingatlan tulajdonlásából vagy kezeléséből, adatfeldolgozási szolgáltatásokból vagy más hasonló tevékenységből áll, amely járulékos vagy kiegészítő jellegű egy vagy több hitelintézet fő tevékenysége mellett;
24. a „kockázatok”, a 48., 49. és 50. cikk alkalmazásában, a 43. cikkben és a II. és IV. mellékletben említett eszközök és mérlegén kívüli tételek az ott előírt súlyozások vagy kockázati fokozatok alkalmazása nélkül; a IV. mellékletben említett kockázatok a III. mellékletben leírt módszerek valamelyike alapján kell kiszámítani a szerződő féllel kapcsolatos kockázat szerinti súlyozás alkalmazása nélkül; az illetékes hatóságok hozzájárulásával a szavatolótoke által teljes mértékben fedezett elemek kizárhatók a kockázatvállalások meghatározásából, feltéve hogy az ilyen tőkeelemek nem szerepelnek a szolvenciamutató vagy más olyan ellenőrző mutatók kiszámításában, amelyekről ez az irányelv és más közösségi jogszabályok rendelkeznek; a kockázati tényezők nem foglalják magukban:
- devizaügyletek esetében azokat a kockázatvállalásokat, amelyek a szokásos elszámolási eljárás során a fizetést követő 48 órán belül merülnek fel, illetve
 - értékpapírok vásárlását vagy eladását célzó ügyletek esetében azokat a kockázatvállalásokat, amelyek a szokásos elszámolás során a fizetést vagy az értékpapírok szállítást követő – a korábbi eseménytől számított – 5 munkanapon belül merülnek fel;
25. a „kapcsolatban álló ügyfelek csoportja”:
- két vagy több természetes vagy jogi személy, akik vagy amelyek – az ellenkező bizonyításáig – egyetlen kockázati tényezőt képeznek, mivel egyikük közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt áll a másik vagy a többi, vagy
 - két vagy több természetes vagy jogi személy, akik vagy amelyek között nincs az első francia bekezdésben meghatározott ellenőrzést jelentő kapcsolat, mégis egyetlen kockázati tényezőnek tekintendők, mivel olyan keresztkapcsolatok állnak fenn közöttük, amelyek alapján ha egyikük pénzügyi nehézségbe kerülne, a másiknak vagy a többinek valószínűleg visszafizetési gondokkal kellene megküzdnie;

26. a „szoros kapcsolatok” olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személyt:

- a) olyan tulajdonosi részesedés köt össze, amely egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének 20 %-os vagy azt meghaladó részben közvetlen vagy ellenőrzés útján fennálló tulajdonlása; vagy
- b) olyan ellenőrzési kapcsolat köt össze, amely az anyavállalat és leányvállalat között fennálló viszony a 83/349/EGK irányelv 1. cikke (1) és (2) bekezdése értelmében, az ott említett valamennyi esetet ideértve, vagy bármely természetes vagy jogi személy és egy vállalkozás közötti hasonló jellegű kapcsolat; egy leányvállalat bármely leányvállalata egyben az előbbi vállalkozások élén álló anyavállalat leányvállalatának is tekintendő.

Olyan helyzetet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzési kapcsolat révén tartósan kapcsolódik ugyanahhoz a személyhez, szintén az ilyen személyek közötti szoros kapcsolatnak kell tekinteni;

27. az „elismert tőzsdék” az illetékes hatóságok által elismert tőzsdék, amelyek:

- i. rendszeresen működnek;
- ii. a tőzsde székhely szerinti országának megfelelő hatóságai által kibocsátott vagy jóváhagyott szabályzattal rendelkeznek, amelyben meghatározzák a tőzsde működésének feltételeit, a tőzsdére jutás feltételeit, valamint azokat a feltételeket, amelyeknek az egyes szerződéseknek meg kell felelniük, mielőtt azokkal a tőzsdén ténylegesen kereskedhetnek;
- iii. olyan elszámolási mechanizmussal rendelkeznek, amely biztosítja, hogy a IV. mellékletben felsorolt ügyletekre napi letéti követelmények vonatkoznak, és így az illetékes hatóságok megítélése szerint kellő biztonságot nyújt.

2. cikk

Hatály

(1) Ezen irányelv a hitelintézeti tevékenység megkezdésére és folytatására vonatkozik. Az irányelv minden hitelintézetre alkalmazandó.

(2) A 25. és 52–56. cikk pénzügyi holdingtársaságokra és a vegyes tevékenységű holdingtársaságokra is alkalmazandó, amennyiben központi irodájuk a Közösség területén van.

A (3) bekezdés értelmében az irányelv hatálya alól véglegesen kizárt intézmények, a 25. és 52–56. cikk alkalmazásában pénzügyi intézménynek minősülnek, kivéve mindazonáltal a tagállamok központi bankjait.

(3) Nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá a következő intézmények:

- a tagállamok központi bankjai,
- a postai elszámolóközpontok,
- Belgiumban az „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscontering- en Waarborginstituut”,
- Dániában a „Dansk Eksportfinansieringsfond”, a „Danmarks Skibskreditfond” és a „Dansk Landbrugs Realkreditfond”,
- Németországban a „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, a „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz” alapján az állami lakáspolitiká szerveiként elismert vállalkozások, amelyek túlnyomórészt nem banki ügyletekkel foglalkoznak, valamint az említett törvény értelmében nonprofit lakásépítési vállalkozásként elismert vállalkozások,
- Görögországban az „Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Αναπτύξεως” (Elliniki Trapeza Viomichanikis Anartyxeos), a „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion) és a „Ταχυδρομικό Ταμειτήριο” (Tachidromiko Tamiefirio),
- Spanyolországban az „Instituto de Crédito Oficial”,
- Franciaországban a „Caisse des dépôts et consignations”,
- Írországban a „credit unions” és a „friendly societies”,
- Olaszországban a „Cassa depositi e prestiti”,
- Hollandiában a „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, az „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, az „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering” és az „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”,
- Ausztriában a közhasznú lakásépítési egyesületként elismert vállalkozások, valamint az „Österreichische Kontrollbank AG”,

- Portugáliában az 1986. január 1-jén létező „Caixas Económicas”, a részvénytársaságként alapítottak és a „Caixa Económica Montepio Geral” kivételével,
- Finnországban a „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB” és a „Kera Oy/Kera Ab”,
- Svédországban a „Svenska Skeppshypotekskassan”,
- az Egyesült Királyságban a „National Savings Bank”, a „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, az „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, a „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, a „Crown Agents for overseas governments and administrations”, a „credit unions” és a „municipal banks”.

(4) A Tanács, a Bizottság javaslata alapján eljárva, amely e célból kikéri az 57. cikkben említett bizottság véleményét (a továbbiakban: „bankügyi tanácsadó bizottság”), határoz a (3) bekezdésben szereplő felsorolás minden esetleges módosításáról.

(5) Az olyan, ugyanazon tagállamban elhelyezkedő hitelintézetek, amelyek 1977. december 15-én az azokat felügyelő és ugyanazon tagállamban letelepedett központi szerv kapcsolt vállalkozásai voltak, mentesülhetnek a 6. cikk (1) bekezdésének, valamint a 8. cikk és az 59. cikk követelményei alól, ha legkésőbb 1979. december 15-ig a nemzeti jogalkotás úgy rendelkezett, hogy:

- a központi szerv és a kapcsolt intézmények kötelezettségvállalásai egyetemleges kötelezettségeket képeznek, illetve a kapcsolt intézmények kötelezettségvállalásait a központi szerv teljeskörűen garantálja,
- a központi szerv és az összes kapcsolt intézmény szolvenciáját és likviditását együtt, az összevont (konszolidált) beszámolók alapján ellenőrzik,
- a központi szerv vezetősége jogosult utasításokat adni a kapcsolt intézmények vezetőségének.

A helyi működésű hitelintézetek, amelyek 1977. december 15-e után váltak az első albekezdés szerinti központi szerv kapcsolt vállalkozásaivá, kihasználhatják az első albekezdésben megállapított feltételeket, amennyiben azok természetes módon egészítik ki a szóban forgó központi szervezethez tartozó intézményhálózatot.

Olyan hitelintézetek esetében, amelyeket nem a tengertől újabban visszahódított területeken létesítettek, és amelyek nem a központi szervnek alárendelt vagy annak felelős létező intézmények feldarabolásából vagy egyesítéséből származnak, a Tanács, a Bizottság javaslata alapján eljárva – amely utóbbi e célból kikéri a bankügyi tanácsadó bizottság véleményét –, a második albekezdés alkalmazására vonatkozó további szabályokat állapíthat meg, beleértve az első albekezdésben előírt mentességek hatályon kívül helyezését, ha megítélése szerint a második albekezdésben megállapított rendelkezésekből hasznot húzó új intézmények kapcsolódása a központi szervezethez kedvezőtlen hatással lehet a versenyre. A Tanács minősített többséggel határoz.

(6) Az a hitelintézet, amely az (5) bekezdés első albekezdésében meghatározott módon kapcsolódik egy ugyanazon tagállamban található központi szervezethez, szintén mentesülhet az 5. cikk, valamint a 40–51. és 65. cikk rendelkezései alól, feltéve hogy a magára a központi szervezethez vonatkozó említett rendelkezések alkalmazásának sérelme nélkül a központi szerv és a kapcsolt intézmények által együttesen alkotott egységre a fent említett rendelkezések összevont alapon vonatkoznak.

Menteség esetén a 13., 18., 19. cikk, a 20. cikk (1)–(6) bekezdése, a 21. és 22. cikk a központi szerv és a kapcsolt intézmények által együttesen alkotott egységre vonatkozik.

3. cikk

A betétek vagy egyéb visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő gyűjtésére irányuló üzletszerű tevékenység tilalma a nem hitelintézeti vállalkozások számára

A tagállamok megtiltják személyek vagy a hitelintézetnek nem minősülő vállalkozások számára, hogy betétgyűjtésre vagy más visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő gyűjtésére irányuló üzletszerű tevékenységet folytassanak. Ez a tilalom nem vonatkozik a tagállam vagy annak regionális vagy helyi hatóságai, vagy olyan nemzetközi szervezetek által folytatott betétgyűjtésre és egyéb források gyűjtésére, amelyeknek egy vagy több tagállam tagja, valamint olyan esetekre, amelyeket nemzeti vagy közösségi jogszabályok kifejezetten szabályoznak, feltéve hogy a szóban forgó tevékenységek a betétesek és a befektetők védelmét szolgáló és az említett esetekre alkalmazható rendeletek és szabályozók hatálya alá esnek.

II. CÍM

A HITELINTÉZETI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSÉRE ÉS FOLYTATÁSÁRA VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

4. cikk

Engedélyezés

A tagállamok megkövetelik a hitelintézetektől, hogy tevékenységük megkezdése előtt engedélyt szerezzenek. A szóban forgó engedélyre vonatkozó követelményeket a tagállamok az 5–9. cikknek megfelelően állapítják meg, és tájékoztatják ezekről a Bizottságot és a bankügyi tanácsadó bizottságot.

5. cikk

Indulótőke

(1) A nemzeti jogszabályokban megállapított egyéb általános feltételek sérelme nélkül, az illetékes hatóságok nem adják ki az

engedélyt, ha a hitelintézet nem rendelkezik elkülönített szavatolótőkével, vagy abban az esetben, ha az indulótőke nem éri el az 5 millió eurót.

A tagállamok határozhatnak úgy is, hogy azok a hitelintézetek, amelyek nem felelnek meg az elkülönített szavatolótőkére vonatkozó feltételeknek, és amelyek 1979. december 15-én már működtek, tovább folytathatják üzleti tevékenységüket. A tagállamok felmentést adhatnak az ilyen hitelintézetek számára a 6. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében foglalt követelmény teljesítése alól.

(2) Mindazonáltal a tagállamoknak jogukban áll engedélyt adni olyan sajátos hitelintézeti kategóriák számára, amelyeknek indulótőkéje nem éri el az (1) bekezdésben előírt összeget. Ezekben az esetekben:

- a) az indulótőke nem lehet kevesebb, mint 1 millió euró;
- b) az érintett tagállamok kötelesek tájékoztatni a Bizottságot azon indokaikról, amelyek alapján élnek az e bekezdésben biztosított lehetőséggel;
- c) a 11. cikkben említett lista közzétételekor az összes olyan hitelintézet nevét, amely nem rendelkezik az (1) bekezdésben előírt minimális tőkével, ilyen értelmű megjegyzéssel kell ellátni.

(3) A hitelintézet szavatolótőkéje nem süllyedhet az (1) és (2) bekezdésben az engedélyezés időpontjára előírt induló tőke összege alá.

(4) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy az 1993. január 1-jén már működő hitelintézetek, amelyek szavatolótőkéje nem éri el az induló tőke (1) és (2) bekezdésben előírt szintjét, tovább folytathatják tevékenységüket. Ebben az esetben a hitelintézetek szavatolótőkéje nem csökkenhet az 1989. december 22-ét követően elért legmagasabb szint alá.

(5) Ha a (4) bekezdésben említett kategóriába tartozó hitelintézet ellenőrzését átveszi egy, az intézmény felett korábban ellenőrzést gyakorló személytől különböző természetes vagy jogi személy, az intézmény szavatolótőkéjének legalább az indulótőke (1) és (2) bekezdésben előírt szintjét el kell érnie.

(6) Bizonyos sajátos körülmények között és az illetékes hatóságok egyetértésével, ha a (4) bekezdésben említett kategóriába tartozó két vagy több hitelintézet egyesül, az egyesülés révén létrejövő intézmény szavatolótőkéje mindaddig nem süllyedhet az egyesülés előtti intézményeknek az egyesülés időpontjában meglévő szavatolótőkéjének összege alá, amíg az (1) és (2) bekezdés értelmében a megfelelő szintet el nem érték.

(7) Ha a (3), (4) és (6) bekezdésben említett esetekben a szavatolótőke szintje lecsökkenne, az illetékes hatóságok, amennyiben a körülmények indokolják, határidőt adhatnak az intézmény számára, hogy az a biztosított határidőn belül rendezze helyzetét vagy megszüntesse tevékenységét.

6. cikk

A hitelintézetek vezetősége és központi irodája

(1) Az illetékes hatóságok csak akkor adják meg az engedélyt a hitelintézet számára, ha az intézmény üzleti tevékenységének tényleges irányítását legalább két személy végzi.

Ezenkívül a szóban forgó hatóságok nem adják meg az engedélyt, ha ezek a személyek nem rendelkeznek megfelelően jó hírnévvel, vagy nincs kellő tapasztalatuk ilyen feladatok ellátásához.

(2) A tagállamok megkövetelik, hogy:

- valamennyi, jogi személyiséggel és a rá vonatkozó nemzeti jogszabályok alapján létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező hitelintézetnek a központi irodája ugyanabban a tagállamban legyen, mint amelyikben a létesítő okirat szerinti székhelye található,
- minden más hitelintézetnek abban a tagállamban kell központi irodáját fenntartani, amely számára az engedélyt kiadta, és ahol üzletszerű tevékenységét ténylegesen folytatja.

7. cikk

Részvényesek és tagok

(1) Az illetékes hatóságok mindaddig nem adnak engedélyt a hitelintézeti tevékenység megkezdésére, amíg nem kaptak tájékoztatást azoknak a részvényeseknek vagy tagoknak a személyazonosságáról, legyenek akár természetes vagy jogi személyek, akik vagy amelyek akár közvetlenül, akár közvetve befolyásoló részesedéssel rendelkeznek, valamint az ilyen részesedések összegéről.

E cikkel összefüggésben a befolyásoló részesedés meghatározása céljából a 88/627/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 7. cikkében említett szavazati jogokat kell figyelembe venni.

(2) Az illetékes hatóságok megtagadják az engedély kiadását, ha a hitelintézet megbízható és körültekintő vezetése biztosításának szükségességére tekintettel, nincsenek meggyőződve a fent említett részvényesek vagy tagok alkalmasságáról.

(3) Ahol szoros kapcsolatok állnak fenn a hitelintézet és más természetes vagy jogi személyek között, az illetékes hatóságok csak akkor adnak engedélyt, ha ezek a kapcsolatok nem gátolják felügyeleti feladataik hatékony ellátását.

Az illetékes hatóságok akkor is megtagadják az engedély kiadását, ha egy Közösségen kívüli ország törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, amelyek a hitelintézettel szoros kapcsolatban álló egy vagy több természetes vagy jogi személyre vonatkoznak, illetve azok végrehajtási nehézségei akadályozzák felügyeleti feladataik hatékony ellátását.

(¹) A Tanács 1988. december 12-i 88/627/EGK irányelve a tőzsdén jegyzett társaságokban a minősített tulajdoni részesedés megszerzésére vagy eladására vonatkozó információk közzétételéről (HL L 348., 1988.12.17., 62. o.).

Az illetékes hatóságok előírják a hitelintézetek számára, hogy bocsássák rendelkezésükre azokat az információkat, amelyek az e bekezdésben említett feltételek teljesítésének folyamatos figyelemmel kíséréséhez szükségesek.

8. cikk

Üzleti terv és szervezeti felépítés

A tagállamok előírják, hogy az engedély iránti kérelemhez üzleti tervet kell csatolni, amely meghatározza, többek között, a folytatni kívánt üzleti tevékenység fajtáit és az intézmény szervezeti felépítését.

9. cikk

Gazdasági szükségletek

A tagállamok nem írhatják elő, hogy az engedély iránti kérelem vizsgálata a piac gazdasági szükségleteinek szempontjából történjen.

10. cikk

Az engedély megtagadása

Az engedély megtagadását minden esetben indokolni kell, és a kérelmezőt a kérelem kézhezvételétől számított hat hónapon belül, vagy, amennyiben a kérelem hiányos, a határozathoz szükséges információk elküldésétől számított hat hónapon belül tájékoztatni kell az indokokról. A határozatot a kérelem kézhezvételétől számított 12 hónapon belül mindenképpen meg kell hozni.

11. cikk

A Bizottság értesítése az engedély kiadásáról

Minden engedély kiadásáról értesíteni kell a Bizottságot. A hitelintézetek bekerülnek egy jegyzékbe, amelyet a Bizottság közzétesz az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, és amelyet naprakész állapotban tart.

12. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival

Előzetesen ki kell kérni a többi érintett tagállam illetékes hatóságainak véleményét olyan hitelintézet engedélyezése esetén, amely:

- egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet leányvállalata, vagy
- egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet anyavállalatának leányvállalata, vagy
- ugyanazoknak a természetes vagy jogi személyek ellenőrzése alatt áll, mint akik vagy amelyek ellenőrzése alatt egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet áll.

13. cikk

Másik tagállamban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei

A fogadó tagállamok nem írhatnak elő engedélyeztetési, illetve dotációs tőkére vonatkozó követelményeket más tagállamban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei részére. Az ilyen fióktelepek létesítése és felügyelete a 17. cikkben, a 20. cikk (6) bekezdésében, a 22. és a 26. cikkben előírt módon történik.

14. cikk

Az engedély visszavonása

(1) Az illetékes hatóságok csak akkor vonhatják vissza a hitelintézetnek kiadott engedélyt, ha a szóban forgó intézmény:

- a) 12 hónapon belül nem használja fel az engedélyt, kifejezetten lemond az engedélyről, vagy hat hónapnál hosszabb időre felhagyott üzletszerű tevékenységének folytatásával, amennyiben az érintett tagállam nem rendelkezett arról, hogy ezekben az esetekben az engedély érvényét veszti;
- b) valótlan nyilatkozatok révén, vagy más szabálytalan eszköz igénybevételevel szerezte meg az engedélyt;
- c) már nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyek alapján az engedélyt megadták;
- d) már nem rendelkezik elegendő szavatolótőkével, vagy többé már nem lehet számítani arra, hogy eleget tesz a hitelezőivel szemben fennálló kötelezettségeinek, és különösen akkor, ha már nem képes tovább szavatolni a rábízott eszközök biztonságát;
- e) egyéb olyan esetben, amelyre vonatkozóan a nemzeti jogszabályok az engedély visszavonásáról rendelkeznek.

(2) Az engedély visszavonását minden esetben indokolni kell és arról az érintetteket tájékoztatni kell; az engedély visszavonásáról értesítik a Bizottságot.

15. cikk

Elnevezés

Tevékenységük gyakorlásához a hitelintézetek – az olyan szavak használatát szabályozó rendelkezések ellenére, mint „bank”, „takarékpénztár” vagy a fogadó tagállamban előforduló egyéb banki elnevezések – a Közösség egész területén ugyanazt a nevet használhatják, mint amelyet abban a tagállamban használnak, amelyben központi irodájuk található. Összetéveszthetőség bármilyen veszélye esetén a fogadó tagállam egyértelműség céljából előírhatja, hogy a nevet egy meghatározott magyarázó résszel kell kiegészíteni.

16. cikk

Befolyásoló részesedés hitelintézetben

(1) A tagállamok megkövetelik a közvetlenül vagy közvetve befolyásoló részesedést megszerezni szándékozó természetes vagy jogi személyektől, hogy az illetékes hatóságokat előzetesen tájékoztassák, közölve a megszerezni kívánt részesedés nagyságát. Hasonlóképpen tájékoztatni köteles az ilyen személy az illetékes hatóságokat, ha úgy szándékozik befolyásoló részesedését növelni, hogy ezzel a tőke vagy a szavazati jogok általa birtokolt hányada elérné vagy meghaladná a 20 %-ot, 33 %-ot vagy 50 %-ot, illetve ha ezáltal a hitelintézetet a leányvállalatává válna.

A (2) bekezdés rendelkezéseinek sérelme nélkül, az illetékes hatóságoknak az első albekezdésben előírt értesítés időpontjától számítva legfeljebb három hónap áll rendelkezésre, hogy kifogást emeljenek az ilyen tervvel szemben, amennyiben, tekintettel a hitelintézet megbízható és körültekintő vezetése biztosításának szükségességére, nincsenek meggyőződve az első albekezdésben említett személy alkalmasságáról. Ha az illetékes hatóságok nem emelnek kifogást az első albekezdésben említett tervvel szemben, meghatározhatják végrehajtásának végső határidejét.

(2) Ha az (1) bekezdésben említett tulajdonrészek megszerzője egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet, vagy egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet anyavállalata, vagy olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet felett ellenőrzéssel rendelkezik, és ha e tulajdonrészszerezés eredményeként az intézmény, amelyben a megszerző tulajdonrészt kíván szerezni, leányvállalattá válna, vagy a megszerző ellenőrzése alá kerülne, a tulajdonrészszerezés értékelését a 12. cikkben említett előzetes konzultáció tárgyává kell tenni.

(3) Egy hitelintézetben fennálló közvetlen vagy közvetett befolyásoló részesedést elidegeníteni szándékozó természetes vagy jogi személyektől a tagállamok megkövetelik, hogy az illetékes hatóságokat előzetesen tájékoztassák, közölve az elidegeníteni kívánt részesedés nagyságát. Hasonlóképpen tájékoztatni köteles

az ilyen személy az illetékes hatóságokat, amennyiben befolyásoló részesedésének olyan csökkentését tervezi, hogy a tőke vagy a szavazati jogok általa birtokolt hányada 20 %, 33 % vagy 50 % alá süllyedne, illetve ha ezáltal a hitelintézet megszűnik a leányvállalata lenni.

(4) A hitelintézet, amint tudomására jut, tájékoztatja az illetékes hatóságokat a tőkét érintő minden olyan részesedésszerzésről, illetve -elidegenítésről, amelynek következtében a részesedés az (1) és a (3) bekezdésben említett küszöbértékeket meghaladja vagy azok alá csökken.

A hitelintézetek továbbá évente legalább egyszer tájékoztatják az illetékes hatóságokat a befolyásoló részesedéseket birtokló részvényesek, illetve tagok nevééről és az általuk birtokolt részesedések nagyságáról, amint az például a részvényesek, illetve tagok éves közgyűlésein vagy a tőzsdén jegyzett vállalatokkal kapcsolatos rendeletek teljesítése során kapott információkból kitűnik.

(5) A tagállamok megkövetelik, hogy amennyiben az (1) bekezdésben említett személyek által gyakorolt befolyás várhatóan az intézmény megbízható és körültekintő vezetésének rovására érvényesülhet, az illetékes hatóságok meghozzák a szükséges intézkedéseket az ilyen helyzet megszüntetése érdekében. Ezek az intézkedések jelenthetnek például ideiglenes intézkedéseket, az igazgatókkal és a vezetőkkel szemben elrendelt szankciókat, vagy

az illető részvényesek vagy tagok által birtokolt részvényekhez kapcsolódó szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztését.

Hasonló intézkedések alkalmazandók azokra a természetes vagy jogi személyekre, akik vagy amelyek nem teljesítik az (1) bekezdésben megállapított előzetes tájékoztatási kötelezettségüket. Ha egy tulajdoni részesedést az illetékes hatóságok kifogása ellenére szereznek meg, a tagállamok, tekintet nélkül minden egyéb meghozandó szankcióra, gondoskodnak a megfelelő szavazati jogok felfüggesztéséről, vagy a leadott szavazatok érvénytelenségéről, illetve érvénytelenítésének lehetőségéről.

(6) A befolyásoló részesedés és az e cikkben a tulajdoni hányadra vonatkozóan megállapított többi küszöbérték meghatározásához a 88/627/EGK irányelv 7. cikkében említett szavazati jogokat kell figyelembe venni.

17. cikk

Eljárások és belső ellenőrzési mechanizmusok

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megkövetelik, hogy minden hitelintézet megbízható igazgatási és számviteli eljárásokkal, valamint megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokkal rendelkezzen.

III. CÍM

A LETELEPEDÉS SZABADSÁGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

18. cikk

Hitelintézetek

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy területükön az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket a 20. cikk (1)–(6) bekezdése, a 21. cikk (1) és (2) bekezdése és a 22. cikk értelmében fióktelep létesítésével vagy szolgáltatásnyújtás útján, egy másik tagállam illetékes hatóságai által engedélyezett és felügyelt bármely hitelintézet folytathassa, feltéve hogy ezekre a tevékenységekre az engedély kiterjed.

19. cikk

Pénzügyi vállalkozások

A tagállamok továbbá gondoskodnak arról, hogy területükön az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket a 20. cikk (1)–(6)

bekezdése, a 21. cikk (1) és (2) bekezdése és a 22. cikk értelmében fióktelep létesítésével vagy szolgáltatásnyújtás útján folytathassa bármely, egy másik tagállamból származó pénzügyi vállalkozás, akár hitelintézet leányvállalata, akár két vagy több hitelintézet közös tulajdonában lévő leányvállalat, amelynek alapító okirata és alapszabálya lehetővé teszi az említett tevékenységek folytatását, és amely megfelel a következő feltételek mindegyikének:

- az anyavállalatnak vagy anyavállalatoknak hitelintézeti engedéllyel kell rendelkezni abban a tagállamban, amelynek joga a leányvállalatra nézve irányadó,
- a szóban forgó tevékenységeket ténylegesen ugyanannak a tagállamnak a területén kell folytatni,
- az anyavállalatnak vagy anyavállalatoknak a leányvállalat tőkéjében fennálló részvényekhez kapcsolódó szavazati jogok 90 % át vagy annál nagyobb hányadát kell birtokolni,
- az anyavállalatnak vagy anyavállalatoknak biztosítaniuk kell az illetékes hatóságokat a leányvállalat körültekintő vezetésére

felől, és a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak hozzájárulásával nyilatkozniuk kell arról, hogy egyetemlegesen garantálják a leányvállalat kötelezettségvállalásait,

- az anyavállalat vagy az anyavállalatok mindegyikének összevont (konszolidált) felügyeletét, az 52–56. cikknek megfelelően, különösen a szóban forgó tevékenységekre, és különös tekintettel a szolvenciamutató kiszámítására, a nagykockázatok ellenőrzésére és az 51. cikkben meghatározott részese-désszerzési korlátra vonatkozóan ténylegesen ki kell terjeszteni a leányvállalatra.

E feltételek teljesülését a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak kell ellenőrizniük, és a megfelelésről szóló igazolást a leányvállalat rendelkezésére kell bocsátaniuk, amely igazolás kötelező részét képezi a 20. cikk (1)–(6) bekezdésében és a 21. cikk (1) és (2) bekezdésében említett értesítésnek.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai az 5. cikk (3) bekezdésének és a 16., 17., 26., 28., 29., 30. és 32. cikknek megfelelően biztosítják a leányvállalat felügyeletét.

Az ezen cikkben említett rendelkezések hasonlóképpen alkalmazandók, a szükséges módosításokkal, a leányvállalatokra. Különösképpen a „hitelintézet” kifejezés alatt kell „a 19. cikkben megállapított feltételeknek megfelelő pénzügyi vállalkozást”, az „engedély” kifejezés alatt pedig „alapító okiratot és alapszabályt” érteni.

A 20. cikk (3) bekezdés második albekezdése a következőképpen értendő:

„A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai közlik a leányvállalat pénzügyi vállalkozás szavatolótőkéjének összegét, valamint az anyavállalatának számító hitelintézet összevont (konszolidált) szolvenciamutatóját.”

Ha egy e cikk szerinti pénzügyi vállalkozás többé nem felel meg az előírt feltételeknek, a székhely szerinti tagállam értesíti a fogadó tagállam illetékes hatóságait, és a szóban forgó intézmény által a fogadó tagállamban folytatott tevékenységek a fogadó tagállam jogszabályainak hatálya alá kerülnek.

20. cikk

A letelepedés jogának gyakorlása

(1) Az a hitelintézet, amely egy másik tagállam területén kíván fióktelepet létesíteni, értesíti tagállamának illetékes hatóságait.

(2) A tagállam megköveteli minden hitelintézettől, amely fióktelepet kíván létesíteni egy másik tagállamban, hogy az (1) bekezdésben említett értesítési kötelezettségének teljesítése során a következő információkat bocsássa rendelkezésre:

- a) a tagállam megjelölése, amelynek területén fióktelep létesítését tervezi;
- b) üzleti terv, amely megjelöli, többek között, a folytatni kívánt tevékenységfajtákat és a fióktelep szervezeti felépítését;
- c) az a cím a fogadó tagállamban, amelyről az iratok beszerezhetők;
- d) a fióktelep vezetéséért felelős személyek neve.

(3) Amennyiben a folytatni kívánt tevékenységeket figyelembe véve a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak nincs okuk kételkedni a hitelintézet igazgatási felépítésének és pénzügyi helyzetének megfelelő voltában, a (2) bekezdésben említett információk kézhezvételétől számított három hónapon belül közlik azokat a fogadó tagállam illetékes hatóságaival, és ennek megfelelően tájékoztatják a hitelintézetet.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai közlik a hitelintézet szavatolótőkéjének összegét és szolvenciamutatóját is.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják a (2) bekezdésben említett információk közlését a fogadó tagállam illetékes hatóságaitól, a tájékoztatás megtagadását az összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül megindokolják az érintett hitelintézetnek. A tájékoztatás megtagadása vagy a válasz elmulasztása esetén a székhely szerinti tagállam bíróságához lehet fordulni.

(4) Mielőtt a hitelintézet fióktelepe megkezdi tevékenységét, a fogadó tagállam illetékes hatóságai a (3) bekezdésben említett információk kézhezvételétől számított két hónapon belül, a 22. cikknek megfelelően előkészítik a hitelintézet felügyeletét, és szükség esetén megnevezik azokat a feltételeket, amelyeket a szóban forgó tevékenységek folytatása során a fogadó tagállamban a közjó érdekében be kell tartani.

(5) A fogadó tagállam illetékes hatóságaitól származó értesítés kézhezvételekor, vagy abban az esetben, ha a (4) bekezdés által biztosított határidő anélkül telik le, hogy ilyen értesítés érkezett volna, a fióktelepet létre lehet hozni, és az megkezdheti tevékenységét.

(6) Abban az esetben, ha a (2) bekezdés b), c) vagy d) pontja alapján közölt bármelyik adatban változás következik be, a hitelintézet legalább egy hónappal a változás végrehajtását megelőzően írásban értesíti a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságait a szóban forgó változásról, abból a célból, hogy lehetővé tegyék a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy a (3) bekezdés alapján határozatot hozzon, valamint a fogadó tagállam illetékes hatóságai számára, hogy a (4) bekezdés alapján a változtatásról határozatot hozzon.

(7) Azokat a fióktelepeket, amelyek 1993. január 1-jét megelőzően a fogadó tagállamok hatályos rendelkezéseivel összhangban kezdték meg tevékenységüket, úgy kell tekinteni, mintha az (1)–(5) bekezdésben meghatározott eljárást alkalmazták volna rájuk. A fent említett időponttól kezdődően ezekre a fióktelepekre a (6) bekezdés, valamint a 18., 19., 22. és 29. cikk szabályai vonatkoznak.

21. cikk

A szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlása

(1) Minden olyan hitelintézet, amely első alkalommal kíván a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján tevékenységet folytatni egy másik tagállam területén, értesíti székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságait azokról az I. mellékletben felsorolt tevékenységekről, amelyeket folytatni szándékozik.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai az (1) bekezdésben említett értesítés kézhezvételétől számított egy hónapon belül megküldik azt a fogadó tagállam illetékes hatóságainak.

(3) Ez a cikk nem érinti az 1993. január 1-jét megelőzően szolgáltatásokat nyújtó hitelintézetek által szerzett jogokat.

22. cikk

A fogadó tagállam illetékes hatóságainak hatásköre

(1) A fogadó tagállamok statisztikai célokból előírhatják, hogy minden hitelintézet, amely területükön fiókteleppel rendelkezik, az érintett fogadó tagállamok illetékes hatóságainak rendszeresen beszámoljon a fogadó tagállamban folytatott tevékenységeiről.

A 27. cikkben rájuk rótt kötelezettségek teljesítése érdekében a fogadó tagállamok előírhatják, hogy a más tagállamokból származó hitelintézetek fióktelepei bocsássák rendelkezésre ugyanazokat az információkat, mint amelyeket ugyanebből a célból a nemzeti hitelintézetektől igényelnek.

(2) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy egy hitelintézet, amely a területükön fiókteleppel rendelkezik vagy szolgáltatást nyújt, nem felel meg az ezen irányelvnek a fogadó tagállam illetékes hatóságainak hatásköréről szóló rendelkezései alapján a tagállamban elfogadott jogszabályoknak, ezek a hatóságok elrendelik, hogy az érintett intézmény szüntesse meg a jogellenes állapotot.

(3) Ha az érintett hitelintézet elmulasztja a szükséges intézkedések megtételét, a fogadó tagállam illetékes hatóságai tájékoztatják erről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a lehető leggyorsabban megtesznek minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy az érintett intézmény véget vessen a jogellenes állapotnak. Az intézkedések természetéről tájékoztatni kell a fogadó tagállam illetékes hatóságait.

(4) Ha a székhely szerinti tagállam által tett intézkedések ellenére, vagy mert az ilyen intézkedések nem bizonyulnak megfelelőnek, illetőleg nem állnak a szóban forgó tagállam rendelkezésére, az intézmény továbbra is megsérti a (2) bekezdésben említett, a fogadó tagállamban hatályos jogszabályokat, ez utóbbi állam a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatását követően megfelelő intézkedéseket hozhat a további szabálytalanságok elkerülése vagy megbüntetése érdekében, és szükség esetén megakadályozhatja, hogy az intézmény további ügyleteket kezdeményezzen a tagállam területén. A tagállamok biztosítják, hogy területükön az intézkedésekhez szükséges jogi iratokat kikérjék a hitelintézeteknek.

(5) Az (1)–(4) bekezdés rendelkezései nem érintik a fogadó tagállamoknak azt a jogkörét, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a területükön elkövetett, a közös érdekében elfogadott jogszabályokba ütköző szabálytalanságok megakadályozása vagy büntetése érdekében. Ez magában foglalja annak lehetőségét is, hogy a szabálysértő hitelintézeteket megakadályozzák abban, hogy bármilyen további ügyletet kezdeményezzenek a fogadó állam területén.

(6) A (3), (4) és (5) bekezdés alapján elfogadott, bírságot vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozásokat alkalmazó minden intézkedést megfelelően meg kell indokolni, és közölni kell az érintett hitelintézettel. Minden ilyen intézkedéssel szemben élni lehet a bírósághoz fordulás jogával azon tagállam bíróságánál, amelynek hatóságai azt meghozták.

(7) Szükséghelyzet esetén a fogadó tagállam illetékes hatóságai a (2), (3) és (4) bekezdésben előírt eljárás lefolytatását megelőzően, a betétesek, befektetők és a szolgáltatásokban részesülő egyéb személyek érdekeinek védelmében megteszik a szükséges óvintézkedéseket. A Bizottságot és a többi érintett tagállam illetékes hatóságait a lehető leghamarabb tájékoztatni kell ezekről az intézkedésekről.

Az érintett tagállamok illetékes hatóságaival történő konzultációt követően a Bizottság úgy határozhat, hogy a szóban forgó tagállamnak ezeket az intézkedéseket módosítania kell, vagy azokat hatályon kívül kell helyeznie.

(8) A fogadó tagállamok az irányelv által rájuk ruházott hatásköröket a területükön elkövetett szabálytalanságok megakadályozását vagy büntetését célzó megfelelő intézkedések meghozatalával gyakorolhatják. Ez magában foglalja annak lehetőségét is, hogy megakadályozzák az intézményeket abban, hogy területükön további ügyleteket kezdeményezzenek.

(9) Az engedély visszavonása esetén a fogadó tagállam illetékes hatóságait tájékoztatni kell, és azok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy megvédjék a betétesek érdekeit, és megakadályozzák az érintett intézményt abban, hogy további ügyleteket kezdeményezzen a területükön. A Bizottság kétévenként jelentést nyújt be ezekről az esetekről a bankügyi tanácsadó bizottságnak.

(10) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azon esetek számáról és jellegéről, amelyekben a 20. cikk (1)–(6) bekezdése alapján elutasításra került sor, vagy amelyekben e cikk (4) bekezdésének

megfelelően hoztak intézkedéseket. A Bizottság kétévenként jelentést nyújt be ezekről az esetekről a bankügyi tanácsadó bizottságnak.

(11) Ennek a cikknek egyik rendelkezése sem gátolja meg azokat a hitelintézeteket, amelyeknek a központi irodája más tagállamban van, hogy szolgáltatásaikat a fogadó tagállamban az összes rendelkezésre álló kommunikációs eszköz segítségével hirdessék, betartva a közjó érdekében elfogadott, az ilyen reklámozás formájára és tartalmára nézve irányadó jogszabályokat.

IV. CÍM

KAPCSOLATOK HARMADIK ORSZÁGOKKAL

23. cikk

Harmadik országbeli vállalkozások leányvállalatainak bejelentése és a piacra jutás feltételei ezekben az országokban

(1) A tagállamok illetékes hatóságai tájékoztatják a Bizottságot:

- a) olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat engedélyezéséről, amelynek egy vagy több anyavállalata harmadik ország joga által szabályozott. A Bizottság tájékoztatja erről a bankügyi tanácsadó bizottságot;
- b) amennyiben ilyen anyavállalat tulajdonrészt szerez egy közösségi hitelintézetben, és ezáltal ez utóbbi annak leányvállalatává válna. A Bizottság tájékoztatja erről a bankügyi tanácsadó bizottságot.

Olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat engedélyezésekor, amelynek egy vagy több anyavállalata harmadik ország joga által szabályozott, a csoport szerkezetét is pontosan meg kell határozni abban az értesítésben, amelyet az illetékes hatóságok a 11. cikk szerint a Bizottságnak megküldenek.

(2) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot minden olyan általános nehézségről, amely a hitelintézeteik harmadik országokban történő letelepedésük vagy banktevékenységük ottani folytatása során felmerült.

(3) A Bizottság rendszeresen jelentést készít harmadik országok közösségi hitelintézeteivel szembeni bánásmódjáról, a (4) és (5) bekezdésben említett szempontok szerint, a letelepedéssel és a banktevékenység folytatásával, valamint a harmadik országbeli

hitelintézetekben történő részesedésszerzéssel kapcsolatban. A Bizottság a jelentést a Tanácsnak a megfelelő javaslatokkal együtt nyújtja be.

(4) Ha a (3) bekezdésben említett jelentések, vagy egyéb információk alapján a Bizottság úgy ítéli meg, hogy egy harmadik ország a közösségi hitelintézetek számára nem biztosítja a tényleges piacra jutás lehetőségét olyan mértékben, mint amilyen mértékben a Közösség biztosítja a szóban forgó harmadik országbeli hitelintézetek tényleges piacra jutását, a Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak olyan mandátum megadására, amely alapján tárgyalásokat kezdeményezhet a közösségi hitelintézetek számára arányos versenyelőzettségek elérése céljából. A Tanács minősített többséggel határoz.

(5) Minden olyan esetben, amikor a (3) bekezdésben említett jelentések, vagy egyéb információk alapján a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a közösségi hitelintézetek harmadik országban nem részesülnek olyan nemzeti bánásmódban, amely a hazai hitelintézetek számára elérhetővel azonos versenyelőzettségeket kínál, és nem biztosítják a hatékony piacra jutás feltételeit, a Bizottság tárgyalásokat kezdeményezhet a helyzet orvoslása érdekében.

Az első albekezdésben ismertetett körülmények esetén, a tárgyalások megindításán túl, a 60. cikk (2) bekezdésben megállapított eljárásnak megfelelően arról is bármikor határozni lehet, hogy a tagállamok illetékes hatóságainak korlátoznuk kell vagy fel kell függeszteniük a határozat meghozatalának időpontjában függőben lévő, és a jövőbeni kérelmekre vonatkozó azon döntéseiket, amelyek engedélyezésre és a szóban forgó harmadik ország joghatósága alatt álló közvetlen vagy közvetett anyavállalatok részesedésszerzésére vonatkoznak. Az említett intézkedések időtartama nem haladhatja meg a három hónapot.

A három hónapos időszak lejártá előtti és a tárgyalások eredményeinek tükrében, a Tanács, a Bizottság javaslata alapján eljárva, minősített többséggel határozhat az intézkedések fenntartásáról.

Az említett korlátozás vagy felfüggesztés nem alkalmazható az olyan hitelintézetek vagy azoknak olyan leányvállalatai által létrehozni kívánt leányvállalatok létesítésére, illetve az olyan intézmények vagy azoknak olyan leányvállalatai közösségi hitelintézetben való tulajdoni hányad szerzésére, amelyeket a Közösségekben a szabályoknak megfelelően engedélyeztek.

(6) Valahányszor a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a (4) és (5) bekezdésben leírt helyzetek valamelyike áll fenn, kérésére a tagállamok tájékoztatják:

- a) minden olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalatra vonatkozó engedély iránti kérelemről, amelynek egy vagy több anyavállalatát a szóban forgó harmadik ország joga szabályozza;
- b) ha a 16. cikknek megfelelően olyan tájékoztatást kaptak, amely szerint ilyen vállalkozás részesedést szándékozik szerezni egy közösségi hitelintézetben úgy, hogy ez utóbbi annak leányvállalatává válna.

Ez a tájékoztatási kötelezettség megszűnik, ha a harmadik országgal létrejön a megállapodás, amelyre a (4) és (5) bekezdés utal, vagy ha az (5) bekezdés második és harmadik albekezdésében említett intézkedések hatályukat veszítik.

(7) Az e cikk értelmében hozott intézkedéseknek meg kell felelniük a hitelintézeti tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó, két- vagy többoldalú nemzetközi szerződések értelmében a Közösséget terhelő kötelezettségeknek.

24. cikk

A Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek fióktelepei

(1) Tevékenységük megkezdésekor vagy folytatásakor a Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek fióktelepeire a tagállamok nem alkalmaznak olyan rendelkezéseket, amelyek kedvezőbb bánásmódot eredményeznek, mint amelyben azoknak a hitelintézeteknek a fióktelepei részesülnek, amelyek központi irodája a Közösségben van.

(2) Az illetékes hatóságok bejelentenek a Bizottságnak és a bankügyi tanácsadó bizottságnak minden olyan fiókengedélyt, amelyet a Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek kaptak.

(3) Az (1) bekezdés sérelme nélkül, a Szerződésnek megfelelően egy vagy több harmadik országgal kötött megállapodásokban a

Bizottság hozzájárulhat olyan rendelkezések alkalmazásához, amelyek a Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek fióktelepei számára, a viszonyosság elve alapján, azonos bánásmódot biztosítanak a Közösség egész területén.

25. cikk

Együttműködés harmadik országok illetékes hatóságaival az összevont (konszolidált) alapú felügyelet területén

(1) Egy tagállam kérésére vagy saját kezdeményezéséből a Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak tárgyalások folytatására egy vagy több harmadik országgal, hogy megállapodás szülessen az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlásának módját illetően:

– olyan hitelintézetek felett, amelyek anyavállalatainak központi irodája harmadikországban van, és

– olyan harmadik országbeli hitelintézetek felett, amelyek anyavállalatainak – akár hitelintézetek, akár pénzügyi holdingtársaságok – a Közösség területén található a központi irodájuk.

(2) Az első bekezdésben említett megállapodások célja különösen, hogy egyaránt biztosítsák:

– hogy a tagállamok illetékes hatóságai hozzáférjenek az olyan hitelintézeteknek vagy pénzügyi holdingtársaságoknak az összevont pénzügyi helyzetük alapján történő felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek a Közösség területén helyezkednek el, és amelyek hitelintézeti vagy pénzügyi vállalkozás leányvállalatokkal rendelkeznek a Közösség területén kívül, vagy részesedésük van ilyen intézményekben, és

– hogy harmadik országok illetékes hatóságai hozzá tudjanak férni az olyan anyavállalatok felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek központi irodája területükön található, és amelyek hitelintézeti vagy pénzügyi vállalkozás leányvállalatokkal rendelkeznek egy vagy több tagállam területén, vagy részesedésük van ilyen intézményekben.

(3) A Bizottság és a bankügyi tanácsadó bizottság megvizsgálja az (1) bekezdésben említett tárgyalások kimenetelét és az ebből eredő helyzetet.

V. CÍM

A PRUDENCIÁLIS FELÜGYELET ALAPELVEI ÉS GYAKORLATI ESZKÖZEI

1. FEJEZET

29. cikk

A PRUDENCIÁLIS FELÜGYELET ALAPELVEI

26. cikk

A székhely szerinti tagállam ellenőrzési hatásköre

(1) A hitelintézet prudenciális felügyelete, beleértve azoknak a tevékenységeknek a felügyeletét, amelyeket a szóban forgó intézmény a 18. és 19. cikknek megfelelően végez, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak felelőssége, az ezen irányelvben foglalt olyan rendelkezések sérelme nélkül, amelyek a fogadó tagállam hatóságaira ruháznak kötelezettséget.

(2) Az (1) bekezdés nem akadályozza az ezen irányelv alapján végzett összevont (konszolidált) alapú felügyeletet.

27. cikk

A fogadó tagállam hatásköre

További egyeztetésig a fogadó tagállamok kötelezettsége marad, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaival együttműködve felügyeljék a hitelintézeti fiókok likviditását. Az Európai Monetáris Rendszer megerősítéséhez szükséges intézkedések sérelme nélkül a fogadó tagállamok továbbra is teljes körű felelősséget viselnek azokért az intézkedésekért, amelyek monetáris politikájuk végrehajtásából következnek. Azon az alapon, hogy a hitelintézetet másik tagállamban engedélyezték, ezek az intézkedések nem rendelkezhetnek diszkriminatív vagy korlátozó jellegű bánásmódról.

28. cikk

Felügyeleti együttműködés

Az érintett tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek abból a célból, hogy felügyeljék az olyan hitelintézetek tevékenységeit, amelyek azon a tagállamon kívül, amelyikben központi irodájuk van, más tagállamban vagy tagállamokban is működnek, különösen fióktelepek létesítése révén. Az illetékes hatóságok kölcsönösen ellájtják egymást az ilyen hitelintézetek irányítására és tulajdoni viszonyaira vonatkozó minden adattal, amely feltehetőleg megkönnyíti felügyeletüket és az engedélyezési feltételek vizsgálatát, továbbá minden olyan adattal, amely eltehetőleg megkönnyíti az intézmények figyelemmel kísérését, különös tekintettel a likviditásra, a szolvenciára, a betétgaranciákra, a nagykockázatok vállalásának korlátozására, az igazgatási és számviteli eljárásokra és a belső ellenőrzési mechanizmusokra.

Másik tagállamban létesített fióktelepek helyszíni ellenőrzése

(1) A fogadó tagállamok gondoskodnak arról, hogy amennyiben egy másik tagállamban engedélyezett hitelintézet fióktelepen keresztül folytat tevékenységet, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fogadó tagállam illetékes hatóságainak előzetes tájékoztatását követően maguk elvégezhesék, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek közvetítésével végrehajthatassák a 28. cikkben említett információk helyszíni ellenőrzését.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fióktelepek ellenőrzése céljából szintén alkalmazhatják az 56. cikk (7) bekezdésében megállapított egyéb eljárások egyikét.

(3) Ez a cikk nem befolyásolja a fogadó tagállam illetékes hatóságainak azt a jogát, hogy az irányelv értelmében fennálló kötelezettségeik teljesítése érdekében helyszíni ellenőrzéseket végezzenek a területükön létesített fióktelepeken.

30. cikk

Adatcsere és hivatali titoktartás

(1) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy minden olyan személy, aki az illetékes hatóságoknak dolgozik vagy dolgozott, valamint az illetékes hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálók vagy szakértők hivatali titoktartásra kötelezettek. Ez azt jelenti, hogy semmilyen bizalmas természetű információt, amely hivatali kötelezettségeik teljesítése során esetleg a tudomásukra jut, nem közölhetnek senkivel vagy semmilyen hatósággal, csak olyan összefoglaló vagy egyesített formában, amelyből az egyes intézményeket nem lehet azonosítani, a büntetőjog hatálya alá tartozó esetek kivételével.

Mindazonáltal, ha egy hitelintézetet fizetéseképtelennek nyilvánítottak, vagy kényszerfelszámolására kerül sor, az a bizalmas természetű információ, amely nem érinti a hitelintézet megmentésére irányuló kísérletekben részt vevő harmadik feleket, kiadható a polgári jogi vagy kereskedelmi jogi eljárás során.

(2) Az (1) bekezdés nem akadályozza a különböző tagállamok illetékes hatóságait abban, hogy ezen irányelvnek és más, a hitelintézetekre vonatkozó irányelveknek megfelelően adatot cseréljenek. Az így továbbított információra is az (1) bekezdésben megjelölt hivatali titoktartási feltételek vonatkoznak.

(3) A tagállamok csak azzal a feltétellel köthetnek adatcseréről szóló együttműködési megállapodásokat harmadik országok illetékes hatóságaival, vagy az (5) és (6) bekezdésben meghatározott harmadik országbeli hatóságokkal vagy szervekkel, hogy a továbbított adatokra olyan hivatali titoktartási garanciák vonatkoznak, amelyek legalább az e cikkben említett garanciákkal egyenértékűek. A szóban forgó információcserének az említett hatóságok vagy szervek felügyeleti feladatainak ellátását kell szolgálnia.

Amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, nem továbbítható azoknak az illetékes hatóságoknak a kifejezett hozzájárulása nélkül, amelyek a szóban forgó információt átadták, továbbá ez utóbbi esetben is kizárólag olyan célokból adható ki, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárultak.

(4) Az (1) vagy (2) bekezdés alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel:

- hogy ellenőrizzék a hitelintézeti tevékenység megkezdésére vonatkozó feltételek betartását és megkönnyítsék az ilyen üzletszerű tevékenység elkülönített vagy összevont (konszolidált) alapú megfigyelését, különös tekintettel a likviditásra, a szolvencia, a nagykockázatú vállalkozások megfigyelésére, az igazgatási és számviteli eljárásokra és a belső ellenőrzési mechanizmusokra, vagy
- szankciók alkalmazása céljából, vagy
- az illetékes hatóság határozatával szembeni közigazgatási felbontási eljárásban, vagy
- a 33. cikk értelmében vagy az ezen irányelvben és a hitelintézetek területén elfogadott más irányelvekben meghatározott egyedi rendelkezések értelmében kezdeményezett bírósági eljárásokban.

(5) Az (1) és (4) bekezdés nem zárja ki a tagállamon belüli információcseré lehetőségét, ha ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, valamint a tagállamok közötti információcserét az illetékes hatóságok és

- olyan hatóságok között, amelyeket más pénzügyi intézmények és biztosítótársaságok állami felügyeletével bíztak meg, továbbá a pénzügyi piacok felügyeletéért felelős hatóságok között,
- olyan szervek között, amelyek a hitelintézetek felszámolási és csődeljárásában, valamint más hasonló eljárásokban vesznek részt,

- olyan személyek között, akik hitelintézetek és más pénzügyi intézmények törvényben előírt könyvvizsgálatát végzik,

felügyeleti feladataik ellátása és az olyan szervek tájékoztatása során, amelyek betétbiztosítási rendszereket működtetnek, és a továbbított információkra feladataik ellátásához van szükségük. A kapott információra az (1) bekezdésben megállapított hivatali titoktartás feltételei vonatkoznak.

(6) Az (1)–(4) bekezdések ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

- olyan hatóságok között, amelyek a hitelintézetek felszámolásában és csődeljárásában, valamint a más hasonló eljárásokban részt vevő szervek ellenőrzéséért felelősek, vagy
- olyan hatóságok között, amelyek ellenőrzik a biztosítótársaságok, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és más pénzügyi vállalkozások törvény által előírt könyvvizsgálatát végző személyeket.

Azok a tagállamok, amelyek az első albekezdés rendelkezéseit alkalmazzák, legalább a következő feltételek teljesülését megkövetelik:

- az információ az első albekezdésben említett felügyeleti feladat ellátását szolgálja,
- az ezzel összefüggésben kapott információra az első bekezdésben megállapított hivatali titoktartási feltételek vonatkoznak,
- amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak a nevét, amelyek e bekezdés értelmében adatközlést kaphatnak.

(7) Az (1)–(4) bekezdéstől függetlenül, a pénzügyi rendszer stabilitásának és integritásának erősítése céljából a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és a jogszabály alapján a társasági jog megsértésének felderítéséért és kivizsgálásáért felelős hatóságok vagy szervek között.

Azok a tagállamok, amelyek az első albekezdés rendelkezéseit alkalmazzák, legalább azt előírják, hogy a következő feltételeknek teljesülniük kell:

- az információ az első albekezdésben említett feladat ellátását szolgálja,
- az ezzel összefüggésben kapott információra az első bekezdésben megállapított hivatali titoktartási feltételek vonatkoznak,
- amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

Amennyiben egy tagállamban az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek felderítési vagy nyomozási feladataikat olyan személyek segítségével végzik, akiket különleges szakértelmükre tekintettel ebből a célból bíztak meg, és nem közszolgálati alkalmazottak, az első albekezdésben biztosított információcserre lehetősége rájuk is vonatkoztatható a második albekezdésben kikötött feltételek mellett.

A második albekezdés harmadik francia bekezdésének végrehajtása érdekében az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek közlik az információt továbbító illetékes hatóságokkal azoknak a személyeknek a nevét és pontos feladatkörét, akiknek az információt meg kell küldeni.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak vagy szervezeteknek a nevét, amelyek e bekezdés értelmében információt kaphatnak.

A Bizottság 2000. december 31-ig jelentést készít az e bekezdésben szereplő rendelkezések alkalmazásáról.

(8) Ez a cikk nem akadályozza az illetékes hatóságot abban, hogy:

- a központi bankoknak és más, monetáris hatósági minőségükben hasonló feladatokat ellátó szervezeteknek,
- indokolt esetben egyéb, a fizetési rendszerek felügyeletéért felelős állami hatóságoknak

továbbítsa a feladatuk ellátását szolgáló információkat, és nem gátolhatja meg az ilyen hatóságokat vagy szervezeteket sem abban, hogy közöljék az illetékes hatóságokkal az ilyen jellegű információkat, minthogy azokra szükségük lehet a (4) bekezdés céljaiból. Az így megkapott információkra az e cikkben megállapított hivatali titoktartási feltételek vonatkoznak.

(9) Azonkívül, az (1) és (4) bekezdésben említett rendelkezések ellenére, jogszabályban megállapított rendelkezések alapján a tagállamok engedélyezhetik bizonyos adatok továbbítását a központi kormányzat apparátusának más hivatali szervei felé, amelyek a hitelintézetek, pénzügyi vállalkozások, befektetési szolgáltatások és biztosítóintézetek felügyeletének jogi szabályozásáért felelősek, továbbá az ilyen szervek nevében eljáró felügyelőknek.

Az ilyen információkat azonban csak abban az esetben lehet továbbítani, ha eme prudenciális ellenőrzés miatt erre szükség van.

Mindazonáltal a tagállamok úgy rendelkeznek, hogy a (2) és (5) bekezdés alapján kapott információkat, valamint a 29. cikk (1) és (2) bekezdésében említett helyszíni ellenőrzés útján nyert adatokat az e cikkben említett esetekben nem lehet továbbadni, csak az információt átadó illetékes hatóságok, valamint a helyszíni ellenőrzés helye szerinti tagállam illetékes hatóságainak kifejezett hozzájárulásával.

(10) E cikk nem akadályozza az illetékes hatóságokat abban, hogy az (1) és (4) bekezdésben említett információt egy olyan elszámolóházzal vagy a nemzeti jogszabályok által elismert hasonló szervvel közöljék, amely klíring, illetve elszámolási szolgáltatásokat nyújt tagállamaik piacainak egyikén, amennyiben úgy ítélik meg, hogy az információ közlésére szükség van e szervek megfelelő működésének biztosításához a piaci szereplők mulasztásai vagy lehetséges mulasztásai miatt. Az így kapott információkkal kapcsolatban az (1) bekezdésben említett hivatali titoktartási kötelezettség érvényes. A tagállamok ugyanakkor biztosítják, hogy a (2) bekezdés értelmében kapott információkat az e bekezdésben meghatározott körülmények között ne lehessen felfedni az adatokat kiszolgáltató illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül.

31. cikk

Az éves és összevont (konszolidált) beszámolók törvényeségi ellenőrzéséért felelős személyek kötelezettségei

(1) A tagállamok legalább azt előírják, hogy:

- a) a 84/253/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ értelmében engedéllyel rendelkező személy, aki a hitelintézetben a 78/660/EGK tanácsi irányelv⁽²⁾ 51. cikkében, vagy a 83/349/EGK tanácsi irányelv

(1) A Tanács 1984. április 10-i 84/253/EGK nyolcadik irányelve a Szerződés 44. cikke (2) bekezdésének g) pontja alapján, a számviteli dokumentumok kötelező könyvvizsgálatának elvégzéséért felelős személyek működésének engedélyezéséről (HL L 126., 1984.5.19., 20. o.).

(2) A Tanács 1978. július 25-i 78/660/EGK negyedik irányelve a Szerződés 44. cikke (2) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú gazdasági társaságok éves beszámolójáról (HL L 222., 1978.8.14., 11. o.). A legutóbb az 1999/60/EK irányelvvel (HL L 62., 1999.6.26., 65. o.) módosított irányelv.

37. cikkében, illetve a 85/611/EGK irányelv ⁽¹⁾ 31. cikkében meghatározott feladatot, vagy bármely más, törvény által előírt feladatot végez, köteles haladéktalanul jelenteni az illetékes hatóságoknak minden olyan, az intézménnyel kapcsolatos tény vagy döntést, amely e feladatok teljesítése során jutott tudomására, és amely:

- azoknak a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseknek az érdemi megsértését jelentheti, amelyek megszabják az engedélyezésre vonatkozó feltételeket, vagy amelyek kifejezetten a hitelintézeti tevékenység gyakorlását szabályozzák, vagy
 - befolyásolhatja a hitelintézet folyamatos működését, vagy
 - a beszámoló hitelesítésének megtagadásához vagy fenntartások kifejezéséhez vezethet;
- b) ez a személy hasonlóképpen köteles jelenteni minden olyan tényt és döntést, amely egy, az a) pontban leírt feladat végzése során olyan vállalkozásnál jut tudomására, amely az ellenőrzési viszonyból eredően szoros kapcsolatban van azzal a hitelintézettel, amelyben az illető a fent említett munkáját végzi.

(2) Az (1) bekezdésben említett tények vagy döntések jóhiszemű közlése az illetékes hatóságokkal a 84/253/EGK irányelv értelmében felhatalmazott személyek részéről nem képezi olyan adattovábbítási és közzétételi korlátozások megszegését, amelyeket szerződés vagy törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezés ír elő, és nem vonja maga után e személyek semminemű felelősségre vonását.

32. cikk

Az illetékes hatóságok szankcionálási jogköre

Az engedélyek visszavonására irányuló eljárások és a büntetőjogi rendelkezések sérelme nélkül, a tagállamok úgy rendelkeznek, hogy saját illetékes hatóságaik azokkal a hitelintézetekkel szemben vagy azoknak a hitelintézeteknek a tevékenységét ténylegesen ellenőrző személyekkel szemben, amelyek megszegik a tevékenységük felügyeletére vagy folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, olyan bírságokat szabhatnak ki, vagy olyan intézkedéseket hozhatnak, amelyek kifejezetten a feltárt jogsértések vagy azok okainak megszüntetésére irányulnak.

33. cikk

A bírósághoz fordulás joga

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézettel kapcsolatos, az ezen irányelvvel összhangban elfogadott törvényi, rendeleti és

közigazgatási rendelkezések alapján hozott határozatok esetében érvényesüljön a bírósághoz fordulás joga. Ugyanez vonatkozik azokra az esetekre, amelyekben az engedélyezési kérelem benyújtásától számított hat hónapon belül nem született határozat, noha a kérelem a hatályos rendelkezéseknek megfelelően minden szükséges információt tartalmazott.

2. FEJEZET

A PRUDENCIÁLIS FELÜGYELET GYAKORLATI ESZKÖZEI

1. szakasz

Szavatolótőke

34. cikk

Általános elvek

(1) Valahányszor egy tagállam közösségi jogszabályok végrehajtása céljából törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezésben egy működő hitelintézet prudenciális felügyeletére vonatkozó rendelkezést hoz, amelyben a szavatolótőke kifejezést használja vagy annak fogalmára utalást tesz, ezt a kifejezést vagy fogalmat összhangba hozza a (2), (3) és (4) bekezdésben, valamint a 35–38. cikkben adott meghatározással.

(2) A 38. cikkben megszabott korlátozások fenntartásával, a hitelintézetek nem összevont (nem konszolidált) szavatolótőkéje a következő elemekből áll:

1. a 86/635/EGK irányelv 22. cikke értelmében vett tőke, amennyiben azt befizették, hozzáadva a névértéken felüli befizetéseket, ugyanakkor kizárva a kumulált elsőbbségi részvénnyeket;
2. a 86/635/EGK irányelv 23. cikke értelmében vett tartalékok és a végső eredmény felhasználásának következtében áthozott eredmény. A tagállamok csak akkor engedélyezhetik az évközi nyereség beszámítását a hivatalos döntés meghozatala előtt, ha ezt a nyereséget a kimutatások auditálásáért felelős személyek ellenőrizték, és az illetékes hatóságok számára kielégítően bebizonyosodott, hogy annak összegét a 86/635/EGK irányelvben kifejtett elveknek megfelelően állapították meg, és az mentes minden előre látható tehertől vagy osztaléktól;
3. a 86/635/EGK irányelv 38. cikke értelmében vett általános banki kockázatok fedezetére tartalékoltt források;

⁽¹⁾ A Tanács 1985. december 20-i 85/611/EGK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektető vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 375., 1985.12.31., 3. o.). A legutóbb a 95/26/EK irányelvvel (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.) módosított irányelv.

4. a 78/660/EGK irányelv 33. cikke értelmében vett átértékelési tartalmak;
5. a 85/635/EGK irányelv 37. cikkének (2) bekezdése értelmében vett érték helyesbítések;
6. a 35. cikk értelmében vett egyéb tételek;
7. a szövetkezeti hitelintézetek tagjainak kötelezettségvállalásai és az alapként megszervezett bizonyos intézmények hitelfelvőinek egyetemleges kötelezettségvállalásai, amint azokat a 36. cikk (1) bekezdése említi;
8. a rögzített határidős kumulált elsőbbségi részvények és alárendelt kölcsöntőke, amint azokat a 36. cikk (3) bekezdése említi.

A következő tételek a 38. cikknek megfelelően levonandók:

9. a hitelintézet által birtokolt saját részvények könyv szerinti értékén;
10. a 86/635/EGK irányelv 4. cikk (9) bekezdése („Eszközök”) értelmében vett immateriális javak;
11. a folyó pénzügyi év tárgyi veszteségei;
12. a más hitelintézetekben és pénzügyi vállalkozásokban meglévő tulajdoni részesedések, amelyek meghaladják azok tőkéjének 10 %-át, az alárendelt követelések és a 35. cikkben említett eszközök, amelyeket a hitelintézet olyan hitelintézetekben és pénzügyi vállalkozásokban birtokol, amelyekben a tulajdoni hányada minden esetben meghaladja a tőke 10 %-át.

Amennyiben egy másik hitelintézet vagy pénzügyi vállalkozás részvényeit ideiglenesen birtokolják olyan pénzügyi támogatási művelet szándékával, amelynek célja az érintett intézmény reorganizációja és megmentése, az illetékes hatóság eltekinthet e rendelkezéstől;

13. a más hitelintézetekben és pénzügyi vállalkozásokban fennálló, a tőke legfeljebb 10 %-át kitevő tulajdoni részesedések, az alárendelt követelések és a 35. cikkben említett eszközök, amelyeket egy hitelintézet a 12. pontban nem említett hitelintézetekben és pénzügyi vállalkozásokban birtokol, és amely tulajdoni részesedések, alárendelt követelések és eszközök teljes összege meghaladja az érintett hitelintézetnek a 12. pontban és az e pontban szereplő tételek levonása előtt számított szavatolótőkéjének 10 %-át.

Az összevonásra vonatkozó rendelkezések későbbi összehangolásáig a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a nem összevont (nem konszolidált) szavatolótőke kiszámítása során az összevont (konszolidált) alapú felügyelet alá tartozó anyavállalatoknak nem kell levonniuk a más hitelintézetekben vagy pénzügyi vállalkozá-

sokban meglévő tulajdoni részesedéseiket, ha azokra kiterjed az összevonás (konszolidáció). Ez a rendelkezés az összes, közösségi jogi aktus által harmonizált prudenciális szabályra vonatkozik.

(3) A szavatolótőke fogalma, úgy, ahogyan az a (2) bekezdés 1–8. pontjában meghatározásra került a tőkeelemek számának és az összegeknek a maximumát testesíti meg. Ezen elemek használata és alacsonyabb követelmények megállapítása, illetve, hogy a (2) bekezdés 9–13. pontjában felsoroltakon kívül más elemek elhagyását is előírják-e, a tagállamok saját mérlegelésére van bízva. A tagállamok mindazonáltal kötelesek fokozott konvergenciára törekedni a szavatolótőke fogalmának közös meghatározása érdekében.

Ebből a célból a Bizottság legkésőbb 1996. január 1-jéig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e cikk és a 35–39. cikk alkalmazásáról, amelyhez adott esetben mellékelni kell az általa szükségesnek tartott módosítási javaslatokat. A Szerződés 251. cikkében meghatározott eljárásnak megfelelően, és a Gazdasági és Szociális Bizottsággal való konzultációt követően az Európai Parlament és a Tanács legkésőbb 1998. január 1-jéig megvizsgálja a szavatolótőke meghatározását, abból a célból, hogy lehetővé váljon a közös meghatározás egységes alkalmazása.

(4) A (2) bekezdés 1–5. pontjában felsorolt elemeknek a hitelintézet számára korlátlanul és azonnal hozzáférhetőnek kell lenniük, hogy rendelkezésére álljanak a kockázatok vagy veszteségek fedezéséhez, amint ezek felmerülnek. Az összeg a kiszámítás időpontjában nem tartalmazhat előre látható adókat, vagy pedig megfelelően ki kell azt igazítani, amennyiben a szóban forgó adók csökkentik az összeget, amelynek erejéig ezeket az elemeket a kockázatok vagy veszteségek fedezésére fel lehet használni.

35. cikk

Egyéb tőkeelemek

(1) A szavatolótőke valamely tagállam által használt fogalma tartalmazhat egyéb elemeket is, feltéve hogy azok jogi vagy számviteli megnevezésüktől függetlenül rendelkeznek a következő jellemzőkkel:

- a) a hitelintézet számára szabadon rendelkezésére állnak a szokásos banki kockázatok fedezése céljából, amennyiben a bevétel vagy a tőke veszteségeit még nem határozták meg;
- b) meglétük kiderül a belső számviteli nyilvántartásokból;
- c) összegüket a hitelintézet vezetősége határozza meg, független könyvvizsgálók hitelesítik, az illetékes hatóságok előtt ismert és felügyeletük alá tartozik.

(2) A határozatlan futamidejű értékpapírokat és más eszközöket, amelyek megfelelnek a következő feltételeknek, szintén el lehet ismerni egyéb tőkeelemként:

- a) nem fizethetők vissza a bemutató kezdeményezésére, vagy az illetékes hatóság előzetes egyetértése nélkül;
- b) az adósságmegállapodásnak biztosítania kell a hitelintézet számára azt a lehetőséget, hogy elhalaszthassa az adósságra vonatkozó kamat megfizetését;
- c) a kölcsönt nyújtó követeléseit a hitelintézettel szemben teljes egészében alá kell rendelni az összes nem alárendelt hitelező követeléseinek;
- d) az értékpapírok kibocsátását szabályozó okiratoknak biztosítaniuk kell, hogy az adósság és a kifizetetlen kamat kiegyenlítse a veszteségeket, úgy, hogy közben a hitelintézet folytatni tudja működését;
- e) csak a teljes egészében befizetett összegek vehetők figyelembe.

Mindehhez hozzá lehet számítani az olyan kumulált elsőbbségi részvényeket, amelyeket a 34. cikk (2) bekezdésének 8. pontja nem említ meg.

36. cikk

A szavatolótőkére vonatkozó egyéb rendelkezések

(1) A 34. cikk (2) bekezdésének 7. pontjában említett szövetkezeti formában létesített hitelintézetek tagjainak kötelezettségei magukban foglalják a szövetkezetek lehivatlan tőkéjét; továbbá a szóban forgó szövetkezetek tagjainak törvényes kötelezettségét, miszerint pótlólagos vissza nem térítendő befizetéseket kell teljesíteniük, ha a hitelintézetnek vesztesége keletkezik, és lehetővé kell tenni, hogy ebben az esetben e befizetéseket késedelem nélkül követelni lehessen.

Alapként megszervezett hitelintézetek esetében a kölcsönt felvevők egyetemleges kötelezettségvállalásai ugyanúgy kezelendők, mint az előző tételek.

Minden ilyen tétel szerepeltethető a szavatolótőke elemei között, amennyiben azok a nemzeti jogszabályok alapján az ebbe a kategóriába tartozó intézmények szavatolótőkéjébe beszámítanak.

(2) A tagállamok nem szerepeltetik az állami hitelintézetek szavatolótőkéjének elemei között azokat a garanciákat, amelyeket ők maguk, vagy helyi hatóságai nyújtanak ezeknek az intézményeknek.

(3) A tagállamok vagy az illetékes hatóságok a 34. cikk (2) bekezdésének 8. pontjában említett rögzített határidős kumulált elsőbbségi részvényeket és az ugyanott említett alárendelt kölcsöntőkét beszámíthatják a szavatolótőkébe, ha fennálló kötelező erejű megállapodások alapján a hitelintézet csődje vagy felszámolása esetén ezek sorrendben az összes többi hitelező követelése után következnek, és nem törleszthetők mindaddig, ameddig az összes egyéb, abban az időpontban fennálló adósságot nem rendezték.

Az alárendelt kölcsöntőkének a következő kritériumoknak is meg kell felelnie:

- a) kizárólag a teljesen befizetett pénzeszközök vehetők figyelembe;
- b) az érintett kölcsönöknek legalább ötéves eredeti futamidejűeknek kell lenniük, amelynek leteltével azok visszafizethetők; ha az adósság lejáratí ideje nincs rögzítve, csak ötéves felmondási idő kikötésével lehet visszafizetni, kivéve ha a kölcsönököt már nem tekintik a szavatolótőke elemeinek, vagy ha az illetékes hatóságok előzetes hozzájárulása kifejezetten szükséges az idő előtti visszafizetéshez. Az illetékes hatóságok engedélyt adhatnak az ilyen kölcsönök idő előtti visszafizetésére, feltéve hogy a kérés a kibocsátó kezdeményezésére történik és a szóban forgó hitelintézet szolvenciáját nem veszélyezteti;
- c) legalább a visszafizetés időpontját megelőző utolsó öt évben fokozatosan csökkenteni kell azt a mértéket, amelynek erejéig a szavatolótőkébe beszámíthatók;
- d) a kölcsönmegállapodás nem tartalmazhat semminemű olyan záradékot, amelynek értelmében meghatározott körülmények között – kivéve a hitelintézet felszámolását – az adósság a kikötött törlesztési időpontot megelőzően visszafizetendővé válik.

37. cikk

A szavatolótőke összevont (konszolidált) alapon történő kiszámítása

(1) Amennyiben a számítást összevont (konszolidált) alapon kell elvégezni, a 34. cikk (2) bekezdésében felsorolt tételekkel kapcsolatos összevont összegeket az 52–56. cikkben megállapított szabályoknak megfelelően kell felhasználni. Ezen túlmenően, a szavatolótőke kiszámítása során a következőket lehet – ha azok követelés („negatív”) tételek – összevont (konszolidált) tartalékoknak tekinteni:

- a 83/349/EGK irányelv 21. cikkének értelmében vett minden kisebbségi érdekeltséget, amennyiben a teljes összevonás (globális integráció) módszerét alkalmazták,
- a 83/349/EGK irányelv 19., 30. és 31. cikke értelmében vett első összevonási különbözetet,
- a konszolidált tartalékokban feltüntetett átváltási különbözetet, a 86/635/EGK irányelv 39. cikke (6) bekezdésének megfelelően,
- minden olyan különbözetet, amely bizonyos részesedést biztosító érdekeltségeknek a 83/349/EGK irányelv 33. cikkében leírt módszernek megfelelően történő beszámításából ered.

(2) Ha a fenti tételek adósság („pozitív”) tételek, azokat az összevont szavatolótőke kiszámítása során le kell vonni.

38. cikk

Levonások és határértékek

(1) A 34. cikk (2) bekezdésének 4–8. pontjában említett tőkeelemekre a következő határértékek vonatkoznak:

- a) A 4–8. pontban szereplő elemek teljes összege nem haladhatja meg az 1., 2. és 3. pont elemei összege és a 9., 10. és 11. pont elemei összege különbözetének 100 %-át;
- b) a 7. és 8. pontban szereplő elemek teljes összege nem haladhatja meg az 1., 2. és 3. pont elemei összege és a 9., 10. és 11. pont elemei összege különbözetének 50 %-át;
- c) a 12. és 13. pontban szereplő elemek összege levonandó az elemek teljes összegéből.

(2) Az illetékes hatóságok átmeneti és kivételes körülmények között engedélyezhetik a hitelintézeteknek, hogy az (1) bekezdésben megállapított határértékeket túllépjék.

39. cikk

Bizonyítás az illetékes hatóságok előtt

A 34. cikk (2), (3) és (4) bekezdésében, valamint a 35–38. cikkben megállapított feltételek teljesítését az illetékes hatóságokat kielégítő módon kell bizonyítani.

2. szakasz

Szolvenciamutató

40. cikk

Általános elvek

(1) A solvenciamutató a 41. cikkben meghatározott szavatolótőkét az összes eszköz és mérlegen kívüli tétel arányaként, a 42. cikknek megfelelően kockázattal korrigált módon fejezi ki.

(2) Azoknak a hitelintézeteknek a solvenciamutatóit, amelyek a 83/349/EGK irányelv 1. cikke értelmében nem anyavállalatok, és nem leányvállalatai ilyen vállalkozásoknak, egyedi alapon kell kiszámítani.

(3) Azoknak a hitelintézeteknek a solvenciamutatóit, amelyek anyavállalatok, az ebben az irányelvben és a 86/635/EGK irányelvben megállapított módszerek szerint összevont (konszolidált) formában kell kiszámítani.

(4) A hitelintézetnek minősülő anyavállalat engedélyezéséért és felügyeletéért felelős illetékes hatóságok előírhatják részben összevont (szubkonszolidált) vagy nem összevont mutató kiszámítását is a fenti anyavállalat és annak bármely olyan leányvállalata vonatkozásában, amely engedélyezési és felügyeleti hatáskörébe tartozik. Amennyiben a bankcsoporton belüli kielégítő tőkeallokáció ilyen megfigyelését nem valósítják meg, más intézkedéseket kell foganatosítani a cél elérése érdekében.

(5) A (2), (3) és (4) bekezdésben, valamint az 52. cikk (8) és (9) bekezdésében foglalt követelményeknek a hitelintézetek részéről történő teljesítésének sérelme nélkül az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a mutatókat legalább évente kétszer kiszámítsák, vagy maguk a hitelintézetek, amelyek az eredményeket és az összes szükséges részadatot közlik az illetékes hatóságokkal, vagy az illetékes hatóságok, a hitelintézetek által szolgáltatott adatok felhasználásával.

(6) Az eszközök és a mérlegen kívüli tételek értékelésére a 86/635/EGK irányelvnek megfelelően kerül sor.

41. cikk

A számláló: szavatolótőke

Az ezen irányelvben meghatározott szavatolótőke képezi a solvenciamutató számlálóját.

42. cikk

A nevező: a kockázattal korrigált eszközök és mérlegen kívüli tételek

(1) Az eszközök tételeihez a hitelkockázat százalékos súlyozással kifejezett fokozatait kell rendelni a 43. és 44., valamint kivételes esetekben a 45., 62. és 63. cikk szerint. Az egyes eszközök mérleg szerinti értékét ezután meg kell szorozni a megfelelő súlyal, a kockázattal korrigált érték előállítására céljából.

(2) A II. mellékletben felsorolt mérlegen kívüli tételek esetében kétlépcsős számítást kell alkalmazni a 43. cikk (2) bekezdésében előírt módon.

(3) A 43. cikk (3) bekezdésében említett mérlegen kívüli tételek esetében a pótlólagos szerződések lehetséges költségeit, a szerződő fél nem teljesítésének esetére, a III. mellékletben meghatározott két módszer valamelyikével kell kiszámítani. A kockázattal korrigált értékek előállításához ezeket a költségeket meg kell szorozni a 43. cikk (1) bekezdésének a szerződéses félre vonat-

kozó megfelelő súlyozásával, az ott meghatározott 100 %-os súlykivételével, amelyet 50 %-os súllyal kell helyettesíteni.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett eszközök és mérlegen kívüli tételek kockázattal korrigált értékeinek végösszege képezi a szolvenciamutató nevezőjét.

43. cikk

Kockázati súlyozás

(1) A különböző eszközkategóriákra a következő súlyozásokat kell alkalmazni, jöllehet az illetékes hatóságok saját belátásuk szerint magasabb súlyokat is megállapíthatnak:

a) Zéró súlyozás

1. készpénzállomány és az azzal egyenértékűnek minősülő tételek;
2. az „A” zónába tartozó központi kormányokkal és központi bankokkal szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;
3. az Európai Közösségekkel szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;
4. olyan követeléseket képviselő eszköztételek, amelyekre az „A” zónába tartozó központi kormányok és központi bankok, illetve az Európai Közösségek kifejezett garancia-vállalása vonatkozik;
5. a „B” zónába tartozó központi kormányokkal és központi bankokkal szemben fennálló, a hitelfelvevők nemzeti valutájában denominált és fizetett követeléseket megtestesítő eszköztételek;
6. a garanciát vállaló és a hitelfelvevő közös nemzeti valutájában denominált és fizetett követeléseket megtestesítő eszköztételek, amelyekre a „B” zónába tartozó központi kormányok és központi bankok kifejezett garancia-vállalása vonatkozik;
7. olyan eszköztételek, amelyeket az illetékes hatóságok számára kielégítő módon fedeznek az „A” zónába tartozó központi kormányok vagy központi bankok értékpapíraiból, vagy az Európai Közösségek által kibocsátott értékpapírokból álló biztosítékok, vagy amelyeket a hitelező intézménynél elhelyezett készpénzletét, vagy ez utóbbi által kiadott letéti igazolások, illetve az ennél elhelyezett hasonló eszközök biztosítanak;

b) 20 %-os súlyozás

1. az Európai Beruházási Bankkal (EBB) szembeni követeléseket képviselő eszköztételek;
2. multilaterális fejlesztési bankokkal szembeni követeléseket megtestesítő eszköztételek;

3. az EBB által kifejezetten garantált követeléseket megtestesítő eszköztételek;
4. multilaterális fejlesztési bankok által kifejezetten garantált követeléseket képviselő eszköztételek;
5. az „A” zónába tartozó regionális kormányokkal és helyi hatóságokkal szemben fennálló követeléseket képviselő eszköztételek, a 44. cikk figyelembevételével;
6. olyan követeléseket megtestesítő eszköztételek, amelyekre az „A” zónába tartozó regionális kormányok és helyi hatóságok kifejezetten garanciát vállaltak, a 44. cikk figyelembevételével;
7. az „A” zónabeli hitelintézetekkel szembeni követeléseket megtestesítő eszköztételek, amelyek azonban nem számítanak bele az ilyen intézmények szavatolótőkéjébe;
8. a „B” zónába tartozó hitelintézetekkel szemben fennálló, egyéves vagy annál rövidebb lejáratú követeléseket megtestesítő eszköztételek, az ilyen intézmények által kibocsátott olyan értékpapírok kivételével, amelyeket a szavatolótőke elemeként elismernek;
9. az „A” zónabeli hitelintézetek kifejezett garanciájával biztosított eszköztételek;
10. olyan, egyéves vagy annál rövidebb lejáratú követeléseket megtestesítő eszköztételek, amelyekre „B” zónabeli hitelintézetek kifejezett garanciát vállaltak;
11. olyan eszköztételek, amelyek az illetékes hatóságok megítélése szerint kielégítő módon fedezve vannak, biztosítékként az EBB által vagy multilaterális fejlesztési bankok által kibocsátott értékpapírokkal;
12. beszédés alatt álló készpénztételek;

c) 50 %-os súlyozás

1. olyan lakóingatlanokra bejegyzett jelzáloggal – az illetékes hatóságokat meggyőző módon – teljeskörűen és hiánytalanul fedezett hitelek, amelyben a hitelfelvevő lakik vagy lakni fog, vagy amelyet bérbe ad, és – az illetékes hatóságokat meggyőző módon – finn lakásépítő társaságok részvényeivel teljeskörűen és hiánytalanul fedezett hitelek, amely társaságok a finn lakásépítési társaságokról szóló 1991. évi törvény vagy későbbi hasonló jogszabály szerint működnek, olyan lakóingatlanl kapcsolatanban, amelyben a hitelfelvevő lakik, lakni fog vagy bérbe ad;

„jelzálog-fedezett értékpapírok”, amelyeket az első albekezdésben vagy a 62. cikk (1) bekezdésében említett hitelként lehet kezelni, amennyiben az illetékes hatóságok az egyes tagállamokban hatályos jogi kereteket figyelembe véve úgy gondolják, hogy azok a hitelkockázat tekintetében egyenértékűek. Azoknak az értékpapírfajtáknak sérelme nélkül, amelyek besorolhatók ebbe az 1. pontba

és meg tudnak felelni a pont feltételeinek, a „jelzálog-fedezetű értékpapírok” között fel lehet tüntetni a 93/22/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ melléklete „B” része, (1) bekezdésének a) és b) pontja szerinti eszközöket. Az illetékes hatóságoknak különösen arról kell meggyőződniük, hogy

i. az ilyen értékpapírokat teljeskörűen és közvetlenül fedezi az olyan jelzálogok közös alapja, amelyek az első albekezdésben vagy a 62. cikk (1) bekezdésében meghatározott biztosítékokkal azonos természetűek, és teljes mértékben teljesíthetők, amint a jelzálog-fedezetű értékpapírokat létrehozzák;

ii. a jelzálog-fedezetű értékpapírokba befektetők vagy közvetlenül rendelkeznek elfogadható magas rangsorolású teherrel az alapul szolgáló jelzálogeszköz-tételeken, vagy a befektetők nevében egy meghatalmazott vagy megbízott képviselő rendelkezik ilyenekkel ugyanolyan arányban, mint amennyi értékpapírral azok rendelkeznek;

2. előtörlesztések és esedékes, de még be nem folyt jövedelem aktív időbeli elhatárolása: ezekre az eszközökre a szerződő félre vonatkozó súlyozást kell alkalmazni, amennyiben a hitelintézet képes azt a 86/635/EGK irányelv szerint meghatározni. Ellenkező esetben, amennyiben nem képes meghatározni a szerződő felet, 50 %-os átalanysúlyozást kell alkalmazni;

d) 100 %-os súlyozás

1. a „B” zónába tartozó központi kormányokkal és központi bankokkal szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek, a hitelfelvevő nemzeti valutájában denominált és fizetett tételek kivételével;

2. a „B” zónába tartozó regionális kormányokkal vagy helyi hatóságokkal szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;

3. egy évnél hosszabb lejáratú idejű, a „B” zónába tartozó hitelintézetekkel szembeni követeléseket megtestesítő eszköztételek;

4. az „A” és „B” zóna nem banki szektorával szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;

5. a 86/635/EGK irányelv 4. cikkének (10) bekezdése szerinti tárgyi „eszközök”;

⁽¹⁾ A Tanács 1993. május 10-i 93/22/EGK irányelve az értékpapír-befektetési szolgáltatásokról (HL L 141., 1993.6.11., 27. o.). A legutóbb a 97/9/EGK irányelvvvel (HL L 84., 1997.03.26., 22. o.) módosított irányelv.

6. más hitelintézetekben részesedés, részvényeinek és más szavatolótőke-elemeinek tulajdonlása, amelyek nem kerülnek levonásra a hitelező intézmények szavatolótőkéjéből;

7. minden egyéb eszköz, kivéve ha azokat levonják a szavatolótőkéből.

(2) A (3) bekezdésben nem érintett mérlegen kívüli tételeket a következőképpen kell kezelni. Először a II. mellékletben megadott kockázati csoportosítás szerint kategorizálni kell őket. A maximális kockázati tételeket teljes értéken kell számításba venni, a közepes kockázati szintű tételknél 50 %-os, a közepes/alacsony kockázati tételknél 20 %-os, míg az alacsony kockázati szintűeknél 0 %-os beszámítás érvényesül. A második lépcsőben a fenti módon kiigazított mérlegen kívüli értékeket meg kell szorozni a hozzájuk tartozó szerződő félnek tulajdonítható súlyokkal, az eszköztételek (1) bekezdésben és a 44. cikkben előírt kezelésével összhangban. Eszköz-eladási és -vissavásárlási megállapodások, valamint közvetlen határidős vásárlások esetében a szóban forgó eszközökhöz fűződő súlyozásokat, nem pedig az ügyletben érintett ellenoldalú felekhez kapcsolódó súlyozásokat kell használni. Az Európai Beruházási Alapban jegyzett, de be nem fizetett tőke-részre 20 %-os súly alkalmazható.

(3) A III. mellékletben kifejtett módszerek alkalmazandók a IV. mellékletben felsorolt mérlegen kívüli tételekre, kivéve:

– az elismert tőzsdéken kötött ügyleteket,

– a devizaügyleteket (kivéve az arannyal kapcsolatos szerződéseket), amelyeknek eredeti lejáratát 14 naptári nap vagy annál rövidebb.

2006. december 31-ig a tagállamok illetékes hatóságai mentesíthetik a III. mellékletben előírt módszerek alkalmazása alól az elszámolóházakon keresztül lebonyolított tőzsdén kívüli (OTC) ügyleteket, amennyiben jogi értelemben az elszámolóház lép fel a tranzakcióban részt vevő másik szerződéses félként, és minden résztvevő napi alapon, biztosítékokkal teljeskörűen fedezi azt a kockázatot, amelyet az elszámolóháznak jelent, s ezáltal olyan védelmet nyújt, amely mind a jelenlegi, mind a potenciális jövőbeni kockázatot fedezi. Az illetékes hatóságoknak meg kell győződniük arról, hogy a bejegyzett biztosítékok azonos szintű védelmet nyújtanak-e, mint az a hitelfelvételek, amely megfelel az (1) bekezdés a) pontjának 7. pontjában leírtaknak, és hogy kiküszöbölték-e annak veszélyét, hogy az elszámolóház kockázatvállalásai a bejegyzett biztosítékok piaci értékét meghaladóan felhalmozódnak. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot a szóban forgó lehetőség kihasználásáról.

(4) Amennyiben a mérlegen kívüli tételek kifejezett garanciákat élveznek, azokat úgy kell súlyozni, mintha nem az ügyletben részt vevő másik fél, hanem a garanciát nyújtóval kapcsolatban merültek volna fel. Ha a mérlegen kívüli ügyletekből fakadó lehetséges kockázat teljes egészében és hiánytalanul fedezett, az illetékes hatóságok megelégedésére, az (1) bekezdés a) pontjának 7. pontjában és a b) pont 11. pontjában hitelbiztosítékként elismert eszköztételek bármelyikével, 0 %-os vagy a 20 %-os súlyozást kell alkalmazni a szóban forgó hitelbiztosítéktól függően.

A tagállamok 50 %-os súlyozást is alkalmazhatnak a mérlegen kívüli tételekre, ha azok olyan kezességek vagy garanciák, amelyeknek hitelhelyettesítő jellegük van, és amelyek teljes mértékben biztosítva vannak, az illetékes hatóságok megaláztatására, az (1) bekezdés c) pont 1. pontjában megállapított feltételeknek megfelelő jelzőkkel, amely biztosítékokra a kezes közvetlenül jogosult.

(5) Ha az eszközök és a mérlegen kívüli tételek alacsonyabb súlyozásban részesülnek az illetékes hatóságok számára elfogadható kifejezett garanciák vagy hitelbiztosíték fennállása miatt, az alacsonyabb súlyozás kizárólag arra a részre alkalmazható, amelyre garanciát vállaltak, vagy amelyet a hitelbiztosíték teljeskörűen fedez.

44. cikk

A követelések súlyozása a tagállamok regionális kormányával vagy helyi önkormányzataival szemben fennálló követelésekre

(1) A 43. cikk (1) bekezdése b) pontjának rendelkezései ellenére, a tagállamok 0 %-os súlyozást határozhatnak meg saját regionális kormányokra és helyi önkormányzataikra vonatkozóan, amennyiben nincs kockázatkülönbség az ez utóbbiakkal szemben és a központi kormánnyal szemben fennálló követelések között, tekintettel a regionális kormányzatok és önkormányzatok bevételképző jogköreire, valamint azokra a sajátos intézményi berendezésekre, amelyek következményeképpen kisebb az utóbbi szervek nem teljesítésének eshetősége. Az e kritériumok szerint megállapított zéró súlyozás vonatkozik a szóban forgó regionális kormányzatokkal és helyhatóságokkal szemben fennálló követelésekre, a nevükben kötött mérlegen kívüli tételekre, továbbá azokra a másokkal szemben fennálló követelésekre és mások megbízásából felmerült mérlegen kívüli tételekre, amelyekért a regionális kormányok és helyhatóságok vállaltak kezességet, vagy fedezve vannak – az érintett illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – az említett regionális kormányok vagy helyhatóságok által kibocsátott értékpapírokból álló hitelbiztosítékkal.

(2) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot, amennyiben úgy vélik, hogy az (1) bekezdésben megállapított szempontoknak megfelelően zéró súlyozás alkalmazása indokolt. A Bizottság ezt az információt körözteti. Más tagállamok felkínálhatják az illetékes hatóságai felügyelete alatt álló hitelintézetek számára azt a lehetőséget, hogy a zéró súlyozást alkalmazzák, ha azok a szóban forgó regionális kormányzatokkal vagy helyhatóságokkal együtt vállalkoznak üzleti tevékenységre, vagy ha azok ez utóbbiak által biztosított követeléseket birtokolnak, beleértve az értékpapír formájában fennálló hitelbiztosítékot is.

45. cikk

Egyéb súlyozás

(1) A 44. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok 20 %-os súlyozást alkalmazhatnak olyan eszköztételekre,

amelyeket – az érintett illetékes hatóságok számára megnyugtató módon – az „A” zónába tartozó regionális kormányok vagy önkormányzatok által kibocsátott értékpapírokból álló biztosítékkal, vagy a hitelt nyújtó intézmény kivételével az „A” zónabeli hitelintézetnél elhelyezett betéttel, vagy az ilyen hitelintézetek által kiadott letéti jeggyel vagy más eszközzel biztosítottak.

(2) A tagállamok 10 %-os súlyozást alkalmazhatnak a székhely szerinti tagállamaikban lévő bankközi és államadósság-piacokra szakosodott, az illetékes hatóságok szigorú felügyelete mellett tevékenykedő intézményekkel szembeni követelésekre, amennyiben ezek az eszköztételek – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak megaláztatására – teljeskörűen és hiánytalanul biztosítottak a 43. cikk (1) bekezdés a) és b) pontjában említett eszköztételek kombinációjával, amit az illetékes hatóságok megfelelő biztosítékként ismernek el.

(3) A tagállamok értesítik a Bizottságot az (1) és (2) bekezdés értelmében elfogadott minden rendelkezésről és annak indokairól. A Bizottság ezt a tájékoztatást továbbítja a tagállamoknak. A Bizottság rendszeresen megvizsgálja e rendelkezések bevezetésének következményeit, annak biztosítása érdekében, hogy azok nem eredményeznek versenytorzulásokat.

46. cikk

Adminisztratív testületek és nem üzleti jellegű vállalkozások

A 43. cikk (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában az illetékes hatóságok a regionális kormányok és helyi önkormányzatok fogalmába beleérthetnek olyan, nem üzleti alapon működő adminisztratív szerveket is, amelyek a regionális kormányoknak, helyi önkormányzatoknak vagy olyan hatóságoknak tartoznak felelősséggel, amelyek az illetékes hatóságok véleménye szerint ugyanolyan feladatokat látnak el, mint a regionális és helyi hatóságok.

Az illetékes hatóságok a regionális kormányok és helyi önkormányzatok fogalmába az egyházakat és vallási közösségeket is beleérthetnek, amelyeket közjogi értelemben vett jogi személyként hoztak létre, amennyiben azok adókat szednek az őket erre feljogosító törvények értelmében. Mindazonáltal, ebben az esetben a 44. cikkben kifejtett választási lehetőség nem áll fenn.

47. cikk

A szolvenciamutató értéke

(1) A hitelintézetek állandó jelleggel kötelesek a 40. cikkben meghatározott mutató értékét legalább 8 %-on tartani.

(2) Az (1) bekezdés ellenére az illetékes hatóságok magasabb kötelező minimális értéket is előírhatnak, ha azt indokoltan tartják.

(3) Ha a mutató 8 % alá süllyed, az illetékes hatóságok gondoskodnak arról, hogy a szóban forgó hitelintézet a lehető leggyorsabban megfelelő intézkedéseket tegyen annak érdekében, hogy a mutatót a megállapított kötelező legalacsonyabb szintre visszaállítsa.

3. szakasz

Nagykockázatok vállalása

48. cikk

A nagykockázatok vállalásának jelentése

(1) Egy hitelintézet esetében a kockázatvállalás egy ügyfélhez vagy az egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportjához kapcsolódóan akkor tekinthető nagykockázatnak, ha értéke eléri vagy meghaladja a szavatolótőke 10 %-át.

(2) A hitelintézet az (1) bekezdés szerinti minden nagykockázatot bejelent az illetékes hatóságoknak. A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy a jelentést – belátásuk szerint – az alábbi két módszer valamelyike szerint kell teljesíteni:

- évente legalább egyszeri jelentéskészítés az összes nagykockázatról, továbbá az újonnan felmerülő összes nagykockázat vállalásáról és a már fennálló nagykockázatoknak a legutóbbi jelentéshez képest legalább 20 %-os mértékű növekedéséről beszámoló évközi jelentések készítése,
- évente legalább négyszer jelentéskészítés az összes nagykockázatról.

(3) Nem kell azonban beszámolni a (2) bekezdésben megállapított módon a 49. cikk (7) bekezdésének a), b), c), d), f), g) és h) pontja szerint kivételt képező kockázatvállalásokról. A (2) bekezdés második francia bekezdésében megállapított beszámolási gyakoriság évi két alkalomra csökkenthető a 49. cikk (7) bekezdés e) és i) pontjában említett kockázatvállalások esetében, valamint a (8), (9) és (10) bekezdésekben említett kockázatvállalásoknál.

(4) Az illetékes hatóságok előírják, hogy minden hitelintézetnek megbízható igazgatási és számviteli eljárásokkal, valamint megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokkal kell rendelkeznie az ezen irányelvben meghatározott és szabályozott összes nagykockázat vállalásának és azok későbbi változásainak megállapítása és nyilvántartása céljából, valamint a kockázatvállalások figyelemmel kísérése érdekében, az egyes hitelintézetek saját kockázatkezelési stratégiájának fényében.

Amennyiben egy hitelintézet a (3) bekezdésre hivatkozik, a mentességre okot adó esemény bekövetkezését követően legalább egy

évig nyilvántartást vezet a felhozott indokokról, abból a célból, hogy az illetékes hatóságok meg tudják állapítani, hogy az indokolt-e vagy sem.

49. cikk

A nagykockázatok vállalásának korlátai

(1) A hitelintézet nem vállalhat olyan kockázatot egy ügyfél vagy egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportja tekintetében, amelynek értéke meghaladja a szavatolótőke 25 %-át.

(2) Amennyiben az ügyfél vagy az egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportja a hitelintézet anyavállalata vagy leányvállalata és/vagy az említett anyavállalat egy vagy több leányvállalata, az (1) bekezdésben megállapított százalékos arányt 20 %-ra kell csökkenteni. A tagállamok ugyanakkor mentesíthetik az ilyen ügyfelekkel kapcsolatban vállalt kockázatokat a 20 %-os korlátozás alól, amennyiben más intézkedésekkel vagy eljárásokkal gondoskodnak az ilyen kockázatok különleges figyelemmel kíséréséről. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és a bankügyi tanácsadó bizottságot az ilyen intézkedések vagy eljárások tartalmáról.

(3) A hitelintézet által vállalt nagykockázatok összértéke nem haladja meg a szavatolótőke 800 %-át.

(4) A tagállamok az (1), (2) és (3) bekezdésben foglaltaknál szigorúbb korlátozásokat is megállapíthatnak.

(5) A hitelintézetnek mindenkor be kell tartania az (1), (2) és (3) bekezdésben megállapított korlátozásokat kockázatvállalásaival kapcsolatban. Ha kivételes esetben a kockázatok meghaladják ezeket a korlátozásokat, ennek tényét haladéktalanul jelenteni kell az illetékes hatóságoknak, amelyek, ha a körülmények lehetővé teszik, korlátozott tartamú időt biztosítanak a hitelintézetnek a határértékek elérésére.

(6) A tagállamok teljes egészében vagy részlegesen kivonhatják az (1), (2) és (3) bekezdés alkalmazása alól a hitelintézet által az anyavállalatával, annak leányvállalatával vagy saját leányvállalatával kapcsolatban vállalt kockázatokat, amennyiben ezekre a vállalatokra – ennek az irányelvnek, vagy harmadik országban hatályos egyenértékű normáknak megfelelően – kiterjed a hitelintézetre vonatkozó összevont alapú felügyelet.

(7) A tagállamok teljesen vagy részlegesen kivonhatják az (1), (2) és (3) bekezdés alkalmazása alól a következő kockázatokat:

- a) az „A” zónába tartozó központi kormányokkal vagy központi bankokkal szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;
- b) az Európai Közösségekkel szemben fennálló követeléseket megtestesítő eszköztételek;

- c) olyan követeléseket megtestesítő eszköztételek, amelyeket az „A” zónába tartozó központi kormányok vagy központi bankok, illetve az Európai Közösségek kifejezett garanciái biztosítanak;
- d) más olyan kockázatvállalások, amelyek az „A” zónába tartozó központi kormányoknak vagy központi bankoknak, illetve az Európai Közösségeknek tulajdoníthatók, vagy amelyekért ezek az intézmények kezeskednek;
- e) a „B” zónába tartozó központi kormányokkal vagy központi bankokkal szemben fennálló követeléseket és más kockázatvállalásokat megtestesítő eszköztételek, amelyeket a hitelfelvevők nemzeti valutájában denomináltak és – adott esetben – finanszíroznak;
- f) eszköztételek és más kockázatvállalások, amelyeket – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – az „A” zónába tartozó központi kormányok vagy központi bankok által kibocsátott olyan értékpapírokból álló biztosíték, illetve az Európai Közösségek, vagy a tagállamok regionális vagy helyi hatóságai által kibocsátott olyan értékpapírok biztosítanak, amelyekre nézve a 44. cikk fizetőképességi szempontból 0 %-os súlyozást állapít meg;
- g) olyan eszköztételek és más kockázatok, amelyeket – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – készpénzletéből álló fedezet biztosít, amelyet a hitelt nyújtó intézménynél, vagy annál a hitelintézetnél helyeztek el, amely a hitelt nyújtó intézmény anya- vagy leányvállalata;
- h) olyan eszköztételek és más kockázatvállalások, amelyeket – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – letéti bizonylat formájú fedezet biztosít, amelyet a hitelt nyújtó intézmény, vagy az a hitelintézet bocsátott ki, amely a hitelt nyújtó intézmény anya- vagy leányvállalata, és amelyeket valamelyiküknél helyeztek el;
- i) hitelintézetekkel szemben fennálló egyéves vagy rövidebb futamidejű követeléseket és más kockázatvállalásokat képviselő eszköztételek, amelyek ugyanakkor nem képezik részét a szóban forgó intézmények szavatolótőkéjének;
- j) egyéves vagy rövidebb lejáratú idejű olyan intézményekkel szembeni követeléseket és más kockázatvállalásokat megtestesítő eszköztételek, amelyek nem hitelintézetek, de megfelelnek a 45. cikk (2) bekezdésében említett feltételeknek, és amely tételek ugyanannak a bekezdésnek megfelelően biztosítottak;
- k) egyéves vagy rövidebb lejáratú idejű kereskedelmi váltók és más hasonló váltók, amelyek más hitelintézetek cégáírását viselik;
- l) a 85/611/EGK irányelv 22. cikkének (4) bekezdésében meghatározott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok;
- m) későbbi összehangolásig, az 51. cikk (3) bekezdésében említett biztosítótársaságokban birtokolt részesedések, az ilyen részesedést megszerző hitelintézet szavatolótőkéjének 40 %-áig;
- n) olyan regionális vagy központi hitelintézetekkel szemben fennálló követeléseket képviselő eszköztételek, amelyekkel a hitelt nyújtó intézmény a jogszabályi és alapszabályi rendelkezéseknek megfelelően hálózati kapcsolatban áll, és amelyek az említett rendelkezések alapján a hálózaton belül a készpénz-elszámolási műveletekért felelősek;
- o) olyan kockázatok, amelyeket – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – az f) pontban említett értékpapíroktól különböző értékpapírokból álló fedezet biztosít, feltéve hogy ezeket az értékpapírokat nem maga a hitelintézet, annak anyavállalata vagy egyik leányvállalata, és nem is a szóban forgó ügyfél vagy ügyfelek egymással összekapcsolódó csoportja bocsátotta ki. A biztosítékként felhasznált értékpapírokat piaci áron kell értékelni, és olyan értékkel kell bírnuk, amely meghaladja a biztosított kockázatvállalásokat, továbbá vagy a tőzsdei kereskedelemben kell részt venniük, vagy ténylegesen forgathatóknak és rendszeresen jegyzettnek kell lenniük egy olyan piacon, amely elismert hivatásos szakemberek felügyelete alatt működik, és amely lehetővé teszi – a hitelintézet székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai szerint kielégítő módon – olyan objektív ár kialakítását, hogy az értékpapírok többletértéke bármikor ellenőrizhető legyen. Az előírt többletérték 100 %, de a részvények esetében 150 %, és a hitelintézetek, a tagállamok regionális vagy helyi hatóságai – kivéve a 44. cikkben említetteket – által kibocsátott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetében, valamint az EBB és a multilaterális fejlesztési bankok által kibocsátott adósevelek esetében 50 %. A hitelbiztosítékként felhasznált értékpapírok nem képezhetik hitelintézetek szavatolótőkéjét;
- p) olyan hitelek, amelyeket – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – lakóingatlanra terhelt jelzálog, vagy az 1991. évi finn lakásépítő társaságokról szóló törvény szerint vagy későbbi, ezzel egyenértékű jogszabályok alapján működő finn lakásépítő társaságok részvényei biztosítanak, valamint amelyeket olyan lízingügyletek biztosítanak, amelyek alapján a bérbeadó 100 %-ban megtartja a lízingbe adott lakóingatlan tulajdonjogát, amennyiben a bérbevevő nem gyakorolta vételi opcióját – minden esetben az érintett lakóingatlan értékének 50 %-áig. Az ingatlan értékének kiszámítása – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – szigorú értékelési normák alapján történik, amelyeket törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések állapítanak meg. Az értékelést évente legalább egyszer el kell végezni. E pont alkalmazásában a lakóingatlan olyan lakást jelent, amelyet a hitelfelvevő foglal el, vagy bérbe ad;
- q) a II. mellékletben említett közepes/alacsony kockázatú mérlegben kívüli tételek 50 %-a;
- r) az illetékes hatóságok egyetértésének függvényében a hitelgaranciáktól különböző garanciák, amelyek jogi vagy szabályozási alapon nyugszanak, és amelyeket a hitelintézeti jogállással rendelkező kölcsönös garanciarendszerek nyújtanak tagjaiknak, és összegükre 20 %-os súlyozás vonatkozik.

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot arról, hogy miként használták ki ezt a választási jogot, abból a célból, hogy az ne vezessen a verseny torzulásához;

s) a II. mellékletben említett alacsony kockázatú mérlegen kívüli tételek, amennyiben olyan megállapodás született az ügyféllel vagy az egymással kapcsolatban álló ügyfelek csoportjával, amelynek alapján csak akkor vállalható a kockázat, ha biztosítva van, hogy az nem vezet az (1), (2) és (3) bekezdés szerint érvényes határértékek túllépéséhez.

(8) Az (1), (2) és (3) bekezdés alkalmazásában a tagállamok 20 %-os súlyozást alkalmazhatnak azokra az eszköztételekre, amelyek egy tagállam regionális és helyi hatóságaival szembeni követeléseket testesítenek meg, valamint az ilyen szervekkel szemben felmerülő vagy ilyen szervek által biztosított egyéb kockázatvállalásokra; ugyanakkor a 44. cikkben megállapított feltételek függvényében a tagállamok a súlyozási rátát 0 %-ra csökkenthetik.

(9) Az (1), (2) és (3) bekezdés alkalmazásában a tagállamok 20 %-os súlyozást alkalmazhatnak azokra, a hitelintézetekkel szembeni követeléseket és velük kapcsolatos más kockázatvállalásokat megtestesítő eszköztételekre, amelyek futamideje több, mint 1, de nem több, mint 3 év, valamint 50 %-os súlyozást alkalmazhatnak a hitelintézetekkel szembeni, három évnél hosszabb lejáratú idejű követeléseket megtestesítő eszköztételekre, feltéve hogy ez utóbbiakat olyan adósságinstrumentumok testesítik meg, amelyeket hitelintézet bocsátott ki, és hogy ezek az adósságinstrumentumok – az illetékes hatóságok álláspontja szerint – hatékonyan forgathatók a hivatásos résztvevőkből álló piacon és ott napi árfolyamjegyzés alá esnek, illetve amelyek kibocsátását a kibocsátó hitelintézetek származása szerinti tagállam illetékes hatóságai engedélyezték. E tételek egyike sem képezheti a szavatolótoke részét.

(10) A (7) bekezdés i) pontja alóli és a (9) bekezdés alóli mentességként a tagállamok 20 %-os súlyozást alkalmazhatnak azokra az eszköztételekre, amelyek hitelintézetekkel szembeni követelést és velük kapcsolatos kockázatvállalásokat képviselnek, függetlenül azok lejáratú idejétől.

(11) Amennyiben egy ügyféllel kapcsolatos kockázatot harmadik fél garantál, vagy harmadik fél által kibocsátott értékpapírból álló hitelbiztosíték biztosít a (7) bekezdés o) pontjában megállapított feltételek mellett, a tagállamok:

- kezelhetik úgy a kockázatvállalást, mint ami a harmadik féllel, és nem az ügyféllel kapcsolatban merült fel, ha a kockázatvállalást a harmadik fél – az illetékes hatóságok által kielégítőnek ítélt módon – közvetlenül és feltétel nélkül szavatolja,
- kezelhetik úgy a kockázatot, mint ami a harmadik féllel, és nem az ügyféllel kapcsolatban merült fel, ha a (7) bekezdés o) pontjában meghatározott kockázatvállalást hitelbiztosíték garantálja az ott megállapított feltételek alapján.

(12) A Bizottság jelentése alapján a Tanács legkésőbb 1999. január 1-jéig megvizsgálja a (7) bekezdés i) pontjában és a

(9) és (10) bekezdésben szabályozott bankközi kockázatvállalások kezelését. A Bizottság javaslata alapján a Tanács határoz bármely végrehajtandó változásról.

50. cikk

Nagykockázatok vállalásának összevont (konszolidált) vagy nem összevont alapú felügyelete

(1) Ha a hitelintézet nem anyavállalat és nem leányvállalat, a 48. és 49. cikkben, vagy bármely más, e területre vonatkozó közösségi rendelkezésben meghatározott kötelezettségek teljesítését nem összevont alapon kell ellenőrizni.

(2) Egyéb esetekben a 48. és 49. cikkben, vagy bármely más, e területre vonatkozó közösségi rendelkezésben meghatározott kötelezettségek teljesítését összevont (konszolidált) alapon kell ellenőrizni az 52–56. cikkek rendelkezései szerint.

(3) A tagállamok lemondhatnak a 48. és 49. cikkben, vagy bármely más, e területre vonatkozó közösségi rendelkezésben meghatározott kötelezettségek teljesítésének egyéni vagy részben összevont (konszolidált) alapon történő ellenőrzéséről olyan hitelintézet esetében, amely mint anyavállalat összevont (konszolidált) felügyelet alá esik, valamint ilyen hitelintézet leányvállalata esetén, amely az ő engedélyezésük és felügyeletük hatálya alá tartozik, és amelyre összevont (konszolidált) ellenőrzés vonatkozik.

A tagállamok lemondanak az ilyen ellenőrzésről abban az esetben is, ha az anyavállalat olyan pénzügyi holdingtársaság, amelyet ugyanabban a tagállamban alapítottak, mint a hitelintézetet, feltéve hogy a társaságra ugyanazok az ellenőrzési szabályok vonatkoznak, mint a hitelintézetekre.

Az első és második albekezdésekben említett esetekben intézkedéseket kell tenni a csoporton belüli megfelelő kockázatmegosztás biztosítása érdekében.

4. szakasz

Befolyásoló részesedés a pénzügyi ágazaton kívül

51. cikk

A nem pénzügyi befolyásoló részesedésekre vonatkozó korlátok

(1) Egyetlen hitelintézet sem rendelkezhet a szavatolótokekének 15 %-át meghaladó összegű befolyásoló részesedéssel olyan vál-

lalkozásban, amely nem hitelintézet, nem pénzügyi intézmény, sem pedig olyan vállalkozás, amely a 86/635/EGK irányelv 43. cikke (2) bekezdése f) pontjának második albekezdésében említett tevékenységet folytat.

(2) A hitelintézet befolyásoló részesedéseinek összege olyan vállalkozásokban, amelyek nem hitelintézetek, pénzügyi intézmények vagy olyan vállalkozások, amelyek a 86/635/EGK irányelv 43. cikke (2) bekezdése f) pontjának második albekezdésében említett tevékenységeket folytatnak, nem haladhatja meg szavatolótőkéjének 60 %-át.

(3) A tagállamoknak nem kell alkalmazniuk az (1) és (2) bekezdésben megállapított határértékeket a 73/239/EGK irányelvben ⁽¹⁾ és a 79/267/EGK irányelvben ⁽²⁾ meghatározott biztosítótársaságokban szerzett tulajdoni részesedésekre.

(4) A pénzügyi újjászervezés vagy mentőművelet során, illetve jegyzési garanciavállalás rendes folyamatában ideiglenesen birtokolt részvények, vagy amelyeket az intézmény saját neve alatt mások képviselőjében birtokol, nem számítanak a befolyásoló részesedéshez az (1) és (2) bekezdésben megállapított határértékek kiszámítása szempontjából. Azokat a részvényeket, amelyek nem minősülnek a 86/635/EGK irányelv 35. cikkének (2) bekezdése szerinti pénzügyi befektetésnek, nem kell feltüntetni.

(5) Az (1) és (2) bekezdésben megállapított határértékek csak kivételes körülmények között léphetők túl. Ezekben az esetekben az illetékes hatóságok azonban előírják, hogy a hitelintézetnek vagy növelnie kell szavatolótőkéjét, vagy azzal egyenértékű intézkedéseket kell tennie.

(6) A tagállamok előírhatják, hogy az illetékes hatóságoknak nem kell alkalmazniuk az (1) és (2) bekezdésben megállapított határértékeket, amennyiben úgy rendelkeznek, hogy azokat az összegeket, amelyekkel a hitelintézet befolyásoló részesedései meghaladják a szóban forgó határértékeket, 100 %-ig fedeznie kell a szavatolótőkének, és hogy ez utóbbit nem lehet figyelembe venni a szolvenciamutató kiszámítása során. Ha az (1) és (2) bekezdésben megállapított mindkét határértéket túllépték, a nagyobb összegű túllépést kell a szavatolótőkének fedeznie.

(1) A Tanács 1973. július 24-i 73/239/EGK első irányelve az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 228., 1973.8.16., 3. o.). A legutóbb a 95/26/EK irányelvvvel módosított irányelv.

(2) A Tanács 1979. március 5-i 79/267/EGK első irányelve a közvetlen életbiztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 63., 1979.3.13., 1. o.). A legutóbb a 95/26/EK irányelvvvel módosított irányelv.

3. FEJEZET

AZ ÖSSZEVONT (KONSZOLIDÁLT) ALAPÚ FELÜGYELET

52. cikk

A hitelintézetek összevont (konszolidált) alapú felügyelete

(1) Minden hitelintézetet, amelynek olyan leányvállalata van, mely hitelintézet vagy pénzügyi intézmény, vagy amely részesedéssel rendelkezik ilyen intézményekben, az 54. cikkben előírt módon és mértékben összevont (konszolidált) pénzügyi helyzete alapján kell felügyelni. Ezt a felügyeletet legalább az (5) és (6) bekezdésben említett területeken kell gyakorolni.

(2) Minden hitelintézetet, amelynek az anyavállalata pénzügyi holdingtársaság, az 54. cikkben előírt módon és mértékben a pénzügyi holdingtársaság összevont (konszolidált) pénzügyi helyzete alapján kell felügyelni. A felügyeletet legalább az (5) és (6) bekezdésben említett területeken kell gyakorolni. A pénzügyi holdingtársaság pénzügyi helyzetének konszolidációja semmi esetre sem vonja maga után azt, hogy az illetékes hatóságok felügyeleti feladatokat kötelesek betölteni az önálló pénzügyi holdingtársasággal kapcsolatban.

(3) A tagállamok vagy az 53. cikk értelmében az összevont alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságok az alább felsorolt esetekben meghatározhatják, hogy mely hitelintézetet, pénzügyi intézmény vagy kiegészítő banki szolgáltatásokat végző vállalkozást, amely leányvállalat, vagy amelyben részesedéssel rendelkeznek, nem kell a konszolidációba bevonni:

- ha a vállalkozás, amelyet be kellene vonni, olyan harmadik országban helyezkedik el, ahol jogi akadályai vannak a szükséges információk átadásának,
- ha az illetékes hatóságok álláspontja szerint az intézmény, amelyet be kellene vonni, a hitelintézetek ellenőrzése szempontjából csak elhanyagolható jelentőséggel bír, és minden esetben, ha a bevonandó intézmény mérlegfőösszege alacsonyabb, mint a következő két összeg közül a kisebb: 10 millió euró, vagy az anyavállalat, illetve a részesedést birtokló intézmény mérlegfőösszegének 1 %-a. Ha több vállalkozás is megfelel a fenti szempontoknak, ezeket akkor is be kell vonni a konszolidációba, amennyiben együttesen nem mellőzhető a jelentőségük a fent említett célkitűzések szempontjából, vagy
- ha az összevont alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságok álláspontja szerint a beszámítandó intézmény

pénzügyi helyzetének konszolidációja a hitelintézetekre vonatkozó felügyelet célkitűzései szempontjából nem lenne helyénvaló, vagy félrevezető lenne.

(4) Amennyiben a tagállam illetékes hatóságai egy hitelintézeti leányvállalatot a (3) bekezdés második és harmadik francia bekezdésében szabályozott esetek alapján nem vonnak az összevont (konszolidált) alapú felügyelet alá, annak a tagállamnak az illetékes hatóságai, amelyben a hitelintézeti leányvállalat van, kérhetnek olyan információkat az anyavállalattól, amelyek megkönnyítik a szóban forgó hitelintézet felügyeletét.

(5) A szolvenciára és a piaci kockázatok fedezését szolgáló tőke-megfelelésre vonatkozó felügyeletet, valamint a nagykockázatok ellenőrzését összevont alapon kell gyakorolni, e cikknek és az 53–56. cikknek megfelelő módon. A tagállamok, amennyiben szükséges, intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy a pénzügyi holdingtársaságokat a (2) bekezdés szerint az összevont (konszolidált) alapú felügyelet alá vonják.

Az 51. cikk (1) és (2) bekezdésében megállapított határértékek betartását a hitelintézet összevont (konszolidált) vagy részben összevont pénzügyi helyzetének alapján kell felügyelni és ellenőrizni.

(6) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy minden olyan intézményben, amelyre az (1) és (2) bekezdés végrehajtása során a hitelintézet felett gyakorolt összevont (konszolidált) alapú felügyelet hatóköre kiterjed, az összevont (konszolidált) alapú felügyelet szempontjából szükséges adatok és információk szolgáltatásához megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusok álljanak rendelkezésre.

(7) Az egyéb irányelvek különleges rendelkezéseinek sérelme nélkül, a tagállamok lemondhatnak az (5) bekezdésben megállapított szabályok egyéni vagy részben konszolidált alapon történő alkalmazásáról olyan hitelintézetekre vonatkozóan, amely anyavállalati minőségben felügyeletük alá tartozik, valamint az ilyen hitelintézet minden leányvállalatára vonatkozóan, amely leányvállalatok engedélyezési hatáskörükbe és felügyeletük alá tartoznak, és amelyeket az anyavállalat hitelintézet összevont (konszolidált) alapú ellenőrzésébe bevonnak. Ezzel a mentesülési joggal akkor is élni lehet, ha az anyavállalat olyan pénzügyi holdingtársaság, amelynek a központi irodája ugyanabban a tagállamban van, mint a hitelintézet, feltéve hogy ugyanannak a felügyeletnek a hatálya alá tartozik, mint amelyet a hitelintézetek felett gyakorolnak, és különösen az (5) bekezdésben megállapított szabályok vonatkozására.

Az első albekezdésben meghatározott mindkét esetben intézkedést kell hozni annak érdekében, hogy a tőke megfelelő elosztása a bankcsoporton belül biztosítva legyen.

Ha az illetékes hatóságok ezeket a szabályokat egyedileg alkalmazzák ezekre a hitelintézetekre, a szavatolótőke kiszámítása céljából a 3. cikk (2) bekezdése utolsó albekezdésének rendelkezéseit alkalmazhatják.

(8) Amennyiben egy hitelintézetet, amelynek az anyavállalata is hitelintézet, egy másik tagállamban engedélyeztek, és ott található, az engedélyt biztosító illetékes hatóságok az (5) bekezdésben megállapított szabályokat erre az intézményre egyedileg, vagy arra alkalmas esetben részben konszolidált alapon alkalmazzák.

(9) A (8) bekezdés előírásai ellenére, a hitelintézetnek minősülő anyavállalat leányvállalatának engedélyezéséért felelős illetékes hatóságok – kétoldalú megállapodás útján – átruházhatják felügyeleti kötelezettségüket azokra az illetékes hatóságokra, amelyek az anyavállalatot engedélyezték és felügyelik, oly módon, hogy vállalják a felelősséget a leányvállalat ennek az irányelvnek megfelelő felügyeletéért. A Bizottságot folyamatosan tájékoztatni kell az ilyen megállapodások fennállásáról és tartalmáról. A Bizottság továbbítja ezeket az információkat a többi tagállam illetékes hatóságainak és a bankügyi tanácsadó bizottságnak.

(10) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságaik az 55. cikkben említett információt kérhetnek az összevont (konszolidált) alapú felügyeleti hatáskörbe nem tartozó hitelintézet vagy pénzügyi holdingtársaság leányvállalataitól. Ebben az esetben az információk továbbítására és hitelesítésére az e cikkben megállapított eljárásokat kell alkalmazni.

53. cikk

Az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságok

(1) Amennyiben az anyavállalat hitelintézet, az összevont (konszolidált) alapú felügyeletet azok az illetékes hatóságok gyakorolják felette, amelyek a 4. cikk alapján engedélyezték.

(2) Amennyiben a hitelintézet anyavállalata pénzügyi holdingtársaság, az összevont (konszolidált) alapú felügyeletet azok az illetékes hatóságok gyakorolják felette, amelyek a hitelintézetet a 4. cikk alapján engedélyezték.

Mindazonáltal, ha két vagy több tagállamban engedélyezett hitelintézetek anyavállalata ugyanaz a pénzügyi holdingtársaság, az összevont (konszolidált) alapú felügyeletet annak a hitelintézetnek az illetékes hatóságai gyakorolják, amelyet abban a tagállamban engedélyeztek, ahol a pénzügyi holdingtársaságot alapították.

Ha egyik hitelintézeti leányvállalatot sem abban a tagállamban engedélyezték, ahol a pénzügyi holdingtársaságot alapították, az érintett tagállamok illetékes hatóságainak (köztük annak a tagállamnak az illetékes hatóságainak is, ahol a pénzügyi holdingtársaságot alapították), egyezsége kell törekedniük annak megállapítása céljából, hogy ki gyakorolja közülük az összevont

(konszolidált) alapú felügyeletet. Ilyen megállapodás hiányában az összevont (konszolidált) alapú felügyeletet azok az illetékes hatóságok gyakorolják, amelyek a legnagyobb mérlegfőösszegű hitelintézetet engedélyezték; amennyiben ez az adat egyforma, az összevont alapú felügyeletet a 4. cikkben említett engedélyt elsőként kiadó illetékes hatóságok gyakorolják.

(3) Az érintett illetékes hatóságok közös megegyezéssel eltekinthetnek a (2) bekezdés első és második albekezdésében megállapított szabályoktól.

(4) A (2) bekezdés harmadik albekezdésében és a (3) bekezdésben említett megállapodásokban rendelkezni kell az együttműködés formáiról és az információk átadására vonatkozó eljárásokról, úgy, hogy azok elősegítsék az összevont (konszolidált) alapú felügyelet céljainak elérését.

(5) Amennyiben egy tagállamban több illetékes hatóság foglalkozik a hitelintézetek és pénzügyi intézmények prudenciális felügyeletével, a tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket az ilyen hatóságok munkájának összehangolására.

54. cikk

Az összevonás (konszolidáció) formája és mértéke

(1) Az összevont alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságoknak, a felügyelet céljainak elérése érdekében, elő kell írniuk az összes olyan hitelintézet és pénzügyi intézmény teljes körű konszolidációját, amely egy anyavállalat leányvállalata.

Mindazonáltal arányos konszolidációt lehet előírni akkor, ha az illetékes hatóságok megítélése szerint a tőkerészesedéssel rendelkező anyavállalat felelőssége erre a részesedésre korlátozódik, tekintettel a többi részvénytulajdonos vagy tag felelősségére, amelyek fizetőképessége megfelelő. A többi részvénytulajdonos és tag felelősségét egyértelműen meg kell állapítani, szükség esetén hivatalosan aláírt kötelezettségvállalások révén.

(2) Az összevont (konszolidált) alapú felügyelet végrehajtásáért felelős illetékes hatóságoknak e feladatuk ellátása érdekében elő kell írniuk a hitelintézetekben és pénzügyi intézményekben fennálló részesedések arányos konszolidációját, ha a részesedések a konszolidációba bevont intézmény és a konszolidációba nem bevont egy vagy több intézmény együttes kezelésében vannak, amennyiben ezeknek a vállalkozásoknak a felelőssége az általuk birtokolt tőkerészesedésre korlátozódik.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben nem említett részesedések vagy tőkekapcsolatok esetében az illetékes hatóságok határozzák meg,

hogy szükséges-e a konszolidáció, és ha igen, milyen formában hajtásák azt végre. Az illetékes hatóságok különösen az equity-módszer alkalmazását engedhetik meg vagy írhatják elő. Ugyanakkor ez a módszer nem jelenti az érintett vállalkozások összevont (konszolidált) alapú felügyelet alá vonását.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés sérelme nélkül az illetékes hatóságok határozzák meg, hogy a következő esetekben az összevonás (konszolidáció) szükséges-e, és ha igen, milyen formában:

- amennyiben az illetékes hatóságok megítélése szerint egy hitelintézet anélkül gyakorol számottevő befolyást egy vagy több hitelintézet vagy pénzügyi intézmény felett, hogy részesedéssel vagy más tőkekapcsolatokkal rendelkezne ezekben az intézményekben,
- amennyiben két vagy több hitelintézet vagy pénzügyi intézmény egységes vezetés alá kerül, kivéve ha ez szerződés, alapszabályi rendelkezés, vagy a társasági szerződés alapján történik,
- amennyiben két vagy több hitelintézet vagy pénzügyi intézmény olyan igazgatási, vezetési vagy felügyeleti szervekkel rendelkezik, amelyekben ugyanazok a személyek alkotnak többséget.

Az illetékes hatóságok különösen a 83/349/EGK irányelv 12. cikkében előírt módszer alkalmazását engedhetik meg vagy írhatják elő. Ez a módszer mindazonáltal nem jelenti az érintett vállalkozások bevonását az összevont alapú felügyelet alá.

(5) Ha az 52. cikk (1) és (2) bekezdésének értelmében összevont (konszolidált) felügyeletet kell végezni, az összevonás a kiegészítő banki szolgáltatásokat végző vállalkozásokra az e cikk (1)–(4) bekezdésében megállapított esetekben és az ugyanott meghatározott módszereknek megfelelően terjed ki.

55. cikk

A vegyes tevékenységű holdingtársaságok és leányvállalataik által szolgáltatandó információk

(1) A konszolidációs módszerek további összehangolásáig a tagállamok úgy rendelkeznek, hogy amennyiben egy vagy több hitelintézet anyavállalkozása vegyes tevékenységű holdingtársaság, az ilyen hitelintézetek engedélyezéséért és felügyeletéért felelős illetékes hatóságok – a vegyes tevékenységű holdingtársaságokat és leányvállalataikat közvetlenül elérve, vagy a hitelintézeti leányvállalatokon keresztül – kötelezik azokat minden olyan információ megadására, amely fontos lehet a hitelintézeti leányvállalatok felügyelete szempontjából.

(2) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy illetékes hatóságaik helyszíni ellenőrzéseket végezhetnek vagy – külső ellenőr

bevonásával – végezhetőnek a vegyes tevékenységű holdingtársaságtól és leányvállalataiktól kapott információk igazolása céljából. Ha a vegyes tevékenységű holdingtársaság vagy leányvállalatainak egyike biztosítótársaság, az 56. cikk (4) bekezdésében megállapított eljárás szintén alkalmazható. Ha a vegyes tevékenységű holdingtársaság vagy leányvállalatainak egyike nem abban a tagállamban helyezkedik el, mint amelyben a hitelintézeti leányvállalat, az információk helyszíni ellenőrzését az 56. cikk (7) bekezdésben megállapított eljárás szerint kell végrehajtani.

56. cikk

Az összevont alapú felügyeletet elősegítő intézkedések

(1) A tagállamok megteszik a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy elhárítsák az összevont (konszolidált) alapú felügyelet hatálya alá tartozó intézmények, vegyes tevékenységű holdingtársaságok és leányvállalataik, illetve az 52. cikk (10) bekezdése alá tartozó leányvállalatok útjában álló jogi akadályokat, hogy kicserélhessék egymás között azokat az információkat, amelyek az 52–55. cikknek és e cikknek megfelelően a felügyelet szempontjából jelentősek.

(2) Amennyiben az anyavállalat és annak bármelyik leányvállalata, amely hitelintézet, különböző tagállamokban található, az egyes tagállamok illetékes hatóságai közlik egymással az összes fontos információt, amely lehetővé teszi vagy segíti az összevont (konszolidált) alapú felügyelet gyakorlását.

Amennyiben annak a tagállamnak az illetékes hatóságai, amelyben az anyavállalat található, az 53. cikk értelmében maguk nem gyakorolnak összevont (konszolidált) alapú felügyeletet, a felügyeletért felelős illetékes hatóságok megkereshetik őket, hogy kérjék be az anyavállalattól azokat az információkat, amelyek az összevont (konszolidált) alapú felügyelet szempontjából jelentőséggel bírnak, és továbbítsák ezeket a megkereső hatóságokhoz.

(3) A tagállamok engedélyezik illetékes hatóságaik között a (2) bekezdésben említett információk cseréjét, azzal a feltétellel, hogy a pénzügyi holdingtársaságok, pénzügyi intézmények vagy kiegészítő banki szolgáltatásokat végző vállalkozások esetében az információk összegyűjtése vagy birtoklása semmi esetre sem vonja maga után azt, hogy az illetékes hatóságok kötelesek felügyeleti feladatokat ellátni ezekkel az önálló intézményekkel vagy vállalkozásokkal kapcsolatban.

A tagállamok hasonlóképpen engedélyezik illetékes hatóságaiknak az 55. cikkben említett információk cseréjét azzal a feltétellel, hogy az információk összegyűjtése vagy birtoklása semmilyen módon sem vonja maga után azt, hogy az illetékes hatóságoknak felügyeleti feladatokat kell ellátniuk a vegyes tevé-

kenységű holdingtársaságok és olyan leányvállalataik esetében, amelyek nem hitelintézetek, vagy az 52. cikk (10) bekezdésének hatálya alá tartozó leányvállalatokkal kapcsolatban.

(4) Amennyiben egy hitelintézet, pénzügyi holdingtársaság vagy vegyes tevékenységű holdingtársaság egy vagy több olyan leányvállalatot ellenőriz, amely biztosítótársaság vagy egyéb engedélyköteles befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás, az illetékes hatóságok és a biztosítási vállalkozások, valamint a befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások felügyeletének közfeladatával megbízott hatóságok szorosan együttműködnek egymással. Saját feladatkörük sérelme nélkül, e hatóságok egymás rendelkezésére bocsátanak minden olyan adatot, amely feltehetőleg egyszerűsíti munkájukat, és lehetővé teszi az általuk felügyelt vállalkozások tevékenységének és átfogó pénzügyi helyzetének felügyeletét.

(5) Az összevont (konszolidált) alapú felügyelet, és különösen az illetékes hatóságok közötti, ezen irányelvben szabályozott információcseré keretében kapott információkra a 30. cikkben említett hivatali titoktartási kötelezettség vonatkozik.

(6) Az összevont alapú felügyeletért felelős illetékes hatóságok listákat készítenek az 52. cikk (2) bekezdésében említett pénzügyi holdingtársaságokról. Ezeket a listákat közlik a többi tagállam illetékes hatóságaival és a Bizottsággal.

(7) Ha az irányelv alkalmazása során az egyik tagállam illetékes hatóságai konkrét esetekben ellenőrizni kívánják egy másik tagállamban található hitelintézetre, pénzügyi holdingtársaságra, pénzügyi intézményre, kiegészítő banki szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásra, vegyes tevékenységű holdingtársaságra, az 55. cikk hatálya alá tartozó leányvállalatra vagy az 52. cikk (10) bekezdésének hatálya alá tartozó leányvállalatra vonatkozó információkat, a hitelesítés elvégzése céljából meg kell keresniük a szóban forgó másik tagállam illetékes hatóságait. A megkeresett hatóságoknak hatáskörük keretei között teljesíteni kell a kérést, oly módon, hogy a hitelesítést maguk végzik el, vagy lehetővé teszik, hogy a megkereső hatóságok végezzék el azt, vagy lehetővé teszik, hogy könyvvizsgáló vagy szakértő végezze azt el.

(8) A büntetőjogi rendelkezések sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy az észlelt jogsértések vagy azok okainak megszüntetését célzó bírságokat vagy intézkedéseket lehessen alkalmazni azokkal a pénzügyi holdingtársaságokkal és vegyes tevékenységű holdingtársaságokkal, illetve tényleges vezetőikkel szemben, amelyek vagy akik megsértik az 52–55. cikk, valamint e cikk végrehajtása céljából hozott törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket. Bizonyos esetekben ezek az intézkedések a bíróságok közbelépését is szükségessé tehetik. Az illetékes hatóságok szorosan együttműködnek egymással annak érdekében, hogy a fent említett bírságok vagy intézkedések a kívánt eredménnyel járjanak, különösen abban az esetben, ha a pénzügyi holdingtársaság vagy vegyes tevékenységű holdingtársaság központi igazgatása vagy fő üzleti szervezete nem a cég központi irodájában található.

VI. CÍM

BANKÜGYI TANÁCSADÓ BIZOTTSÁG

57. cikk

A bankügyi tanácsadó bizottság összetétele és feladatai

(1) A tagállamok illetékes hatóságainak bankügyi tanácsadó bizottsága a Bizottság mellett kerül felállításra.

(2) A bankügyi tanácsadó bizottság feladata, hogy segítse a Bizottságot az irányelv megfelelő végrehajtásának biztosításában. Ellátja továbbá az ezen irányelv által előírt más feladatokat és segíti a Bizottságot a Tanács számára elkészítendő olyan új javaslatok kidolgozásában, amelyek a hitelintézetek körében megvalósítandó további koordinációra vonatkoznak.

(3) A bankügyi tanácsadó bizottság közvetlenül nem foglalkozik az egyes hitelintézetekkel kapcsolatos konkrét problémákkal.

(4) A bankügyi tanácsadó bizottság az egyes tagállamok és a Bizottság legfeljebb három-három képviselőjéből áll össze. Ezekhez a képviselőkhez a bizottság előzetes hozzájárulásával időnként tanácsadók is csatlakozhatnak. A bizottság szakembereket és szakértőket is meghívhat üléseire. A titkárságot a Bizottság biztosítja.

(5) A bankügyi tanácsadó bizottság elfogadja saját ügyrendjét és elnököt választ a tagállamok képviselői közül. A bizottság rendszeres időközönként ülésezik, továbbá akkor, ha a helyzet megkívánja. A Bizottság felkérheti a bizottságot, hogy tartson rendkívüli ülést, ha megítélése szerint a helyzet ezt szükségessé teszi.

(6) A bankügyi tanácsadó bizottság megbeszélései és azok kimenetele bizalmas természetűek, kivéve ha a bizottság másként dönt.

58. cikk

Engedélyezési követelmények vizsgálata

A bankügyi tanácsadó bizottság megvizsgálja az 5. cikk (1) bekezdésében és a 6. cikk (1) bekezdésében felsorolt

követelményeknek, a tagállamok által alkalmazott egyéb előírásoknak és az üzleti tervben feltüntetendő információknak az illetékes hatóságok által megadott tartalmát, és szükség esetén javaslatokat tehet a Bizottságnak a részletesebb koordinációi illetően.

59. cikk

Megfigyelési mutatók

(1) Későbbi összehangolásig az illetékes hatóságok, megfigyelési célból, és szükség esetén az általuk alkalmazható ilyen együttműködések mellett, a hitelintézetek különböző eszközei és/vagy forrásai arányát jelző mutatókat hoznak létre, a szolvencia és likviditás, valamint az egyéb, a megtakarítások védelmét szolgáló további intézkedés ellenőrzése céljából.

E célból a bankügyi tanácsadó bizottság dönt az első albekezdésben említett megfigyelési mutatók különböző tényezőinek összetételéről, és megállapítja a kiszámításuk során alkalmazandó módszert.

Szükség esetén a bankügyi tanácsadó bizottság az érintett intézményi kategóriák illetékes hatóságai közötti szakmai tanácskozások iránymutatása alapján jár el.

(2) Az (1) bekezdés értelmében megállapított megfigyelési mutatókat legalább hathavonta kell kiszámítani.

(3) A bankügyi tanácsadó bizottság megvizsgálja az (1) bekezdés harmadik albekezdésében említett felügyeleti hatóságok által elvégzett elemzések eredményeit a (2) bekezdésben említett számítások alapján.

(4) A bankügyi tanácsadó bizottság javaslatokat tehet a Bizottságnak a tagállamokban alkalmazott mutatók összehangolására.

VII. CÍM

VÉGREHAJTÁSI HATÁSKÖRÖK

60. cikk

Technikai kiigazítások

(1) A 34. cikk (3) bekezdésének második albekezdésében említett, a szavatolótőkére vonatkozó jelentés sérelme nélkül, a (2) bekezdésben szabályozott eljárásnak megfelelően technikai kiigazításokat kell elfogadni a következő területeken:

- a meghatározások egyértelműbbé tétele az irányelv alkalmazása során a pénzüpiacokon bekövetkezett változások figyelembevétele érdekében,
- a meghatározások egyértelműbbé tétele a Közösség területén az irányelv egységes alkalmazásának biztosítása érdekében,
- a terminológia egységesítése és a meghatározások átalakítása a hitelintézetekről és az azzal kapcsolatos kérdésekről szóló későbbi jogszabályoknak megfelelően,
- az „A” zóna meghatározása az 1. cikk (4) bekezdésében,
- a „multilaterális fejlesztési bankok” meghatározása az 1. cikk (19) bekezdésében,
- az 5. cikkben előírt „indulótőke-összeg” módosítása, a gazdasági és pénzügyi területen bekövetkezett változások figyelembevétele céljából,
- a 18. és 19. cikkben említett és az I. mellékletben meghatározott lista tartalmának kibővítése, illetve az abban alkalmazott terminológia módosítása, a pénzüpiacokon bekövetkezett változások figyelembevétele céljából,
- a 28. cikkben felsorolt területek, amelyeken az illetékes hatóságoknak információkat kell cserélniük,
- a 43. cikkben felsorolt eszközök meghatározásának módosítása, a pénzüpiacokon bekövetkezett változások figyelembevétele céljából,
- a II. és IV. mellékletben szereplő mérlegen kívüli tételek listája és besorolása, valamint kezelésük a 42., 43. és 44. cikkben, valamint a III. mellékletben leírt mutató kiszámításakor,
- a 47. cikkben előírt kötelező minimum vagy a 43. cikkben előírt súlyozás ideiglenes csökkentése, sajátos körülmények figyelembevétele érdekében,
- a 49. cikk (5)–(10) bekezdésében előírt mentességek egyértelműbbé tétele.

(2) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti.

Amennyiben erre a bekezdésre hivatkoznak, az 1999/468/EK határozat 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel a határozat 8. cikkében szereplő rendelkezésekre.

Az 1999/468/EK határozat 5. cikkének (6) bekezdésében megállapított időszak tartama három hónap.

A fent említett bizottság elfogadja saját ügyrendjét.

VIII. CÍM

ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

1. FEJEZET

ÁTMENETI RENDELKEZÉSEK

61. cikk

Átmeneti rendelkezések a 36. cikkkel kapcsolatban

Az 1990. január 1-je előtt szövetkezeti formában vagy alapként létrehozott, és nyilvános részvénytársasággá átalakított jelzáloghitel-intézetek számára Dánia lehetővé teheti, hogy továbbra is szavatolótőkéjük között tüntessék fel tagjaiknak vagy

hitelfelvevőiknek a 36. cikk (1) bekezdésében említett egyetemleges kötelezettségvállalásait, akikkel szemben fennálló követeléseket ugyanúgy kezelik, mint az említett egyetemleges kötelezettségvállalásokat, a következő korlátozások figyelembevételével:

- a) az egyetemleges kötelezettségvállalás hitelfelvevőkre eső része kiszámításának alapja a 34. cikk (2) bekezdésének 1. és 2. pontjában említett tételek összege, kivonva ebből a 34. cikk (2) bekezdésének 9., 10. és 11. pontjában említett tételeket;
- b) a számítási alap maximuma a számítás 1991. január 1-jén érvényes alapja, vagy ha későbbi időpontban történt meg az

átalakítás, az abban az időpontban érvényes alapja. A számítási alapja nem lépheti túl a számítási alap maximális értékét;

- c) a számítási alap maximális értéke 1997. január 1-jétől a 34. cikk (2) bekezdésének 1. pontjában meghatározott módon az új tőke kibocsátásából származó bevétel felével csökken; és
- d) a hitelfelvevők szavatolótőke közé számítandó egyetemleges kötelezettségvállalásainak maximális összege nem lehet nagyobb, mint a számítás alapjának:

50 %-a 1991-ben és 1992-ben,

45 %-a 1993-ban és 1994-ben,

40 %-a 1995-ben és 1996-ban,

35 %-a 1997-ben,

30 %-a 1998-ban,

20 %-a 1999-ben,

10 %-a 2000-ben és

0 %-a 2001. január 1-jétől.

62. cikk

A 43. cikkkel kapcsolatos átmeneti rendelkezések

(1) 2006. december 31-ig a tagállamok illetékes hatóságai engedélyezhetik, hogy hitelintézetek az irodákon vagy többcélú üzlethelyiségeken alapított jelzálogjog fedezetével – véleményük szerint kielégítő módon – teljeskörűen és hiánytalanul biztosított hitelekre 50 %-os kockázati súlyozást alkalmazzanak, ha azok olyan tagállamok területén találhatóak, amelyek megengedik az 50 %-os kockázati súlyozást, a következő feltételek mellett:

- i. az 50 %-os kockázati súlyozás a hitelnek arra a részére vonatkozik, amely nem haladja meg vagy az a) vagy a b) pont szerint kiszámított határértéket:

- a) a szóban forgó ingatlan piaci értékének 50 %-a.

Az ingatlan piaci értékét két független árszakértőnek kell megállapítania, akik független értékeléseket végeznek a hitelszerződés megkötésekor. A hitelek a két értékelés közül az alacsonyabb összegen kell alapulnia.

Az ingatlant legalább évente egyszer egy árszakértő újraértékeli. Azoknak a hiteleknek az esetében, amelyek nem haladják meg az 1 000 000 eurót és a hitelintézet szavatolótőkéjének 5 %-át, az ingatlant legalább háromévente kell egy árszakértőnek újraértékelnie;

- b) az ingatlan piaci értékének 50 %-a, vagy a jelzálog-hitelezési érték 60 %-a közül az alacsonyabb, azokban a tagállamokban, amelyek törvényi vagy rendeleti rendelkezésekben szigorú szabályokat állapítottak meg a jelzálog-hitelezési érték meghatározására vonatkozóan.

A jelzálog-hitelezési érték alatt az ingatlan olyan értékét kell érteni, amelyet az árszakértő az ingatlan jövőbeni értékesíthetőségének gondos értékelésével állapít meg, amelyben számításba veszi az ingatlan hosszú távon fenntartható szempontjait, a rendes és helyi piaci viszonyokat, az ingatlan jelenlegi használatát és megfelelő alternatív felhasználási módjait. Spekulatív elemeket nem lehet számításba venni a jelzálog-hitelezési érték megállapítása során. A jelzálog-hitelezési értéket áttekinthető és világos formában kell dokumentálni.

Legalább háromévente egyszer, vagy akkor, ha a piac több mint 10 %-ot esik, a jelzálog-hitelezési értékeket és különösen az alapjául szolgáló, az adott piac fejlődésével kapcsolatos feltételezéseket újra kell értékelni.

Az a) és b) pontban a „piaci érték” azt az árat jelenti, amelyen az ingatlant egy eladni szándékozó eladó egy független vevőnek magánjogi szerződés alapján el tudná adni az értékelés időpontjában, feltételezve, hogy az ingatlan piacra bocsátása nyilvános volt, a piaci feltételek lehetővé teszik a normális elidegenítést és az ingatlan természetének megfelelő szokásos időszak rendelkezésre áll az ügylet megtárgyalására.

- ii. A 100 %-os kockázati súlyozás a hitelnek arra a részére vonatkozik, amely meghaladja az i. pontban kifejtett határértékeket.
- iii. Az ingatlant a tulajdonosnak kell használnia, vagy bérbe kell adnia.

Az első albekezdés nem akadályozza a saját területén magasabb kockázati súlyozást alkalmazó tagállam illetékes hatóságait abban, hogy a fentiekben meghatározott feltételek mellett lehetővé tegyék 50 %-os kockázati súlyozás alkalmazását ilyen jellegű hitelezés esetében azoknak a tagállamoknak a területén, amelyek megengedik az 50 %-os súlyozást.

A tagállamok illetékes hatóságai hitelintézetek számára lehetővé tehetik, hogy 50 %-os kockázati súlyozást alkalmazzanak a 2000. július 21-én kinnlevő hitelekre, feltéve hogy az ebben a

bekezdésben felsorolt feltételek teljesülnek. Ebben az esetben az ingatlant a fentiekben megállapított értékelési kritériumoknak megfelelően legkésőbb 2003. július 21-éig fel kell értékelni.

A 2006. december 31-ét megelőzően nyújtott hitelek esetében az 50 %-os kockázati súlyozás futamidejük végéig alkalmazandó marad, amennyiben a hitelintézet köteles betartani a szerződéses feltételeket.

2006. december 31-ig a tagállamok illetékes hatóságai engedélyezhetik hitelintézeteiknek az 50 %-os kockázati súlyozás alkalmazását a szerintük kielégítő módon, teljeskörűen és hiánytalanul, finn lakásépítő társaságok részvényei formájában biztosított hitelekre, amelyek az 1991. évi finn lakásépítő társaságokról szóló törvénynek vagy későbbi, azzal egyenértékű jogszabályoknak megfelelően működnek, feltéve hogy az ebben a bekezdésben megállapított feltételek teljesülnek.

A tagállamok értesítik a Bizottságot, amennyiben élnek ezzel a bekezdéssel.

(2) A tagállamok 50 %-os kockázati súlyozást alkalmazhatnak olyan ingatlanlízing-ügyletekre, amelyeket 2006. december 31-ét megelőzően kötöttek meg, és amelyek a központi iroda szerinti országban található, üzleti felhasználásra szánt és törvényi rendelkezésekben szabályozott eszközökre vonatkoznak, miáltal a haszonbérbe adó teljes egészében megtartja a bérbe adott eszköz tulajdonjogát, amíg a haszonbérlő nem gyakorolja vételi jogát. A tagállamok értesítik a Bizottságot, ha élnek ezzel a bekezdéssel.

(3) A 43. cikk (3) bekezdése nem érinti az illetékes hatóságok által elismert kétoldalú adósságmegújítási szerződéseket, amelyeket az adott tagállamban a következők szerint kötöttek:

- Belgium, 1996. április 23-át megelőzően,
- Dánia, 1996. június 1-jét megelőzően,
- Németország, 1996. október 30-át megelőzően,
- Görögország, 1997. március 27-ét megelőzően,
- Spanyolország, 1997. január 7-ét megelőzően,
- Franciaország, 1996. május 30-át megelőzően,
- Írország, 1996. június 27-ét megelőzően,
- Olaszország, 1996. július 30-át megelőzően,
- Luxemburg, 1996. május 29-ét megelőzően,
- Hollandia, 1996. július 1-jét megelőzően,
- Ausztria, 1996. december 30-át megelőzően,
- Portugália, 1997. január 15-ét megelőzően,
- Finnország, 1996. augusztus 21-ét megelőzően,

- Svédország, 1996. június 1-jét megelőzően,
- Egyesült Királyság, 1996. április 30-át megelőzően.

63. cikk

A 47. cikkel kapcsolatos átmeneti rendelkezések

(1) Annak a hitelintézetnek, amely a 47. cikk (1) bekezdésében előírt kötelező 8 %-os minimális szolvenciamutatót nem érte el 1991. január 1-jéig, fokozatosan, egymást követő szakaszokon keresztül kell ezt a szintet elérnie. A hitelintézet nem engedheti meg, hogy a mutató az alá a szint alá süllyedjen, amelyet azelőtt ért el, hogy a fenti célkitűzés megvalósult volna. Az ingadozások csak ideiglenes jellegűek lehetnek, és az illetékes hatóságok tudomására kell hozni azok okait.

(2) 1993. január 1-jét követően legfeljebb 5 évig a tagállamok 10 %-os súlyozást állapíthatnak meg a 85/611/EGK irányelv 22. cikkének (4) bekezdésében meghatározott kötvények esetében, és ha szükségesnek látják, hitelintézetek tekintetében is fenntarthatják azt a piacaik működését érintő súlyos zavarok elkerülése céljából. Az ilyen kivételekről tájékoztatják a Bizottságot.

(3) 1993. január 1-jét követően legfeljebb 7 évig a 47. cikk (1) bekezdése nem alkalmazandó a Görög Mezőgazdasági Bankra. Mindazonáltal ez utóbbinak a 47. cikk (1) bekezdésében előírt szintet több lépcsőben fokozatosan el kell érnie, az e cikk (1) bekezdésében leírt módszernek megfelelően.

64. cikk

A 49. cikkel kapcsolatos átmeneti rendelkezések

(1) Ha 1993. február 5-én egy hitelintézetnek már volt olyan kockázatvállalása vagy voltak olyan kockázatvállalásai, amely meghaladja, illetve amelyek meghaladják a nagykockázatokra megállapított határértéket, vagy a 49. cikkben megállapított összesített határértéket, az illetékes hatóságok előírják, hogy az érintett hitelintézet tegyen lépéseket a kockázatoknak a 49. cikkben megállapított korlátok közé szorítása érdekében.

(2) Azt a folyamatot, amelynek során az ilyen kockázatvállalást vagy kockázatvállalásokat az engedélyezett korlátok közé szorítják, olyan határidőn belül kell kialakítani, elfogadni és végrehajtani, amely az illetékes hatóságok megítélése szerint összhangban áll a hatékony és eredményes vezetés és a tisztességes verseny elveivel. Az illetékes hatóságok tájékoztatják a Bizottságot és a bankügyi tanácsadó bizottságot az általános eljárásra vonatkozóan elfogadott ütemtervről.

(3) Hitelintézet nem tehet olyan intézkedést, amely arra vezetne, hogy az (1) bekezdésben említett kockázatvállalások meghaladják az 1993. február 5-én fennálló szinteket.

(4) A (2) bekezdés alapján igénybe vett határidő legkésőbb 2001. december 31-én lejár. A hosszabb lejáratú kockázatvállalások, amelyek esetében a hitelintézet köteles betartani a szerződéses feltételeket, lejárati idejük végéig fenntarthatók.

(5) 1998. december 31-ig a tagállamok 40 %-ra megemelhetik a 49. cikk (1) bekezdésében megállapított határértéket, valamint 30 %-ra a 49. cikk (2) bekezdésében megállapított felső korlátot. Ezekben az esetekben és az (1)–(4) bekezdések függvényében a tárgyidőszak végén fennálló kockázatvállalások határértékek közé szorítására a 49. cikkben megállapított határidő 2001. december 31-én jár le.

(6) Kizárólag olyan hitelintézetek esetében, amelyeknek a szavatolótőkéje nem haladja meg a 7 millió eurót, a tagállamok az (5) bekezdésben megállapított határidőt öt évvel meghosszabbíthatják. Azoknak a tagállamoknak, amelyek élnek az itt említett lehetőséggel, lépéseket kell tenniük a versenytorzulások megakadályozása érdekében, és erről tájékoztatniuk kell a Bizottságot és a bankügyi tanácsadó bizottságot.

(7) Az (5) és (6) bekezdésben említett esetekben egy kockázatvállalás akkor tekinthető nagyknak, ha értéke eléri vagy meghaladja a szavatolótőke 15 %-át.

(8) 2001. december 31-ig a tagállamok a nagykockázatokról szóló jelentés tekintetében az évi kétszeres jelentéstételi gyakoriságot a 48. cikk (2) bekezdésének második francia bekezdésében említett jelentéstételi gyakoriságra válthatják.

(9) A tagállamok részben vagy egészben kivonhatják azokat a hitelintézeti kockázatvállalásokat a 49. cikk (1), (2) és (3) bekezdésének alkalmazása alól, amelyek a 62. cikk (1) bekezdése szerinti, 2002. január 1-je előtt megkötött jelzáloghitelből, valamint a 62. cikk (2) bekezdésben meghatározott, 2002. január 1-je előtt kötött ingatlanlízing-ügyletből állnak; mindkét esetben a mentesítés felső határa az érintett ingatlan értékének 50 %-a.

Ugyanez az elbánás vonatkozik a finn lakásépítő társaságok részvényeivel – az illetékes hatóságokat kielégítő módon – biztosított hitelekre, amely vállalatok az 1991. évi finn lakásépítő társaságokról szóló törvénynek vagy későbbi, ezzel egyenértékű jogszabálynak megfelelően működnek, amely hitelek hasonlóan az első albekezdésben említett jelzáloghitelekhez.

65. cikk

Az 51. cikkel kapcsolatos átmeneti rendelkezések

Azoknak a hitelintézeteknek, amelyek 1993. január 1-jén meghaladták az 51. cikk (1) és (2) bekezdésében megállapított határértékeket, 2003. január 1-jéig teljesíteniük kell azokat.

2. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

66. cikk

A Bizottság tájékoztatása

A tagállamok közlik a Bizottsággal azokat a főbb törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

67. cikk

Hatályon kívül helyezett irányelvek

(1) Az V. melléklet A. részében meghatározott irányelvekkel módosított 73/183/EGK, 77/780/EGK, 89/299/EGK, 89/646/EGK, 89/647/EGK, 92/30/EGK és 92/121/EGK irányelv hatályát veszti, az V. melléklet B. részében felsorolt említett irányelvek átültetésére adott határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

(2) A hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozást úgy kell értelmezni, mint erre az irányelvre történő hivatkozást, a VI. mellékletben szereplő korrelációs táblázatnak megfelelően.

68. cikk

Végrehajtás

Ez az irányelv az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő 20. napon lép hatályba.

69. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2000. március 20-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

N. FONTAINE

a Tanács részéről

az elnök

J. GAMA

I. MELLÉKLET

A KÖLCSÖNÖS ELISMERÉS ALÁ TARTOZÓ TEVÉKENYSÉGEK LISTÁJA

1. Betétek és más visszafizetendő pénzeszközök elfogadása
2. Hitelezés ⁽¹⁾
3. Pénzügyi lízing
4. Pénzforgalmi szolgáltatások
5. Fizetőeszközök kibocsátása és kezelése (pl. hitelkártyák, utazási csekkek és bankutalványok)
6. Garanciák és kötelezettségvállalások
7. Kereskedés saját számlára vagy ügyfélszámlára a következőkkel:
 - a) pénzügyi eszközök (csekkek, váltók, letéti jegyek stb.);
 - b) deviza;
 - c) tőzsdei határidős pénzügyi ügyletek és opciók;
 - d) árfolyam- és kamatlábügyletek;
 - e) átruházható értékpapírok.
8. Részvétel értékpapírok kibocsátásában és az ezzel összefüggő szolgáltatások nyújtásában
9. Tanácsadás vállalkozásoknak a tőkeszerkezetet, ipari stratégiát és az ezekhez kapcsolódó kérdéseket illetően, valamint vállalkozások egyesülésével és felvásárlásával összefüggő tanácsadás és szolgáltatások
10. Ügynöki tevékenység a bankközi piacon
11. Portfóliókezelés és tanácsadás
12. Értékpapírok letéti őrzése és kezelése
13. Hitelinformációs szolgáltatások
14. Letéti szolgáltatások

(¹) Beleértve többek között:

- fogyasztási hitel,
- jelzáloghitel,
- faktoring visszakereseti joggal vagy anélkül,
- kereskedelmi tranzakciók finanszírozása (beleértve a forfetírozást).

II. MELLÉKLET

MÉRLEGEN KÍVÜLI TÉTELEK OSZTÁLYOZÁSA

Teljes kockázati kategória

- Hitelhelyettesítő jellegű garanciák
- Elfogadványok
- Olyan váltók forgatmányozása, amelyek nem viselik más hitelintézet nevét
- Ügyletek visszkereseti joggal
- Hitelhelyettesítő jellegű visszavonhatatlan készletli hitellevelek
- Közvetlen határidős vásárlási megállapodások alapján megvásárolt eszközök
- Összetett határidős betétügylet („forward forward deposits”)
- Részben kifizetett részvények és értékpapírok kifizetetlen része
- Maximális kockázatot hordozó egyéb tételek

Közepes kockázati kategória

- Kibocsátott és igazolt okmányos akkreditívek (lásd a közepes/alacsony kockázati kategóriában is)
- Jótállások és kártérítések (beleértve a pályázati, teljesítési, vám- és adóbiztosítékokat), valamint a nem hitelhelyettesítő jellegű garanciavállalások
- Penziós megállapodások a 86/635/EGK irányelv 12. cikkének (3) és (5) bekezdése értelmében
- Hitelhelyettesítő karakterrel nem bíró visszavonhatatlan készletli hitellevelek („standby letters of credit”)
- Egy évet meghaladó eredeti lejáratú lehívatlan hitellehetőségek (értékpapírok megvásárlására, kölcsönzésére és garancianyújtásra vagy elfogadvány lehetőségére vonatkozó megállapodások)
- „Note issuance facilities” (NIF) és „revolving underwriting facilities” (RUF)
- Közepes kockázatot hordozó egyéb tételek

Közepes/alacsony kockázati kategória

- Okmányos akkreditívek, amelyekben az alapul szolgáló szállítmány hitelbiztosítékként szolgál, valamint egyéb rövid lejáratú, likvid ügyletek
- Közepes/alacsony kockázatot hordozó egyéb tételek

Alacsony kockázati kategória

- Egy évet nem meghaladó eredeti lejáratú, vagy olyan lehívatlan hitelkeretek (értékpapírok kölcsönzésére, megvásárlására és garancianyújtásra vagy elfogadványokra vonatkozó megállapodások), amelyek feltétel és külön felmondás nélkül bármikor érvényteleníthetők
- Alacsony kockázatot hordozó egyéb tételek

A tagállamok vállalják, hogy értesítik a Bizottságot, amint megegyeztek abban, hogy egy új mérlegen kívüli tételt vonnak be a kockázati kategóriák bármelyikének utolsó francia bekezdése alá. Az ilyen tételek közösségi szintű végeleges besorolására a 60. cikkben megállapított eljárás lebonyolítását követően kerül sor.

III. MELLÉKLET

A MÉRLEGEN KÍVÜLI TÉTELEK KEZELÉSE

1. A MÓDSZER MEGVÁLASZTÁSA

A IV. melléklet 1. és 2. pontjában szereplő szerződésekkel összefüggő hitelkockázatok mérésére a hitelintézetek az alábbiakban kifejtett módszerek közül választhatnak, az illetékes hatóságok hozzájárulásától függően. Azoknak a hitelintézeteknek, amelyeket a 93/6/EGK irányelv ⁽¹⁾ 6. cikkének (1) bekezdése erre kötelez, a lentebb meghatározott 1. módszert kell alkalmazniuk. A IV. melléklet 3. pontjában szereplő szerződésekkel összefüggő hitelkockázatok mérésére valamennyi hitelintézetnek a lentebb meghatározott 1. módszert kell alkalmaznia.

2. MÓDSZEREK

1. módszer: a „piaci árazás” („mark to market”) módszere

- a) lépés: a mindenkori piaci értékeknek a szerződésekhez történő kapcsolásával (mark to market) meghatározható az összes pozitív értékekkel rendelkező szerződés folyó helyettesítési költsége.
- b) lépés: a potenciális jövőbeni hitelkockázatot ⁽²⁾ kifejező szám meghatározásához a fiktív főösszegeket, vagy az alapul szolgáló értékeket meg kell szorozni a következő százalékos arányokkal:

1. TÁBLÁZAT ^(a) ^(b)

Hátralévő futamidő ^(c)	Kamatlábszerződések	Deviza-árfolyamra és aranyra vonatkozó ügylet	Részvényekre vonatkozó szerződés	Nemesfém-szerződések, kivéve arany	Áru-szerződések, kivéve nemesfémek
Egy év, vagy rövidebb	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Egy évnél hosszabb, öt évnél rövidebb	0,5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Öt évnél hosszabb	1,5 %	7,5 %	10 %	8 %	15 %

^(a) Azokat a szerződéseket, amelyek nem tartoznak az e táblázatban szereplő öt kategóriába, a nemesfémekre nem vonatkozó áru-szerződésként kell kezelni.

^(b) Olyan szerződések esetében, amelyekben a tőke többször cserélődik, a százalékokat meg kell szorozni a szerződés szerint még teljesítendő fennmaradó fizetések számával.

^(c) Olyan szerződések esetében, amelyek úgy lettek kialakítva, hogy a fennálló kockázatvállalást meghatározott fizetési időpontokat követően fedezzék, és amelyek esetében a futamidőket újra megállapítják, oly módon, hogy a szerződés piaci értéke nulla legyen a szóban forgó, meghatározott fizetési időpontokban, a hátralévő futamidő a következő megállapításig hátralévő időnek felel meg. Kamatlábszerződések esetében, amelyek e kritériumoknak eleget tesznek, és amelyek fennmaradó lejáratú ideje meghaladja az egy évet, a százalék nem lehet magasabb, mint 0,5 %.

A potenciális jövőbeni kockázatnak a b) lépés szerinti kiszámításához az illetékes hatóságok 2006. december 31-ig megengedhetik a hitelintézeteknek a következő százalékok alkalmazását az 1. táblázatban előírtak helyett, feltéve hogy az intézmények élnek a 93/6/EGK irányelv 11. cikkének a) pontjában biztosított lehetőséggel a IV. melléklet 3. pontjának b) és c) alpontja szerinti szerződések esetében.

1.a TÁBLÁZAT

Hátralévő futamidő	Nemesfém (kivéve arany)	Nem nemesfémek	Mezőgazdasági termékek	Egyéb, beleértve energetikai termékeket
Egy év, vagy rövidebb	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Egy évnél hosszabb, öt évnél rövidebb	5 %	4 %	5 %	6 %
Öt éven túli	7,5 %	8 %	9 %	10 %

⁽¹⁾ A Tanács 1993. március 15-i 93/6/EGK irányelve a befektetési vállalkozások és hitelintézetek tőkemegfeleléséről (HL L 141., 1993.6.11., 1. o.). A legutóbb a 98/33/EK irányelvvel (HL L 204., 1998.7.21., 29. o.) módosított irányelv.

⁽²⁾ Kivéve az egyvalutás „lebegő-lebegő” kamatláb swapügyleteket, amelyekben csak a folyó helyettesítési költséget kell kiszámítani.

- c) lépés: a folyó helyettesítési költség és a potenciális jövőbeni kockázat összegét meg kell szorozni a 43. cikkben szereplő, a megfelelő szerződő felekhez rendelt kockázati súlyokkal.

2. módszer: az „eredeti kockázatvállalás” módszere

- a) lépés: az egyes eszközök feltételezett főösszegét meg kell szorozni az alábbiakban megadott százalékokkal:

2. TÁBLÁZAT

Eredeti lejárat idő (1)	Kamatlábszerződések	Devizaárfolyamokra és aranyra vonatkozó szerződések
Egy év vagy rövidebb	0,5 %	2 %
Egy évnél hosszabb, két évet meg nem haladó	1 %	5 %
Kiegészítő kedvezmény, minden egyes többletév után	1 %	3 %

(1) Kamatlábszerződések esetében a hitelintézetek – az illetékes hatóságok egyetértésével – eredeti vagy fennmaradó futamidőt egyaránt választhatnak.

- b) lépés: az így megkapott eredeti kockázatvállalást meg kell szorozni a 43. cikkben szereplő, a megfelelő szerződő felekhez rendelt kockázati súlyokkal.

Az 1. és 2. módszer esetében az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy a számításba veendő feltételezett összeg megfelelő mércéje legyen a szerződés szerves részét képező kockázatvállalásoknak. Ha például a szerződés a pénzáramlás megtöbbszörözéséről rendelkezik, a fiktív összeget módosítani kell, a megtöbbszöröződésnek a szerződés kockázati szerkezetére gyakorolt hatásai figyelembevétele céljából.

3. SZERZŐDÉSES NETTÓSÍTÁS (ADÓSSÁGMEGÚJÍTÁSI ÉS MÁS NETTÓSÍTÁSI MEGÁLLAPODÁSOK)

a) Az illetékes hatóságok részéről elfogadható nettósítási típusok

Ezen 3. pont alkalmazásában a „szerződő másik fél” olyan entitást jelent (beleértve a természetes személyeket is), amely jogosult szerződéses nettósítási megállapodást kötni.

Az illetékes hatóságok a következő szerződéses nettósítási típusokat ismerhetik el kockázatcsökkentő jellegűeknek:

- i. kétoldalú adósságmegújítási szerződések hitelintézetek és a szerződő másik fél között, amelynek alapján a kölcsönösen fennálló kötelezettségek és követelések egymással szemben automatikusan összeolvadnak, oly módon, hogy az adósságmegújítás egyetlen nettó összeget határoz meg, amely így jogilag kötelező erejű, egyetlen új szerződést képez a korábbi szerződések megszüntetésével;
- ii. egyéb kétoldalú megállapodások a hitelintézet és a szerződő másik fél között.

b) Az elismerés feltételei

Az illetékes hatóságok a következő feltételekkel ismerhetik el kockázatcsökkentőnek a szerződéses nettósítást:

- i. a hitelintézetnek olyan szerződéses nettósítási megállapodásban kell állnia szerződő másik féllel, amely egyetlen jogi kötelezettséget alkot, kiterjed minden benne foglalt ügyletre, oly módon, hogy a szerződő fél nem teljesítése esetén – mulasztás, csőd, felszámolás vagy más hasonló körülmények következtében – a hitelintézet kizárólag azt az összeget követelné, illetve azzal az összeggel tartozna, amely megfelel a beszámított egyedi ügyletek pozitív és negatív piaci értékei nettó összegének;

- ii. a hitelintézetnek az illetékes hatóságok rendelkezésére kellett bocsátania írásos és indokolással ellátott jogi véleményét azzal a céllal, hogy jogi kifogás esetén az illetékes bíróságok és közigazgatási hatóságok az i. pontban ismertetett esetekben megállapíthassák, hogy a hitelintézet követeléseinek és tartozásainak egyenlege az i. pontban megjelölt nettó összegre korlátozódik:
- a szerződő másik fél székhelye szerinti állam joga szerint, és ha egy vállalkozás külföldi fióktelepe érintett, annak az államnak a joga szerint is, ahol a fióktelep elhelyezkedik,
 - a figyelembe vett egyedi ügyletekre nézve irányadó jog szerint, és
 - a szerződéses nettósítás érvénybeléptetéséhez szükséges szerződésre vagy megállapodásra nézve irányadó jog szerint;
- iii. a hitelintézetnek kidolgozott eljárással kell rendelkeznie annak biztosítása céljából, hogy a szerződéses nettósítás jogi érvényességét ellenőrzés alatt tartsa a vonatkozó jogszabályok lehetséges változásainak fényében.

Az illetékes hatóságoknak meg kell győződniük arról – szükség esetén más illetékes hatóságokkal való egyeztetés után – hogy a szerződéses nettósítás jogilag érvényes az összes érintett állam joga szerint. Ha az illetékes hatóságok nincsenek meggyőződve erről, a szerződéses nettósítási megállapodást nem fogják elismerni kockázatsökkentőnek a szerződő felek valamelyikére nézve.

Az illetékes hatóságok a szerződéses nettósítás típusai szerint kidolgozott, indokolt jogi véleményeket fogadhatnak el.

Nem ismerhető el kockázatsökkentőként olyan szerződés, amely megengedi a nem mulasztó félnek, hogy csak korlátozott fizetéseket teljesítsen, illetve hogy egyáltalán ne fizessen a mulasztó fél fizetéképtelensége esetén, még abban az esetben sem, ha a nem teljesítő nettó hitelező („walkaway clause”).

Az illetékes hatóságok elismerhetik kockázatsökkentőként azokat a szerződéses nettósítási megállapodásokat, amelyek 14 naptári napos vagy annál rövidebb eredeti futamidejű devizaszerződéseket, írott opciókat vagy olyan hasonló mérlegen kívüli tételeket tartalmaznak, amelyekre ez a melléklet nem vonatkozik, mivel csupán jelentéktelen hitelkockázatot viselnek, vagy egyáltalán nem viselnek semmilyen hitelkockázatot. Ha e szerződések bevonása egy másik nettósítási megállapodásba – pozitív vagy negatív piaci értéküktől függően – a tőkekövetelmények növekedését vagy csökkentését eredményezheti, az illetékes hatóságoknak kötelezniük kell a hitelintézetet arra, hogy ezek kezelése konzisztens legyen.

c) **Az elismerés hatásai**

i. *Adósságmegújítási szerződések*

Elsősorban az adósságmegújítási szerződések által rögzített nettó egyszeri összegeket, és nem az érintett bruttó összegeket lehet súlyozni. Így, az 1. módszer alkalmazásával

- az a) lépésben a folyó helyettesítési költséget, és
- a b) lépésben a feltételezett főösszegeket vagy az alapul szolgáló értékeket

lehet megkapni az adósságmegújítási szerződést számításba vételével. A 2. módszer alkalmazásával az a) lépésben a feltételezett főösszeg számítható ki az adósságmegújítási szerződés számításba vételével; a 2. táblázat százalékkértékeit alkalmazni kell.

ii. *Egyéb nettósítási megállapodások*

Az 1. módszer alkalmazásával:

- az a) lépésben a nettósítási megállapodásba foglalt szerződések folyó helyettesítési költségét lehet megkapni a megállapodás eredményeként adódó jelenlegi feltételezett nettó helyettesítési költség számításba vételével; abban az esetben, ha a nettósítás nettó kötelezettséghez vezet a nettó helyettesítési költséget számító hitelintézet részéről, a folyó helyettesítési költséget „0” – nak veszik,

- a b) lépésben a potenciális jövőbeni hitelkockázat mutatója minden olyan szerződésre vonatkozóan, amely szerepel a nettósítási megállapodásban, a következő egyenlet szerint csökkenthető:

$$PCE_{csökk} = 0,4 * PCE_{bruttó} + 0,6 * NGR * PCE_{bruttó}$$

ahol

$PCE_{csökk}$ = a potenciális jövőbeni hitelkockázat mutatójának csökkentett értéke egy adott ügyféllel kötött minden olyan szerződés esetében, amelyet bevontak egy jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásba.

$PCE_{bruttó}$ = a potenciális jövőbeni hitelkockázat mutatóinak összege egy adott ügyféllel kötött minden olyan szerződés esetében, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel, és amelyeket úgy számítanak ki, hogy a feltételezett főösszegeket megszorozzák az 1. táblázatban szereplő százalékokkal.

NGR = „nettó/bruttó arány”: az illetékes hatóságok választása szerint vagy:

- külön számítás: a nettó helyettesítési költség – minden szerződésre vonatkozóan, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel, amelyet egy adott szerződő féllel kötöttek (számláló) és a bruttó helyettesítési költség – minden szerződésre vonatkozóan, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel, amelyet ugyanazzal a partnerrel kötöttek (nevező) hányadosa; vagy
- összesítő számítás: a nettó helyettesítés összegének – amelyet kétoldalú alapon számítottak ki minden szerződéses félre vonatkozóan, számításba véve a jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban érintett szerződéseket (számláló) és a bruttó helyettesítési költséget – minden szerződésre vonatkozóan, amely jogilag érvényes kétoldalú nettósítási megállapodásban szerepel (nevező) hányadosa.

Ha a tagállamok választási lehetőséget biztosítanak a hitelintézeteknek, a választott módszert következetesen kell alkalmazni.

A potenciális jövőbeni hitelkockázat fenti képlet szerinti kiszámítása érdekében a tökéletesen illeszkedő szerződések – amelyek a nettósítási megállapodásban szerepelnek – egyetlen szerződésként vehetők számításba, a nettó bevételeknek megfelelő feltételezett főösszeggel. A tökéletesen illeszkedő szerződések olyan határidős devizakontraktusok vagy hasonló szerződések, amelyekben a feltételezett főösszeg megfelel a pénzáramlásoknak, amennyiben a pénzáramlások ugyanabban az értékelési időpontban, részben vagy egészben ugyanabban a pénznemben válnak esedékessé.

A 2. módszer alkalmazásakor az a) lépésben

- a nettósítási megállapodásban figyelembe vett tökéletesen illeszkedő szerződések egyetlen összeggel vehetők számításba, a nettóbevételeknek megfelelő feltételezett főösszeggel. A feltételezett főösszegeket meg kell szorozni a 2. táblázatban megadott százalékokkal,
- a nettósítási megállapodásba foglalt minden más szerződés esetében, az alkalmazandó százalékok a 3. táblázatban feltüntetett mértékben csökkenthetők:

3. TÁBLÁZAT

Eredeti futamidő ⁽¹⁾	Kamatlábszerződések	Devizaárfolyam-szerződések
Egyéves vagy annál rövidebb	0,35 %	1,50 %
Egy évnél hosszabb, két évet meg nem haladó	0,75 %	3,75 %
Kiegészítő kedvezmény, minden egyes többletév után	0,75 %	2,25 %

⁽¹⁾ Kamatlábszerződések esetében a hitelintézetek – az illetékes hatóságok egyetértésével – eredeti vagy fennmaradó futamidőt egyaránt választhatnak.

IV. MELLÉKLET

MÉRLEGEN KÍVÜLI TÉTELEK TÍPUSAI

1. **Kamatlábszerződések**
 - a) egyvalutás kamatláb swapügyletek
 - b) bázis swapügyletek
 - c) tőzsdén kívüli határidős kamatláb-megállapodások
 - d) tőzsdei határidős kamatlábügyletek
 - e) egyéb, hasonló jellegű szerződések

 2. **Devizaügyletek és arannyal kapcsolatos szerződések**
 - a) különböző valuták kamatlábra kötött swapügylet
 - b) tőzsdén kívüli határidős devizaszerződések
 - c) tőzsdei határidős devizaügyletek
 - d) megvásárolt devizaopciók
 - e) egyéb, hasonló jellegű szerződések
 - f) az a)–e) alpontban szereplőhöz hasonló jellegű, arannyal kapcsolatos szerződések

 3. **Az 1. pont a)–e) alpontjához és a 2. pont a)–d) alpontjához hasonló jellegű, más báziselemeket vagy indexeket tartalmazó szerződések a következőkkel kapcsolatban:**
 - a) részvények
 - b) nemesfémek, kivéve arany
 - c) áruk, kivéve nemesfémek
 - d) egyéb, hasonló jellegű szerződések
-

V. MELLÉKLET

A. RÉSZ

HATÁLYON KÍVÜL HELYEZETT IRÁNYELVEK EGYMÁST KÖVETŐ MÓDOSÍTÁSAIKKAL**(a 67. cikkben említettek szerint)**

- a Tanács 73/183/EGK irányelve
- a Tanács 77/780/EGK irányelve
 - a Tanács 85/345/EGK irányelve
 - a Tanács 86/137/EGK irányelve
 - a Tanács 86/524/EGK irányelve
 - a Tanács 89/646/EGK irányelve
- az Európai Parlament és a Tanács 95/26/EK irányelve,
 - csak az 1. cikk első francia bekezdése, a 2. cikk (1) bekezdésének első francia bekezdése és (2) bekezdésének első francia bekezdése, a 3. cikk (2) bekezdése, a 4. cikk (2), (3) és (4) bekezdése a 77/780/EGK irányelvre történő hivatkozások tekintetében, és (6) bekezdése, a 5. cikk első francia bekezdése
- a Tanács 96/13/EGK irányelve
 - az Európai Parlament és a Tanács 98/33/EK irányelve
- a Tanács 89/299/EGK irányelve
 - a Tanács 91/633/EGK irányelve
 - a Tanács 92/16/EGK irányelve
 - a Tanács 92/30/EGK irányelve
- a Tanács 89/646/EGK irányelve
 - a Tanács 92/30/EGK irányelve
 - az Európai Parlament és a Tanács 95/26/EK irányelve
 - csak az 1. cikk első francia bekezdése
- a Tanács 89/647/EGK irányelve
 - a Bizottság 91/31/EGK irányelve
 - a Tanács 92/30/EGK irányelve
 - a Bizottság 94/7/EK irányelve
 - a Bizottság 95/15/EK irányelve
 - a Bizottság 95/67/EK irányelve
 - az Európai Parlament és a Tanács 96/10/EK irányelve
 - az Európai Parlament és a Tanács 98/32/EK irányelve
 - az Európai Parlament és a Tanács 98/33/EK irányelve (2. cikk)
- a Tanács 92/30/EGK irányelve
- a Tanács 92/121/EGK irányelve

B. RÉSZ

VÉGREHAJTÁSI HATÁRIDŐK

(a 67. cikkben említettek szerint)

Irányelv	Végrehajtási határidő
73/183/EGK (HL L 194., 1973.7.16., 1. o.)	1975.01.02 ⁽¹⁾
77/780/EGK (HL L 322., 1977.12.17., 30. o.)	1979.12.15.
85/345/EGK (HL L 183., 1985.7.16., 19. o.)	1985.07.15.
86/137/EGK (HL L 106., 1986.4.23., 35. o.)	–
86/524/EGK (HL L 309., 1986.11.4., 15. o.)	1986.12.31.
89/299/EGK (HL L 124., 1989.5.5., 16. o.)	1993.01.01.
89/646/EGK (HL L 386., 1989.12.30., 1. o.)	6. cikk (2) bekezdés egyéb rendelkezések
	1990.01.01.
	1993.01.01.
89/647/EGK (HL L 386., 1989.12.30., 14. o.)	1991.01.01.
91/31/EGK (HL L 17., 1991.1.23., 20. o.)	1991.03.31.
91/633/EGK (HL L 339., 1991.12.11., 16. o.)	1992.12.31.
92/16/EGK (HL L 75., 1992.3.31., 48. o.)	1992.12.31.
92/30/EGK (HL L 110., 1992.4.28., 52. o.)	1992.12.31.
92/121/EGK (HL L 29., 1993.2.5., 1. o.)	1993.12.31.
94/7/EK (HL L 89., 1994.4.6., 17. o.)	1994.11.25.
95/15/EK (HL L 125., 1995.6.8., 23. o.)	1995.09.30.
95/26/EK (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.)	1996.07.18.
95/67/EK (HL L 314., 1995.12.28., 72. o.)	1996.07.01.
96/10/EK (HL L 85., 1996.4.3., 17. o.)	1996.06.30.
96/13/EK (HL L 66., 1996.3.16., 15. o.)	1996.04.15.
98/32/EK (HL L 204., 1998.7.21., 26. o.)	2000.07.21.
98/33/EK (HL L 204., 1998.7.21., 29. o.)	2000.07.21.

⁽¹⁾ Mindazonáltal, ami a 3. cikk (2) bekezdésének g) pontjában említett megszorítás eltörlését illeti, Hollandia engedélyt kapott a végrehajtás 1977. július 2-ig történő elhalasztására (lásd 73/183/EGK irányelv 8. cikkének második albekezdése).

VI. MELLÉKLET

KORRELÁCIÓS TÁBLA

2000/12/EK irányelv	77/780/EK irányelv	89/299/EK irányelv	89/646/EK irányelv	89/647/EK irányelv	92/30/EK irányelv	92/121/EK irányelv	96/10/EK irányelv
1. cikk (1) bekezdés	1. cikk első francia bekezdés				1. cikk első francia bekezdés	1. cikk a) pont	
1. cikk (2) bekezdés	1. cikk második francia bekezdés		1. cikk (3) bekezdés				
1. cikk (3) bekezdés			1. cikk (5)–(9) bekezdés		1. cikk hatodik francia bekezdés		
1. cikk (4)–(8) bekezdés							
1. cikk (9) bekezdés							
1. cikk (10)–(11) bekezdés			1. cikk (10)–(11) bekezdés				
1. cikk (12) bekezdés			1. cikk (12) bekezdés		1. cikk hetedik francia bekezdés	1. cikk c) pont	
1. cikk (13) bekezdés			1. cikk (13) bekezdés			1. cikk d) pont	
1. cikk (14)–(17) bekezdés				2. cikk (1) bekezdés második francia bekezdéstől az ötödikig			
1. cikk (18)–(20) bekezdés				2. cikk (1) bekezdés hatodik francia bekezdéstől a nyolcadikig			
1. cikk (21)–(23) bekezdés					1. cikk (1) bekezdés harmadik francia bekezdéstől az ötödikig		
1. cikk (24) bekezdés						1. cikk h) pont	
1. cikk (25) bekezdés						1. cikk m) pont	
1. cikk (26) bekezdés	1. cikk ötödik francia bekezdés						
1. cikk (27) bekezdés				2. cikk (1) bekezdés kilencedik francia bekezdés			
2. cikk (1) bekezdés	2. cikk (1) bekezdés		2. cikk (1) bekezdés	1. cikk (1) bekezdés			
2. cikk (2) bekezdés					2. cikk		
2. cikk (3) bekezdés	2. cikk (2) bekezdés						

2000/12/EK irányelv	77/780/EKG irányelv	89/299/EKG irányelv	89/646/EKG irányelv	89/647/EKG irányelv	92/30/EKG irányelv	92/121/EKG irányelv	96/10/EK irányelv
2. cikk (4) bekezdés	2. cikk (3) bekezdés		2. cikk (3) bekezdés	1. cikk (3) bekezdés		2. cikk (2) bekezdés b) pont	
2. cikk (5) bekezdés első, második és harmadik albekezdés	2. cikk (4) bekezdés a), b) és c) pont		3. cikk	3. cikk			
2. cikk (6) bekezdés			4. cikk (1) bekezdés				
3. cikk	3. cikk (1) bekezdés		4. cikk (1) bekezdés				
4. cikk	3. cikk (2) bekezdés, első albekezdés		4. cikk (2) bekezdés bevezető mondat, a), b) és c) pont				
5. cikk (1) bekezdés első albekezdés	10. cikk (1) bekezdés, harmadik albekezdés		10. cikk (1)–(5) bekezdés				
5. cikk (1) bekezdés második albekezdés							
5. cikk (2) bekezdés							
5. cikk (3)–(7) bekezdése							
6. cikk (1) bekezdés	3. cikk (2) bekezdés első albekezdés harmadik francia bekezdés és második albekezdés						
6. cikk (2) bekezdés	3. cikk (2) bekezdés a) pont						
7. cikk (1) és (2) bekezdés							
7. cikk (3) bekezdés	3. cikk (2) bekezdés harmadik, negyedik, ötödik albekezdés		1. cikk (10) bekezdés második albekezdés és 5. cikk (1) és (2) bekezdés				
8. cikk	3. cikk (4) bekezdés						
9. cikk	3. cikk (3) bekezdés a) pont						
10. cikk	3. cikk (6) bekezdés						
11. cikk	3. cikk (7) bekezdés						
12. cikk			7. cikk				
13. cikk			6. cikk (1) bekezdés				

2000/12/EK irányelv	77/780/EKG irányelv	89/299/EKG irányelv	89/646/EKG irányelv	89/647/EKG irányelv	92/30/EKG irányelv	92/121/EKG irányelv	96/10/EK irányelv
14. cikk (1) bekezdés	8. cikk (1) bekezdés						
14. cikk (2) bekezdés	8. cikk (5) bekezdés						
15. cikk	5. cikk						
16. cikk (1)–(5) bekezdés			11. cikk (1)–(5) bekezdés				
16. cikk (6) bekezdés			1. cikk (10) bekezdés második albekezdés				
17. cikk			13. cikk (2) bekezdés				
18. cikk			18. cikk (1) bekezdés				
19. cikk			18. cikk (2) bekezdés				
20. cikk (1)–(6) bekezdés			19. cikk				
20. cikk (7) bekezdés			23. cikk (1) bekezdés				
21. cikk (1) és (2) bekezdés			20. cikk				
21. cikk (3) bekezdés			23. cikk (2) bekezdés				
22. cikk			21. cikk				
23. cikk (1) bekezdés			8. cikk				
23. cikk (2)–(7) bekezdés			9. cikk				
24. cikk	9. cikk				8. cikk		
25. cikk							
26. cikk							
27. cikk							
28. cikk	7. cikk (1) bekezdés		13. cikk (1) és (3) bekezdés				
29. cikk			14. cikk (2) bekezdés				
30. cikk (1)–(5) bekezdés	12. cikk (1)–(5) bekezdés						
30. cikk (6) bekezdés	12. cikk (5a) bekezdés						
30. cikk (7) bekezdés	12. cikk (5b) bekezdés						
30. cikk (8) bekezdés	12. cikk (6) bekezdés						
30. cikk (9) bekezdés	12. cikk (7) bekezdés						
30. cikk (10) bekezdés	12. cikk (8) bekezdés						

2000/12/EK irányelv	77/780/EKG irányelv	89/299/EKG irányelv	89/646/EKG irányelv	89/647/EKG irányelv	92/30/EKG irányelv	92/121/EKG irányelv	96/10/EK irányelv
31. cikk	12a. cikk		17. cikk				
32. cikk							
33. cikk	13. cikk						
34. cikk (1) bekezdés		1. cikk (1) bekezdés					
34. cikk (2)–(4) bekezdés		2. cikk (1)–(3) bekezdés					
35. cikk		3. cikk					
36. cikk		4. cikk					
37. cikk		5. cikk					
38. cikk		6. cikk (1)–(4) bekezdés					
39. cikk		7. cikk					
40. cikk				3. cikk (1)–(4) bekezdés, (7) és (8) bekezdés			
41. cikk				4. cikk			
42. cikk				5. cikk			
43. cikk				6. cikk			
44. cikk				7. cikk			
45. cikk				8. cikk			
46. cikk				2. cikk (2) bekezdés			
47. cikk				10. cikk			
48. cikk						3. cikk	
49. cikk						4. cikk (1) bekezdéstől a (7) bekezdés r) pont második albekezdés első mondatáig és (7) bekezdés s) pontjától a (12) bekezdésig	
50. cikk						5. cikk (1)–(3) bekezdés	
51. cikk (1)–(5) bekezdés			12. cikk (1)–(5) bekezdés				
51. cikk (6) bekezdés			12. cikk (8) bekezdés				
52. cikk (1)–(7) bekezdés					3. cikk (1)–(7) bekezdés		

2000/12/EK irányelv	77/780/EKG irányelv	89/299/EKG irányelv	89/646/EKG irányelv	89/647/EKG irányelv	92/30/EKG irányelv	92/121/EKG irányelv	96/10/EK irányelv
52. cikk (8) és (9) bekezdés				3. cikk (5) és (6) bekezdés	3. cikk (8) és (9) bekezdés	5. cikk (4) és (5) bekezdés	
52. cikk (10) bekezdés					3. cikk (10) bekezdés		
53. cikk					4. cikk		
54. cikk					5. cikk		
55. cikk					6. cikk		
56. cikk					7. cikk		
57. cikk	11. cikk			9. cikk		7. cikk	
58. cikk	3. cikk (5) bekezdés						
59. cikk	6. cikk	8. cikk	22. cikk				
60. cikk		4a. cikk					
61. cikk				11. cikk (4) és (5) bekezdés			
61. cikk (1) és (2) bekezdés				11. cikk (1)–(3) bekezdés			2. cikk
62. cikk (3) bekezdés							
63. cikk							
64. cikk							
65. cikk			12. cikk (7) bekezdés				
66. cikk	14. cikk (2) bekezdés	9. cikk (2) bekezdés	24. cikk (3) bekezdés	12. cikk (2) bekezdés		6. cikk (1)–(9) bekezdés	
67. cikk	–	–	–	–	–	–	–
68. cikk	–	–	–	–	–	–	–
69. cikk	–	–	–	–	–	–	–
I. melléklet			Melléklet	I. melléklet			
II. melléklet				II. melléklet			
III. melléklet				III. melléklet			
IV. melléklet							
V. melléklet	–	–	–	–	–	–	–
VI. melléklet	–	–	–	–	–	–	–